

Inleiding

Inleiding

Alle mensen die hebben aanvaard dat er een God is, en dat de Bijbel Zijn openbaring aan de mens is, moeten serieus zelf toepassing vinden in zijn fundamentele boodschap. Veel van degenen die zich 'Christenen' noemen brengen er niet veel van terecht - een paar verzen uit het Nieuwe Testament op zondag, een Bijbel ergens in het huis die nog nooit is geopend, slechts weinig herinneren zich enkele Bijbelverhalen. Geen wonder dat met zo'n ontspannen houding aan Gods machtige Woord van de waarheid er zo veel verwarring en onzekerheid is in leven en het denken van zovelen.

Aan de andere kant zijn er mensen met weinig christelijke achtergrond die besluiten te proberen om uit de Bijbel de boodschap te halen, maar vinden dat iedereen die ze benaderen hen proberen een package deal aan te bieden van leerstellingen en menselijke filosofieën die niet fundamenteel de woorden van de Bijbel weergeven.

Het is de bedoeling van 'Bible Basics' om de boodschap van de Bijbel te analyseren op een zakelijke, systematische manier. Het is ontworpen om aan een stuk door te worden gelezen als een boek, of om te worden gebruikt als een schriftelijke cursus. Antwoorden op de vragen aan het eind van elke studie kunnen worden verzonden naar het onderstaande adres; uw antwoorden zullen vervolgens worden doorgegeven aan een persoonlijke mentor, die dan met u kan corresponderen als u vorderingen maakt in de studies. Aangenomen wordt dat sommige lezers zullen worden afgeschrikt door het idee om vragen te beantwoorden, maar willen liever vragen stellen met betrekking tot gebieden waar zij onduidelijkheid over hebben, of oneens zijn met de interpretatie hiervan. Nogmaals, indien een dergelijke brief is gericht aan het onderstaande adres, een persoonlijk antwoord kan worden gegeven.

De auteur is ervan overtuigd dat de fundamentele boodschap van de Bijbel glashelder is. Echter, er zullen altijd een aantal passages en thema's zijn die oppervlakkig lijken te zijn weergegeven en in strijd met het algemene thema van de Bijbeltekst. Sommige van deze teksten samen met andere aspecten van het Evangelie, die alleen interessant zijn voor sommige lezers, worden besproken in de Digressions. Het moet mogelijk zijn om de fundamentele boodschap van Bible's basic te begrijpen zonder het lezen van de Digressions, maar verwacht wordt dat veel studenten de meeste van hen al gelezen zullen hebben. De Bijbel vertaling over het algemeen gebruikt in deze studies is de Authorized Version. Echter, indien er sprake is van enige onduidelijkheid in de vertaling, andere versies zijn genoteerd: de herziene versie (RV), Revised Standard Version (RSV), Herziene Authorized Version (RAV) en New International Version (NIV).

Er zijn veel mensen die zouden moeten worden bedankt voor hun bijdrage aan het tot stand komen van dit boek. Mijn belangrijkste schuld ligt bij de honderden mensen in Afrika, West-Indië, de Filippijnen en Oost-Europa, wiens zoekende vragen en dorst naar de waarheid me hebben gedwongen om na te denken over deze Bible's Basics iedere keer weer. Hun schoonheid en kracht wordt alleen maar groter door vanuit zoveel verschillende invalshoeken te bekijken. In overvolle taxi's, op open vrachtwagens, in rustige vergaderzalen, op broeiende

hotel balkons en onder sterrenhemel verlichte dorpen, deze onderwerpen zijn besproken, betwist geestdriftig over geraakt door Bijbel studenten uit alle geledingen van het leven. Mijn Christadelphian broeders met wie ik het voorrecht heb om te werken in deze, zijn een onophoudelijke bron van kracht en hulp. De inhoud van veel van deze uitweidingen in dit boek werden vaak grondig besproken tussen ons in hotelkamers, na een afmattende sessie met een groep studenten van de Bijbel correspondentie cursus. De omgang en de vriendschap die ontstaat door de verbondenheid door deze fundamentele leerstellingen over de waarheid van de Bijbel is onovertroffen in de menselijke ervaring. Dus voor al deze "mijn collega's tot het Koninkrijk van God" Ik heb nu hulde gebracht, hopende dat zij dit boek een hulp vinden bij het geweldige werk van het publiceren van de ware Evangelie "in alle naties".

Grijpend naar de echte waarheid van het evangelie, zoals onderwezen in de pagina's van de Bijbel is van invloed op elk deel van ons leven, waardoor mannen en vrouwen over de gehele wereld naar behoren glorie geven aan God, zoals Hij bedoeld heeft, nu en voor eeuwig. Iedereen die de waarheid vind, vind de "parel van grote prijs", en weet de gevoelens van Jeremia voor zichzelf: "Uw woorden werden gevonden, en ik heb ze verslonden, en Uw woord is voor mij het plezier en de vreugde van mijn hart "(Jer.15: 16). Om dit te bereiken, dient u te bidden voor de hulp van God voor begrip van het woord voordat je elk van deze studies aanpakt. "En nu ...vertrouw ik u aan God, en aan het woord van Zijn genade, hij heeft de macht om op te bouwen en het erfdeel te geven aan allen die hem toebehoren" (Handelingen 20:32).

Duncan Heasters

Afkortingen gebruikt in deze studies voor de boeken van Bijbel

Gen-Genesis

Ex-Exodus

Lev.-Leviticus

Num.-Nummers

Dt.-Deuteronomium

Josh.-Joshua

Jud.-rechters

1 Sam.-1 Samuel

2 Sam.-2 Samuel

1 Chron.-1 Kronieken

2 Chron.-2 Kronieken

Neh.-Nehemia

Ps.-Psalmen

Prov.-Spreuken

Ecc.-Prediker

Is.-Jesaja

Jer.-Jeremia

Ez.-Ezechiël

Dan.-Daniel

Hos.-Hosea

Am.-Amos

Mic.-Micah

Nah.-Nahum

Hab.-Habakkuk
Zeph.-Zephaniah
Hagg.-Haggai
Zech.-Zacharia
Mal.-Maleachi
Mt.-Matthew
Mk.-Mark
Lk.-Lucas
Jn.-John
Rom.-Romeinen
1 Cor.-I Korinthiërs
2 Cor.-2 Korinthiërs
Gal.-Galaten Efeziërs Eph. -
Phil.-Filippenzen
Col.-Kolossenzen
1 Thes.-1 Thessalonicenzen
2 Thes.-2 Thessalonicenzen
1 Tim.-1 Timothy
2 Tim.-2 Timothy
Tit.-Titus
Heb.-Hebreeërs
1 Pet.-1 Peter
2 Pet.-2 Peter
1 Jn .- 1 Johannes
2 Jn.-2 Johannes
Rev.-Openbaring

Studie Vragen

De vragen aan het eind van elk onderzoek zijn twee typen: multiple choice (waarbij je moet kiezen voor een van de antwoorden vermeld als het juiste antwoord op de vraag), en de gewone vragen die een paar zinnen als antwoord vereisen. Schrijf uw antwoorden in de ruimten verstrekt en druk op de knop Verzenden als u klaar bent met alle vragen voor deze studie. Iemand zal uw antwoorden en contact met u opnemen met verdere instructies.

U mag uw antwoorden sturen naar: --

Bible Basics, PO Box 3034, South Croydon, Surrey CR2 0ZA ENGELAND

info@carelinks.net

www.carelinks.net www.biblebasicsonline.com

Boek Bestellingen

Uitgave van het boek werd voor het eerst gepubliceerd in 1992, tweede editie 1994,

Russische uitgave 1993

ISBN 1 874508 00 3

Studie 1: God

Het Bestaan van God | De persoonlijkheid van God | God's Naam en Aard ||||

Studie 5: Die Koninkryk Van God

HET KONINKRIJK GEDEFINIEERD | HET KONINKRIJK IS NU NOG NIET OPGERICHT | HET KONINKRIJK GODS IN HET VERLEDEN | HET KONINKRIJK VAN GOD IN DE TOEKOMST | Het Millennium | uitwijding (Het Koninkrijk is een letterlijke werkelijkheid!) | (Opsomming van de Geschiedenesis van Israel) | Vragen

Studie 6: God En Onheil

GOD EN HET KWAAD | De Duivel En Satan | Demonen | uitwijding (Toverdry, WAT IS ER IN EDEN GEBEURD?, Lucifer, DE VERZOEKINGEN VAN JEZUS , Oorlog In De Hemel) | Vragen

Studie 7: Die Oorsprong Van Jesus

DE PLAATS VAN CHRISTUS IN GODS PLAN |

Studie 8: De natuur van Jezus

De Natuur Van Jezus: Inleiding | VERSCHILLEN TUSSEN GOD EN JEZUS | DE NATUUR VAN JEZUS | DE MENSELIJKHEID VAN JEZUS | DE VERWANTSCHAP VAN GOD MET JEZUS | Inset ("IN DE GESTALTE GODS ZIJNDE") | Vragen

Studie 9: Die Werk Van Jesus

DE OVERWINNING VAN JEZUS | Het Bloed Van Jezus | EEN OFFER VOOR ONS EN HEMZELF | JEZUS ALS ONZE VERTEGENWOORDIGER | JEZUS EN DE WET VAN MOZES | De Sabbat | Inset (De Kruis, WAS JEZUS OP DE 25 DECEMBER GEBOREN?) | Vragen

1.1 Het Bestaan van God

"Hij die tot God komt moet geloven dat Hij bestaat, en dat Hij beloont wie hem ijverig zoeken" (Heb.11: 6). Het doel van deze studies is om degenen die tot God willen komen, eerst moeten geloven "dat Hij bestaat", dus zullen we niet kijken naar het bewijs dat het geloof in Gods bestaan bevestigt. Onderzoek naar de ingewikkelde structuur van ons lichaam (cp. Ps.139:14), het duidelijke ontwerp in een bloem, opkijkend naar de uitgestrektheid van de ruimte op een heldere nacht, deze en talloze andere zorgvuldige reflecties op het leven maken atheïsme zeker ongeloofwaardig. Om te geloven dat er geen God bestaat vereist zeker meer vertrouwen dan te geloven dat hij wel bestaat. Zonder God is er geen volgorde, doel of de uiteindelijke uitleg in het universum, en dit zal dan ook worden weerspiegeld in het leven van de atheïst. Met dit in het achterhoofd, is het niet verwonderlijk dat de meerderheid van de mens toegeeft aan een bepaalde mate van geloof in een God - ook in samenlevingen waar materialisme de heersende 'god' is over het leven van mensen.

Maar er is een groot verschil tussen het hebben van een vaag idee dat er een hogere macht is, en het eigenlijke zeker weten van wat hij te bieden heeft in ruil voor trouwe dienstbaarheid aan Hem (Heb.11:6). maakt dit punt duidelijk; wij

"moet geloven dat(God)bestaat

EN

dat Hij beloont wie hem ijverig zoeken ".

Een groot deel van de Bijbel is een overzicht van de geschiedenis van Gods volk Israël; telkens weer wordt het duidelijk gemaakt dat de aanvaarding van Gods bestaan niet werd geevenaard door hun geloof in Zijn beloften. Ze werden verteld door hun grote leider Mozes "weet dus ... en besef dit in uw hart, dat de Heer, de enige God is in de hemel boven en op de aarde beneden: er is niemand anders. Gij zult u daarom aan zijn wetten houden, en aan zijn geboden "(Dt.4: 39,40).

Aldus hetzelfde punt is duidelijk gemaakt - een bewustwording binnen in ons dat er een God bestaat betekent niet dat we automatisch aanvaardbaar zijn voor God. Als we het er serieus over eens zijn dat we echt een schepper hebben, moeten we ons "daarom dus aan zijn ...geboden houden ". Het doel van deze reeks van studies is om uit te leggen wat die geboden zijn en hoe ze vol te houden. Als we in de Bijbeltekst zoeken hoe dit te doen, zullen we zien dat ons geloof in Gods aanwezigheid wordt versterkt:

"Geloof komt door horen, en horen door het woord van God" (Rom.10: 17).

Ook Jesaja 43:9-12 laat zien hoe een goed begrip van Gods profetieën over de toekomst het ons laat weten "dat ik hem" (Is.43: 13) - dat wil zeggen dat Gods naam "Ik ben die Ik ben" volkomen waar is (Ex.3:14).

De apostel Paulus kwam naar een stad genaamd Berea, dat nu in Noord-Griekenland ligt. Zoals gebruikelijk heeft hij het evangelie ('goede nieuws') van God gepredikt, maar in plaats dat de mensen Paulus op zijn woord geloofden, " ontvingen zij het woord (van God, niet van

Paulus) met alle bereidheid van de geest, en bestudeerden de Bijbelteksten dagelijks, ondanks al de dingen die zo waren. Daarom geloofden velen van hen" (Handelingen 17:11,12). Hun geloof was te wijten aan hun open-minded, regelmatige ("dagelijkse") en systematische ("deze dingen") doorzoeken in de Bijbel. Het verkrijgen van een diep geloof was dus niet te wijten aan God die het plotseling aan hen gaf door het uitvoeren van een soort spirituele hart chirurgie, niet verbonden aan Gods woord. Dus hoe is het mogelijk dat mensen in deze wereld binnenwandelen in een Billy Graham kruistocht of Pentecostal revival vergadering en weer naar buiten komen als 'gelovigen'? Hoeveel dagelijks doorzoeken van de Bijbeltekst is vooraf gegaan in deze gevallen? Dit gebrek aan een echt op de bijbel gebaseerd geloof verlaard ongetwijfeld de leegte die veel van dergelijke 'bekeerlingen' vinden in hun latere christelijke ervaring, en waarom zovelen zich afkeren van de evangelische beweging.

Het doel van deze studie is om een kader te bieden voor uw eigen systematisch doorzoeken van de Bijbeltekst, zodat u "dus" ook kan geloven. De verbinding tussen het horen van het ware evangelie en het hebben van een waar geloof is vaak benadrukt in het verslag van het Evangelie:

"Veel van de Corinthiers geloofden en werden gedoopt" (Handelingen 18:8)

Mensen "hoort het woord van het Evangelie en geloof" (Handelingen 15:7)

"Dus wij prediken, en zo gij gelooft" (1 Cor.15: 11)

Het "zaad" in de gelijkenis van de zaaier is het woord van God (Lk.8: 11), terwijl in dat van de mosterd-boom is het geloof (Lk.17: 6), zien dat het geloof komt uit het aanvaarden van

"het woord van het geloof" (Rom.10: 8)," woorden van vertrouwen en goede leer "(1 Tim.4: 6), in een hart dat open staat voor geloof in God en Zijn woord (Gal.2: 2 cp. Hebr.4:2)

De apostel Johannes zegt over het schriftelijk verslag van het leven van onze Heer "hij zegt waar (de waarheid), dat gij misschien geloven" (Jn.19: 35). En heet Gods woord dus "de waarheid" (Jn.17: 17) - zodat we kunnen geloven.

1.2 De persoonlijkheid van God

Het is een majestueus, schitterend thema van de Bijbel dat God is geopenbaard als een echt, tastbaar persoon met een aards bestaan. Het is ook een fundamenteel basisprincipe van het Christendom dat Jezus de Zoon is van God. Als God niet een lichamelijk wezen is, dan is het onmogelijk voor Hem om een zoon te hebben, die was zoals "de afdruk van zijn wezen" (Heb.1: 3). Verder wordt het moeilijk om een persoonlijke relatie met God te ontwikkelen, als 'God' gewoon een begrip is in onze gedachten, een sliert van geest ergens in de leegte van de ruimte. Het is tragisch dat de meeste religies dit onwerkelijke, ontastbare idee hebben over God.

God is zo oneindig veel groter dan wij, dat het begrijpelijk is voor veel mensen dat hun geloof hen heeft teleurgesteld op de duidelijke beloften dat wij God uiteindelijk zullen zien. Israël ontbrak het aan geloof om Gods "vorm" te zien (Jn.5:37), waaruit duidelijk blijkt dat

hij wel een echte vorm heeft. Dergelijk geloof komt door weten wie God is en geloven in Zijn woord:

"Zalig zijn zij die een zuiver hart hebben, want zij zullen God zien" (Matt.5: 8).

"Zijn (God's)dienaars dienen hem: en zij zullen zijn gelaat zien; en zijn naam (God's naam - Rev.3: 12)op hun voorhoofd dragen" (Rev.22: 3,4).

Zo'n geweldige hoop, als we het werkelijk geloven, zal een diepgaand praktisch effect op ons leven hebben:

"Streef de vrede na met alle mensen, en probeer heilig te leven, zonder dit zal geen mens de Heer ooit zien" (Heb.12:14).

We moeten niet zweren, omdat "hij die zweert bij de hemel, zweert bij de troon van God, en bij hem die op de troon zit" (Matt. 23:22). Dit is onzin als God niet een lichamelijk wezen is

"We zullen hem zien zoals hij is (onthuld in Christus). En iedereen die dit verwacht in vertrouwen op hem, reinigt zichzelf, zoals Jezus Christus rein is" (1 Jn.3: 2,3).

In dit leven is ons begrip van de Hemelse Vader zeer onvolledig, maar we kunnen ernaar uit kijken,door de verstregelde duisternis van dit leven,op zijn minst Hem te ontmoeten. Onze fysieke ontmoeting met Hem zal ongetwijfeld worden geëvenaard door ons groter geestelijk begrip over Hem. Zo uit de absolute diepten van het menselijk lijden, kon Job zich verheugen in de volstrekt persoonlijke relatie met God die hij volledig zou ervaren op de laatste dag:

"Ook al is mijn lichaam geschonden, toch zal ik God nog met eigen ogen zien.Ikzelf en niemand anders zal hem zien" (Job 19:26,27).

En de apostel Paulus riep uit een ander leven van pijn en onrust:

"Nu kijken we nog in een spiegel, we zien niet rechtstreeks, maar dan staan we oog in oog." (1 Cor.13: 12).

Oude Testament Bewijs

Deze beloften van het Nieuwe Testament zijn gebaseerd op een aanzienlijke achtergrond van bewijs van het Oude Testament voor een persoonlijke, lichamelijke God. Het kan niet genoeg worden benadrukt dat het van fundamenteel belang is om de aard van God te accepteren, als we een goed begrip willen hebben van waarop de Bijbel gebaseerde religie over gaat. Het Oude Testament spreekt consequent over God als een persoon, de van persoon tot persoon relatie met God waar zowel het Oude en Nieuwe Testament over spreken is uniek voor de echte Christelijke hoop. De volgende sterke argumenten zijn voor een persoonlijke, lichamelijke God:

- "God zei: Laten we de mens maken in onze afbeelding, naar onze gelijkenis" (Gen.1: 26). Dus de mens is gemaakt in het beeld en gelijkenis van God, zoals blijkt door de Engelen. James 3:9 spreekt van "... mensen, die zijn gemaakt in de gelijkenis van God." Deze woorden kunnen niet van toepassing zijn op het mentale beeld van de mens, omdat door de

aard van onze gedachten we volledig gedistantieerd zijn van God en in veel opzichten fundamenteel gekant tegen Zijn gerechtigheid: "Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, noch zijn mijn wegen uw wegen, zegt de Heer. Zoals de hemel uitreikt boven de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen, en overtreffen mijn gedachten uw gedachten" (Jes.55: 8,9). Daarom moet het beeld en gelijkenis die we met God delen een fysiek beeld zijn. Toen Engelen zijn waargenomen op aarde zijn ze omschreven met een menselijke vorm - bv. Abraham vermaakte Engelen onverwachts, denkend dat ze gewone mensen waren. Onze gelijkenis in het beeld van God betekent zeker dat we de conclusie kunnen trekken omtrent iets wat betreft het echte doel waar we maar een afbeelding van zijn. Dus God, die wij weerspiegelen, is niet iets vaags waarbij we ons niets kunnen voorstellen.

- De Engelen zelf zijn een weerspiegeling van God. Dus God zou kunnen zeggen over Mozes, "Met hem spreek ik rechtstreeks en duidelijk, hij heeft zelfs mijn gelijkenis gezien" (Num.12:8). Dit is een verwijzing naar Mozes' instructie door een Engel die de naam van de Heer droeg (Ex.23: 20,21). Als de Engel was zoals in de gelijkenis van de Heer dan volgt God in dezelfde vorm als de Engelen – d.w.z in de menselijke fysieke vorm, maar met een oneindig hogere aard dan vlees en bloed. "De Heer sprak met Mozes heel persoonlijk, zoals iemand spreekt tot zijn vriend" (Ex.33: 11; Deut.34: 10). De Heer was openbaar gemaakt door zijn Engel, wiens gezicht en mond tot uiting kwam in dat van de Heer zelf.

- "Hij (God) kent ons frame" (Ps.103: 14); Hij hoopt dat wij Hem ons als een persoonlijk wezen voorstellen, een vader aan wie we ons kunnen relateren. Dit zou de talrijke verwijzingen verlaten naar God's handen, armen, ogen, enz. Als God een sliert van wezen is ergens in de hemel – die in onze opvatting over God is als wij weigeren dat zijn aard persoonlijk is - dan zijn deze verwijzingen misleidend en dienen geen pedagogische doeleinden.

- In beschrijvingen van Gods woonplaats staat duidelijk vermeld dat "God" een persoonlijke plek heeft: "God is in de Hemel" (Ecc.5: 2); "De Heer keek naar ons vanuit zijn heilige Hemel, vanuit de hemel aanschouwde de Heer de aarde" (Ps.102: 19,20); "Luister dan vanuit de hemel, de plaats waar u woont" (1 Koningen 8:39). Nog meer in het bijzonder dan dit is dat we lezen dat God een "troon" heeft (2 Chron.9: 8; Ps.11: 4; Jes.6: 1; 66:1). Dergelijke taal is moeilijk toe te passen op een ongedefinieerde essentie die ergens in hemelse sferen bestaat.

Over God wordt gesproken als "naar beneden" komend wanneer Hij zich manifesteert. Dit suggereert een hemelse plaats van God. Het is onmogelijk om het idee van 'God's manifestatie' te begrijpen zonder waardering voor de persoonlijke, lichamelijke aard van God.

- Jesaja 45 staat vol verwijzingen door God over Zijn persoonlijke betrokkenheid bij de zaken van Zijn volk: "Ik ben de Heer, en er is niemand anders ... Ik, de Heer, doe al deze dingen ... Ik, de Heer heb ze geschapen. Wee hem die strijd met zijn maker ... ik, die zelfs mijn handen heb uitgestrekt naar de hemel ... kijk naar mij, en gij bent gered, waar je ook woont op de aarde". Deze laatste zin toont vooral het persoonlijke bestaan van God aan - Hij wenst dat de mensen naar Hem kijken en dat ze Zijn letterlijke bestaan begrijpen door te geloven.

- God is ons geopenbaard als een vergevende God, die spreekt in woorden naar de mens. Maar vergeving en taal kan alleen afkomstig zijn van een persoon: zij zijn geestelijke handelingen. Aldus David was een man naar Gods eigen hart (1 Sam.13: 14), waaruit blijkt dat God een geest heeft (hart), die kan worden gerepliceerd tot beperkte mate door de mens, alhoewel de mens van nature niet God's hart wil. Passages als: "Het berouw van de Heer, dat Hij de mens gemaakt had ... en het bedroefde Hem in zijn hart" (Gen.6: 6), openbaart ons dat God als een gevoel is, een bewust zijn, in plaats van een abstract stukje Geest in de atmosfeer. Dit helpt ons te beseffen hoe we Hem echt kunnen behagen en misbehagen, zoals een kind kan doen bij een natuurlijke vader.

Als God niet persoonlijk is...

Als God niet een echt, persoonlijk wezen is, dan is het concept van de spiritualiteit moeilijk te omvatten. Als God volkomen rechtvaardig is, maar geen stoffelijk wezen is, dan kunnen we niet echt Zijn gerechtigheid bevatten die tot uiting komt in de mens. Zowel het afvallige Christendom en Jodendom hebben het idee dat God's gerechtigheid door ons leven gaat door middel van een vage 'Heilige Geest', die op de een of andere manier ons tot God's geestelijke afbeelding maakt en aanvaardbaar is voor Hem. Omgekeerd, als we eenmaal aanvaarden dat er sprake is van een persoonlijk wezen die God wordt genoemd, dan kunnen we aan onze karakters werken, met Zijn hulp en de invloed van Zijn woord, om de kenmerken van God in onze wezens te laten weerspiegelen.

God's doel is om zich in een veelheid van verheerlijkte wezens te openbaren. Zijn naam om hem te gedenken, Jehovah Elohim, duidt dit aan ('Hij die machtig zal zijn', is een ruwe vertaling). Als God niet een fysiek wezen is, dan is de beloning voor de gelovigen een niet-fysiek bestaan zoals God. Maar de beschrijvingen van de beloning voor de gelovigen in Gods komende Koninkrijk op aarde laten zien dat zij een tastbaar, lichamenlijk bestaan zullen hebben, hoewel niet langer onderworpen aan de zwakheden van de menselijke natuur. Job verlangde naar de "laatste dag", toen hij een opstanding van het lichaam zou hebben (Job 19:25-27); Abraham is een van de "velen van hen die in het stof van de aarde slapen (die) zullen ontwaken... om voor altijd te leven" (Dan.12: 2), zodat hij de belofte van eeuwige erfenis van het land Kanaan kan ontvangen, een fysieke locatie op deze aarde (Gen.17: 8). "Heiligen zullen hardop schreeuwen van blijdschap ... laat ze hardop zingen op hun bedden ... en arrestaties uitvoeren op de heidenen" (Ps.132: 16; 149:5,7). Een gebrek bij zowel Jood en Gentile is deze passages te waarderen, evenals het fundamentele, letterlijke en fysieke invoer van de beloften aan Abraham, die heeft geleid tot de verkeerde opvatting van een "onsterfelijke ziel", als de echte vorm van het menselijk bestaan. Zo'n idee is volkomen verstoken van Bijbelse ondersteuning. God is een onsterfelijk, glorieus wezen, en Hij werkt Zijn doel uit zodat mannen en vrouwen kunnen worden opgeroepen om in Zijn toekomstig Koninkrijk op deze aarde te leven, om Zijn attributen te delen, uitgedrukt in een lichamenlijke vorm.

De gelovigen zijn beloofd dat ze God's aard zullen erven (2 Peter 1:4). Als God niet persoonlijk is, dan betekent dit dat we eeuwig zullen leven als immateriele geesten. Maar dit is geen Bijbel onderwijs. We zullen een lichaam als dat van Jezus krijgen (Phil. 3:21), en we weten dat hij in het Koninkrijk een echt lichaam zal hebben, met handen, ogen en oren (Zech. 13:6; Isa. 11: 3). De leer over de persoonlijkheid van God is daardoor gerelateerd met het Evangelie van het Koninkrijk.

Het zou duidelijk moeten zijn dat er geen verstandig begrip van aanbidding, godsdienst of

persoonlijke relatie met God mogelijk is, totdat het wordt gewaardeerd dat God persoonlijk is, dat wij een fysieke weerspiegeling zijn van Hem, zij het een zeer onvolkomen weerspiegeling, en de behoefte om aan de ontwikkeling van Zijn geestelijke beeld te voldoen zodat we de volheid van Zijn fysieke beeltenis in het Koninkrijk van God kunnen aannemen. Dus veel meer gevoel en troost kunnen nu worden opgedaan met de passages die spreken over God als een liefdevolle Vader, ons opvoedend zoals een vader zijn zoon opvoedt (bv. Deut.8: 5). In het kader van Christus' lijden lezen we dat: "Het was de wil van de Heer zijn dienaar te vermorzelen" (Jes.53: 10), hoewel "Ik schreeuwde mijn God om hulp...mijn hulpgeroep drong tot hem door" (Ps.18:7). God's belofte aan David van een zaad die God's zoon zou worden vereiste de wonderlijke geboorte van een mens, als God niet persoonlijk was, zou Hij niet zo'n zoon hebben gehad.

Een juist begrip van God is een sleutel die tal van andere belangrijke gebieden van de Bijbelse leer opent. Maar zoals een leugen naar een andere leugen leidt, zo ook een verkeerde opvatting van God die het systeem verduistert van de waarheid die de Bijbelteksten bieden. Als je dit deel overtuigend vond, of zelfs gedeeltelijk, rijst de vraag: 'Kent u God echt?' We zullen nu verder gaan met Bijbelstudie onderzoek over Hem.

1.3 God's Naam en Aard

"Hij die tot God komt moet geloven dat Hij bestaat, en dat Hij beloont wie hem ijverig zoeken" (Heb.11: 6). Het doel van deze studies is om degenen die tot God willen komen, eerst moeten geloven "dat Hij bestaat", dus zullen we niet kijken naar het bewijs dat het geloof in Gods bestaan bevestigt. Onderzoek naar de ingewikkelde structuur van ons lichaam (cp. Ps.139:14), het duidelijke ontwerp in een bloem, opkijkend naar de uitgestrektheid van de ruimte op een heldere nacht, deze en talloze andere zorgvuldige reflecties op het leven maken atheïsme zeker ongeloofwaardig. Om te geloven dat er geen God bestaat vereist zeker meer vertrouwen dan te geloven dat hij wel bestaat. Zonder God is er geen volgorde, doel of de uiteindelijke uitleg in het universum, en dit zal dan ook worden weerspiegeld in het leven van de atheïst. Met dit in het achterhoofd, is het niet verwonderlijk dat de meerderheid van de mens toegeeft aan een bepaalde mate van geloof in een God - ook in samenlevingen waar materialisme de heersende 'god' is over het leven van mensen.

Maar er is een groot verschil tussen het hebben van een vaag idee dat er een hogere macht is, en het eigenlijke zeker weten van wat hij te bieden heeft in ruil voor trouwe dienstbaarheid aan Hem (Heb.11:6). maakt dit punt duidelijk; wij

"moet geloven dat(God)bestaat

EN

dat Hij beloont wie hem ijverig zoeken ".

Een groot deel van de Bijbel is een overzicht van de geschiedenis van Gods volk Israel; telkens weer wordt het duidelijk gemaakt dat de aanvaarding van Gods bestaan niet werd geevenaard door hun geloof in Zijn beloften. Ze werden verteld door hun grote leider Mozes "weet dus ... en besef dit in uw hart, dat de Heer, de enige God is in de hemel boven en op de aarde beneden: er is niemand anders. Gij zult u daarom aan zijn wetten houden, en aan zijn geboden "(Dt.4: 39,40).

Aldus hetzelfde punt is duidelijk gemaakt - een bewustwording binnen in ons dat er een God bestaat betekent niet dat we automatisch aanvaardbaar zijn voor God. Als we het er serieus over eens zijn dat we echt een schepper hebben, moeten we ons "daarom dus aan zijn ...geboden houden ". Het doel van deze reeks van studies is om uit te leggen wat die geboden zijn en hoe ze vol te houden. Als we in de Bijbeltekst zoeken hoe dit te doen, zullen we zien dat ons geloof in Gods aanwezigheid wordt versterkt:

"Geloof komt door horen, en horen door het woord van God" (Rom.10: 17).

Ook Jesaja 43:9-12 laat zien hoe een goed begrip van Gods profetieën over de toekomst het ons laat weten "dat ik hem" (Is.43: 13) - dat wil zeggen dat Gods naam "Ik ben die Ik ben" volkomen waar is (Ex.3:14).

De apostel Paulus kwam naar een stad genaamd Berea, dat nu in Noord-Griekenland ligt. Zoals gebruikelijk heeft hij het evangelie ('goede nieuws') van God gepredikt, maar in plaats dat de mensen Paulus op zijn woord geloofden, " ontvingen zij het woord (van God, niet van Paulus) met alle bereidheid van de geest, en bestudeerden de Bijbelteksten dagelijks, ondanks al de dingen die zo waren. Daarom geloofden velen van hen"(Handelingen 17:11,12). Hun geloof was te wijten aan hun open-minded, regelmatige ("dagelijkse") en systematische ("deze dingen") doorzoeken in de Bijbel. Het verkrijgen van een diep geloof was dus niet te wijten aan God die het plotseling aan hen gaf door het uitvoeren van een soort spirituele hart chirurgie, niet verbonden aan Gods woord. Dus hoe is het mogelijk dat mensen in deze wereld binnenwandelen in een Billy Graham kruistocht of Pentecostal revival vergadering en weer naar buiten komen als ' gelovigen '? Hoeveel dagelijks doorzoeken van de Bijbeltekst is vooraf gegaan in deze gevallen? Dit gebrek aan een echt op de bijbel gebaseerd geloof verlaard ongetwijfeld de leegte die veel van dergelijke 'bekeerlingen' vinden in hun latere christelijke ervaring, en waarom zovelen zich afkeren van de evangelische beweging.

Het doel van deze studie is om een kader te bieden voor uw eigen systematisch doorzoeken van de Bijbeltekst, zodat u "dus" ook kan geloven. De verbinding tussen het horen van het ware evangelie en het hebben van een waar geloof is vaak benadrukt in het verslag van het Evangelie:

"Veel van de Corinthiers geloofden en werden gedoopt" (Handelingen 18:8)

Mensen "hoort het woord van het Evangelie en geloof" (Handelingen 15:7)

"Dus wij prediken, en zo gij gelooft" (1 Cor.15: 11)

Het "zaad" in de gelijkenis van de zaaier is het woord van God (Lk.8: 11), terwijl in dat van de mosterd-boom is het geloof (Lk.17: 6), zien dat het geloof komt uit het aanvaarden van "het woord van het geloof "(Rom.10: 8)," woorden van vertrouwen en goede leer "(1 Tim.4: 6), in een hart dat open staat voor geloof in God en Zijn woord (Gal.2: 2 cp. Hebr.4:2)

De apostel Johannes zegt over het schriftelijk verslag van het leven van onze Heer "hij zegt

waar (de waarheid), dat gij misschien geloven" (Jn.19: 35). En heet Gods woord dus"de waarheid" (Jn.17: 17) - zodat we kunnen geloven.

Bijbel Beginsels

Studie Vijf

Het Koninkrijk van God

5.1 HET KONINKRIJK GEDEFINIEERD

Onze vorige studie heeft laten zien dat het Gods doel is om met Jezus' wederkomst de gelovigen met het eeuwige leven te belonen. Dit eeuwige leven zal op aarde genoten worden; Gods herhaalderlijke beloftes in dit verband houdt niet in dat de gelovigen naar de hemel toe gaan. **"Het evangelie (goede nieuws) van het Koninkrijk van God"** (Mattheüs 4:23) was verkondigd aan Abraham, in de vorm van Gods beloftes aangaande eeuwig leven op aarde (Galaten 3:8). Het "Koninkrijk van God" is derhalve het tijdperk na Jezus' wederkomst wanneer deze beloftes vervuld zullen worden.

Alhoewel God uiteindelijk de Koning van Zijn totale schepping zal zijn, heeft Hij aan de mens een vrije wil gegeven om de aarde en zijn eigen leven naar zijn eigen wensen te regelen. De wereld vandaag is dus het **"Koninkrijk van het mensdom"** (Daniël 4:17).

Met Jezus' wederkomst zal **"Het Koninkrijk over de wereld komen aan onze Here en aan Zijn Gezalfde, en Hij zal als Koning heersen tot in alle eeuwigheden."** (Openbaring 11:15). Dan zal Gods wens en wil volmaakt en openlijk op aarde geschieden. Zo beval Jezus ons dan om als volgt te bidden : **" Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde"** (Mattheüs 6:10). Het is om deze reden dat de term "Koninkrijk van God" gelijkstaat aan de term **"Koninkrijk der hemelen"** (Mattheüs 13:11 vergelijk Markus 4:11). Let op dat we niet lezen van het "Koninkrijk in de hemelen" . Net zoals Gods wil volkomen door de engelen in de hemelen gehoorzaamd wordt (Psalm 103:19-21), zo zal dit ook zijn in het toekomstige Koninkrijk van God, wanneer de aarde alleen bewoond zal zijn door rechtvaardige mensen, die "gelijk zullen zijn aan de engelen" (Lucas 20:36).

Het Koninkrijk van God binnen gaan bij Jezus' wederkomst is dus het eindresultaat van ons Christelijk leven (Mattheüs 25:34; Handelingen 14:22); en als zodanig is het absoluut noodzakelijk om er een korrekt begrip van te hebben. Filippus' verkondiging van Christus wordt beschreven als de verkondiging van **"Het Koninkrijk van God en de naam van Jezus Christus"** (Handelingen 8:5,12). Schriftgedeelte na schriftgedeelte herinnert ons eraan dat het " Koninkrijk van God" het hoofdthema van Paulus' prediking was (Handelingen 19:8; 20:25; 28:23,31). Het is dus uiterst noodzakelijk dat wij de leerstelling van het Koninkrijk van God verstaan aangezien dit de Evangelie boodschap is.

"Wij moeten door zware verdrukkingen het Koninkrijk van God binnengaan" (Handelingen 14:22); dit is het licht aan het einde van de

tunnel van dit leven en daarom de motivatie om offers te maken wat het ware Christelijk leven inhoudt.

Nebukadnesar, koning van Babijlon, wou de toekomst van de wereld weten (zie Daniël hoofdstuk 2). Hij had een visioen van een groot beeld, wat uit verschillende metalen gemaakt was. Daniël interpreteerde het hoofd van goud als vertegenwoordiging van de koning van Babijlon. (Daniël 2:38). Na hem zouden er een aantal indrukwekkende rijken in de omgeving rondom Israel verrijzen en tot een val komen. Dit zou eindigen met een situatie waar de **"tenen der voeten deels van ijzer en deels van leem zijn - een gedeelte van het Koninkrijk zal hard en een gedeelte zal broos wezen"** (Daniël 2:42).

De huidige balans van macht in de wereld is verdeelt tussen veel naties, sommigen sterk en andere zwak. Daniël zag hoe een kleine steen het beeld trof aan de voeten, het vernietigde en uit zichzelf uitgroeide tot een grote berg die de hele aarde vulde (Daniël 2:34,35). Deze steen vertegenwoordigd Jezus (Mattheüs 21:42; Handelingen 4:11; Efeziërs 2:20; 1 Petrus 2:4-8). De "berg" die Hij voor de hele aarde zal scheppen vertegenwoordigd het eeuwige Koninkrijk van God, wat Jezus met Zijn wederkomst zal bevestigen. Deze profetie is opzichzelf het bewijs dat het Koninkrijk op aarde en niet in de hemel zal zijn.

Dat het Koninkrijk alleen ten volle gevestigd zal worden ten tijde van Christus' wederkomst, is ook het thema van andere schriftgedeeltes. Paulus praat van Jezus' oordeel van de levende en de dode **"bij zijn verschijning en zijn Koninkrijk"** (2 Timotheüs 4:1).

Micha 4:1 bouwt voort op Daniëls' idee van Gods' Koninkrijk als een grote berg: "In de laatste dagen zal de berg van het huis des Heren vaststaan ". Daar volgt dan een beschrijving van hoe dit Koninkrijk op aarde zal zijn (Micha 4:1-4). God zal Jezus de troon van David in Jeruzalem geven; **"en Hij zal Koning wezen . . . tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen. "** (Lucas 1:33). Dit houdt noodzakelijker wijs in dat er een zeker keerpunt moet zijn wanneer Jezus begint om te regeren vanaf Davids' troon en Zijn Koninkrijk begint. Dit zal bij Jezus' wederkomst zijn. **"Aan zijn Koninkrijk zal geen einde komen "** sluit aan bij Daniël 2:44 : **"maar in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander meer zal overgaan. . . "**

Openbaring 11:15 gebruikt dezelfde taal om te beschrijven hoe, met de tweede komst, **"het koninkrijk van deze wereld zal komen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als Koning heersen tot in alle**

eeuwigheden." Daarentegen moet er een specifieke tijd zijn wanneer Christus' heerschappij en koninkrijk op aarde zal beginnen; dit zal zijn bij Zijn wederkomst.

5.2 HET KONINKRIJK IS NU NOG NIET OPGERICHT

Het idee dat bij vele bestaat, is dat Gods' Koninkrijk nu al volledig bestaat en wel als de huidige gelovigen – de "kerk". Het is waar dat ware gelovigen het vooruitzicht hebben om gered te worden en hoop hebben op een plek in het Koninkrijk . Er kan echter geen twijfel bestaan dat we nu al volkomen in het Koninkrijk zouden zijn aangezien Christus nog niet is teruggekeerd om dit op te richten.

Het zou duidelijk moeten zijn uit onze studie tot zover dat **"vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet kunnen beërven "** (1 Korintheërs 15:50). Wij zijn **"erfgenamen van het Koninkrijk dat Hij belooft heeft aan wie Hem liefhebben"** (Jakobus 2:5). De doop maakt ons erfgenamen van de beloftes die aan Abraham gemaakt zijn – beloftes die de basis van het Evangelie van de Koninkrijk omvatten (Mattheüs 4:23; Galaten 3:8, 27-29). Beloftes van het Koninkrijk en Jezus' wederkomst zijn volop in de Bijbel te vinden.

It's therefore common to come across promises of inheriting the kingdom at Christ's return, wanneer de beloftes aan Abraham vervuld zullen worden (Mattheüs 25:34 ; 1 Korintheërs 6:9,10 ; 15:50 ; Galaten 5:21; Efeziërs 5:5). Het vele gebruik van deze taal van toekomstige erfenis laat zien dat het Koninkrijk nog niet in het bezit is van de huidige gelovigen.

Jezus heeft een gelijkenis vertelt om degene die dachten dat het Koninkrijk onmiddellijk zou verschijnen tot rechte inzicht te brengen. Hij zei **"een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en daarna terug te keren."** Hij had zijn knechten achtergelaten met verschillende verantwoordelijkheden:– **"En toen hij terugkwam, nadat Hij de koninklijke waardigheid verkregen had, riep hij die knechten, aan welke hij het geld gegeven had, bij zich en oordeelde hen."** (Lucas 19:11-27). De man van hoge geboorte vertegenwoordigd Christus die naar de hemel ("ver land") zou gaan om het Koningschap te ontvangen waarmee Hij zal terugkeren ten tijde van het oordeel, de tweede komst. Het is dus onmogelijk voor de "dienstknechten" om het Koninkrijk nu te bezitten ten tijde van hun meester's afwezigheid. Het volgende is het verdere bewijs hiervan :

 "Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld" heeft Jezus gezegd in Johannes 18:36. Echter, zelfs op dat moment kon hij zeggen **"Ik ben een koning"** (Johannes 18:37). Jezus' huidige koningschap betekend dus niet noodzakelijk dat Zijn Koninkrijk ook nu gevestigd is. zelfs de gelovigen in de eerste eeuw worden beschreven als WACHTENDE **"voor het Koninkrijk van God "** (Marcus 15:43).

 Jezus zei tegen zijn discipelen dat Hij geen wijn meer zou drinken **"tot op die dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk van mijn Vader"** (Mattheüs 26:29). Dit impliceert duidelijk dat het Koninkrijk in de toekomst moet wezen.

 Jezus vertelde van tekens die aan zijn tweede komst vooraf zouden gaan, en Hij sluit het met de volgende woorden af: **"Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten dat het Koninkrijk Gods nabij is."** (Lucas 21:31). Het is onlogisch als het Koninkrijk nu al, vóór zijn tweede komst, reeds zou bestaan.

 "Wij moeten door vele verdrukkingen het Koninkrijk Gods binnengaan" (Handelingen 14:22). Geen wonder dat alle lijdende gelovigen oprecht bidden dat het Koninkrijk mag KOMEN(Mattheüs 6:10).

 God roept ons **"tot Zijn Koninkrijk en heerlijkheid"** (1 Tessalonicenzen 2:12); en wij moet "toegang" tot dat Koninkrijk zoeken door nu een geestelijk leven te leven (Mattheüs 6:33).

IS HET KONINKRIJK GODS BINNENIN U?

Alle sterke bewijzen te spijt, verkiezen veel orthodoxe Christenen om hun geloof, dat het Koninkrijk van God nu in de harten van gelovigen bestaat, op een enkele versgedeelte te baseren : **"En ook zal men niet zeggen: zie, hier is het of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u "** (Lucas 17:21). Een betere vertaling zou zijn: "het koninkrijk Gods is (te midden van u)(onder)u."

De kontekst laat zien dat Jezus sprak met de Farizeeërs (v.20); het "u" verwijst dus naar hun. Zij waren absoluut geen gelovigen van Christus—het Koninkrijk was beslist niet in **hun** hart. De Joden maakten van hun ijver naar de zoektocht naar de Messias een grote publieke show. Jezus' punt was dat zij ironisch genoeg gefaald hadden door niet in te zien dat het Koninkrijk Gods eindelijk in hun midden was, aangezien de koning van het toekomstige Koninkrijk (Jezus) in hun midden was.

5.3 HET KONINKRIJK GODS IN HET VERLEDEN
--

Het Koninkrijk van God is een toekomstige beloning voor gelovigen. Als zodanig is dit hun motivatie tot een leven wat toegewijd wordt om het voorbeeld van Christus na te volgen – iets wat op korte termijn opoffering en ongerief zal bevatten. Het is dus te verwachten dat al hun dagen gevuld zullen zijn met een toenemend verlangen om het wonder van het toekomstige Koninkrijk te verstaan en te waarderen.

De Bijbel is vol beschrijvingen van hoe het Koninkrijk zal zijn en U zal ontdekken dat het een levenlang werken is om alleen maar een paar daarvan te ontdekken. Een manier om een paar basis principes van het komende Koninkrijk beter te verstaan, is om te begrijpen dat het Koninkrijk van God in het verleden heeft bestaan in de vorm van de natie Israel. Dit Koninkrijk zal opgericht worden bij Christus' wederkomst. De bijbel geeft ons veel informatie aangaande de natie Israel. In grote lijnen en op een manier die wij kunnen verstaan wordt verteld hoe Gods Koninkrijk georganiseerd zal worden.

God wordt dikwijls beschreven als **"de koning van Israel"** (Jesaja 44:6 vergelijk Jesaja 41:27; 43:15; Psalm 48:3; 89:19; 149:2). Het volgt dan dat het volk Israel Zijn Koninkrijk was. Zij waren Gods' Koninkrijk geworden toen zij een verbond met Hem sloten bij de berg Sinai. Dit was kort nadat zij vanuit Egypte, door de Rode zee, gevlucht waren. Als Israel bereid was om God te gehoorzamen, zouden zij voor Hem **"een Koninkrijk van priesters en een heilige natie wezen"** (Exodus 19:5,6).

Toen **"Israel uit Egypte toog, Jakobs huis uit een volk van vreemde taal, werd Juda tot zijn heiligdom, Israel zijn rijksgebied."** (Psalm 114:1,2) Israel heeft, nadat zij dit verbond aangegaan waren, door de wildernis gezworven en heeft zich toen in het beloofde land (Kanaän) gevestigd. Aangezien God hun Koning was, hebben meer "Richters" dan koningen van tijd tot tijd voor hun geregeerd. Deze richters (Gideon en Simson bv.) waren geen koningen, maar werden door God geleid om zeker deel van het land te besturen. Ze werden vaak door God geroepen voor een speciaal bv. om het volk te bekeren of om ze te verlossen van hun vijanden.

Toen de Israëlieten aan Gideon gevraagd hadden of hij hun koning wilde zijn, antwoorde hij: "Ik zal over u niet heersen en ook mijn zoon zal over u niet heersen, de Here zal over u heersen" (Richteren 8:23).

De laatste richter was Samuel. In zijn tijd vroegen de Israëlieten om een menselijke koning net zoals de volken om hen heen. (1 Samuel 8:5,6). Door de geschiedenis heen hebben Gods' kinderen altijd hun nauwe relatie met Hem onderschat en probeerden zich net zo voor te doen als de wereld om hen heen.

Deze verzoeken zijn vooral in vandaag de dag geweldig groot. Gods ' woorden aan Samuel waren **"... maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen koning over hen zou zijn."** (1 Samuel 8:7). God had hen echter koningen gegeven waarvan Saul de eerste was. Na hem volgde

de rechtvaardige David gevolgd door een heel aantal koningen uit zijn nageslacht. De meer geestelijk georiënteerde koningen realiseerden zich dat Israël nog steeds Gods volk was, ookal hadden ze zich van Zijn koningschap afgekeerd.

Zij erkenden dus dat zij Israël bestuurden eerder namens God dan naar hun eigen recht.

Als wij deze beginselen verstaan, maakt het de beschrijving van Salomo, David's zoon, zittende op "(Gods) troon, om koning te zijn voor de Here zijn God" in de volgende twee verzen begrijpelijk:

"Geprezen zij de HERE, uw God, die zulk een welgevallen aan u had, dat Hij u op zijn troon gezet heeft, tot koning voor de Here, uw God! Omdat uw God Israël zo liefheeft, dat Hij het voor immer in stand wil houden, heeft Hij u over hen tot koning gesteld, om recht en gerechtigheid te oefenen. " (2 Kronieken 9:8).

"En uit al mijn zonen--want de HERE heeft mij vele zonen gegeven--verkoos Hij mij zoon Salomo om te zitten op de troon van het koningschap des HEREN over Israël. ... En Salomo zette zich op de troon des HEREN als koning in de plaats van zijn vader David, en Hij was voorspoedig, zodat geheel Israël hem gehoorzaamde" (1 Kronieken 28:5; 29:23).

Salomo's heerschappij in grote vrede en voorspoed wijst op (of is typisch voor) het toekomstige Koninkrijk van God. Het is hierom dat het zo beklemtoond wordt dat Hij koning voor Israël was namens God. Jezus zal ook in de toekomst op dezelfde troon van God zitten als koning voor Israël namens God (Mattheüs 27:37,42; Johannes 1:50; 12:13; 1 Korinthiërs 15:28-30).

Veel van de rechtvaardige koningen die beschreven zijn in het oude testament, hadden regerende eigenschappen die typerend waren voor Christus' toekomstige koninkrijk. Dus net zoals Salomo een tempel bouwde voor God in Jeruzalem, zo zal ook Jezus een tempel bouwen in het toekomstige Koninkrijk. (zie Ezechiël hoofdstukken 40 to 48).

Net zoals de koningen Hiskia en Salomo geschenken en heffingen van de omliggende volken ontvingen

(1 Koningen 10:1-4; 2 Koningen 20:12), en het land van Israël bloeide in voorspoed en vruchtbaarheid

(1 Koningen 10:5-15; Jesaja 37:30), Zo zal het ook wezen in Christus' wereldwijde Koninkrijk – maar dan op een veel grotere schaal.

HUWELIJK

Salomo's goede start ten spijt, terwijl hij nog jong was ging hij in de fout met betrekking tot zijn huwelijkse verhoudingen met niet-Israelitische vrouwen. Deze huwelijken braken stelselmatig zijn geestelijke kracht af toen hij ouder werd.

"Koning Salomo nu had behalve de dochter van Farao vele vreemde vrouwen lief, Moabitische, Ammonitische, Edomitische, Sidonitische en Hetitische, behorende tot die volken, van wie de HERE tot de Israëlieten had gezegd: Gij zult u met hen niet inlaten, en zij zullen zich met u niet inlaten, voorwaar, zij zouden uw hart meevoeren achter hun goden; haar hing Salomo met liefde aan. En hij heeft als vrouwen gehad zevenhonderd vorstinnen en driehonderd bijvrouwen; en zijn vrouwen verleidden zij hart. Het geschiede namelijk toen Salomo oud geworden was, dat zijn vrouwen zijn hart meevoerden achter andere goden, zodat zijn hart de HERE, zijn God, niet volkomen was toegewijd gelijk dat van zijn vader David. Zo liep Salomo Astarte, de godin der Sidoniërs, achterna, en Milkom, de gruwel der Ammonieten, en Salomo deed wat kwaad is in de ogen des HEREN, en hij volgde de HERE niet ten volle, zoals zijn vader David. Toendertijd bouwde Salomo een hoogte voor Kemos, de gruwel van Moab, op de berg ten oosten van Jeruzalem, en voor Moloch, de gruwel der Ammonieten. Hetzelfde deed hij voor al zijn vreemde vrouwen, die reukoffers en slachtoffers aan haar goden brachten.

Derhalve werd de HERE vertoornd op Salomo, omdat zijn hart zich afgewend had van de HERE, de God van Israël, die hem tweemaal verschenen was, en die hem te dezer zake geboden had geen andere goden na te lopen; maar hij had niet in acht genomen wat de HERE geboden had. Toen zeide de HERE tot Salomo: Omdat het zo met u gesteld is, dat gij mijn verbond en mijn inzettingen, die Ik u geboden had, niet in acht genomen hebt, zal ik voorzeker het koninkrijk van u afscheuren en het uw knecht geven." (1 Koningen 11:1-11).

Salomo's afvalligheid tot zonde was een levenslang proces. Zijn verhoudingen met vrouwen die niet zijn kennis van Israels God deelden, leidden hem om sympathie te hebben voor hun valse goden. Zijn liefde voor zijn vrouwen betekende dat hij deze goden niet meer zag als de geestelijke verdorvenheid van de ware God, welke zij waren.

Mettertijd was zijn hart niet langer in aanbidding voor de God van Israel - "Zijn hart was niet volkomen ". Zijn geweten plaagde hem niet meer toen hij vals goden aanbad de. Zijn gebrek aan oprechte toewijding aan de ware God was "zondig voor het aangezicht des Here" en leidde ertoe dat God Zijn verhouding met salomo verbrak. Israel was keer op keer gewaarschuwd om niet met de vrouwen van de omliggende volken te trouwen. (Exodus 34:12-16; Jozua 23:12,13; Deuteronomium 7:3).

Door de doop in Christus worden wij deel van het geestelijke Israel. Als we alleen zijn, zouden we alleen moeten trouwen met iemand die behoort tot het geestelijke Israel; met ander woorden: trouwen "in de Here"

(1 Korinthiërs 7:39) of te wel met ander "in Christus" gedoopt persoon. Als we al reeds getrouwd zijn wanneer we gedoopt worden, moeten we niet scheiden van onze levenspartner; het huwelijk wordt geheiligt op grond van ons geloof (1 Korinthiërs 7:12-14)

Als we doelbewust kiezen om met iemand te trouwen die niet de wil van God kent en die niet gelovig is, zal dit ons op de lange termijn afvallig kunnen maken. Salomo had niet de strenge waarschuwing van God omtrent huwelijken met ongelovige vrouwen ter harte genomen: "VOORWAAR, zij zullen uw hart verleiden", (1 Koningen 11:2; Exodus 34:16).

We hebben eerder gezien hoe de orthodoxe Joden de basis van de Christelijke hoop niet waarderen ; Zij kennen de ware God van Israel niet. Huwelijken met zulke mensen leidt gewoonlijk tot een stelselmatige afwijking van de ware leerstellingen die de basis van verlossing vormen.

Om die rede deden Isaak en Jakob buitengewone moeite om met vrouwen te trouwen die het ware geloof aangehingen. Isaak heeft zelfs gewacht tot hij 40 jaar was voordat hij de juiste vrouw gevonden had (Genesis 24:3,4; 28:1). De zorgen van Ezra en Nehemia, toen zij hoorden dat sommige Joden getrouwd waren met niet-Joden, laat de ernst van de zaak zien. (Ezra 9:12; Nehemia 10:29,30)

We hebben dit onderwerp nu aangehaald om het nadenken hierover te bevorderen. Het huwelijk wordt meer uitgediept in Studie 11:4.

HET OORDEEL VAN GOD

Als gevolg van Salomo's afvalligheid werd het Koninkrijk van Israel in twee delen verdeeld; Salomo's zoon, RECHABEAM, regeerde over de stammen van Benjamin, Juda en de halve stam van Manasse, terwijl JEROBEAM over de andere tien stammen regeerde. Dit tien-stammen koninkrijk werd Israel, of Efraim genoemd, terwijl het twee-stammen koninkrijk als Juda bekend stond. De mensen van al deze stammen volgden meestal Salomo's slechte voorbeeld – Zij beweerden dat zij geloofden in de ware God, maar terzelfdertijd aanbaden ze de afgoden van de omliggende volken.

Keer op keer had God bij hen gepleit om zich te bekeren door Zijn profeten te sturen. Dit was echter tevergeefs. Als gevolg hiervan heeft Hij hen gestraft door hen uit het land te verdrijven naar de landen van hun vijanden. Dit was toen de Assyriërs en de Babyloniërs Israel binnen viel en hen in gevangenschap meenamen :- "**Vele jaren waart Gij lankmoedig over hen en vermaandet hen door uw Geest, door de dienst van uw profeten, maar zij gaven daaraan geen gehoor.**" (Nehemia 9:30).

Het koninkrijk van Israel (10 stammen) heeft geen enkele goede koning gehad. Jerobeam, Achab, enz. worden allemaal in het boek Koningen als afgodendienaars beschreven. De laatste koning was Hosea en tijdens zijn heerschappij werd Israel door Assyrië verslagen. De tien stammen zijn toen weggevoerd in ballingschap vanwaar zij nooit teruggekeerd zijn. (2 Koningen hoofdstuk 17).

Het Koninkrijk van Juda (2 Stammen) heeft een paar goede koningen gehad (Hiskia en Josia, bv.), maar de meerderheid was ook slecht. Als gevolg van hun herhaalterlijke en volhoudende zonde heeft God het Koninkrijk van Juda omvergeworpen gedurende de heerschappij van koning Zedekia.

Dit gebeurde toen de Babyloniërs Juda binnenvielen en hen als gevangenen wegvoerden naar Babel

(2 Koningen hoofdstuk 25). Zij zijn als ballingen in Babel gebleven voor 70 jaar, waarna zij onder het leiderschap van Esra en Nehemia weer naar hun land zijn teruggekeerd . Ze hebben nooit weer een eigen koning gehad maar de Babyloniërs, Grieken en Romeinen hebben over hen geregeerd. Jezus was tijdens de heerschappij van de Romeinen geboren.

Als gevolg van Israels verwerping van Jezus, hadden de Romeinen de Israelieten in 70NC finaal verslagen en zijn ze over de hele wereld verstrooid. Het is slechts in de laatste 100 jaar dat zij naar hun land beginnen terug te keren - een gebeurtenis wat de nabije wederkomst van Christus aangekondigd (zie bijlae 3).

Ezechiël 21:25-27 heeft de beëindiging van Gods Koninkrijk, zoals gezien bij het volk van Israel, voorspelt : "**En gij onheilige, goddeloze, vorst van Israel, wiens dag komt ten tijde van de eindafrekening, zo zegt de Here HERE: neem weg die tulband! Zet af die kroon! Zo zal het niet blijven. Verhoog wat laag is; verlaag wat hoog is. Een puinhoop, een puinhoop, een puinhoop zal Ik ze maken. Maar ook zo zal het niet blijven. Totdat hij komt, die er recht heeft en aan wie Ik het geven zal.**"

Schriftgedeelte na schriftgedeelte in de profeten betreuren het einde van Gods' Koninkrijk wat moest komen als gevolg van de volhardende zondigheid van het volk. (Hosea 10:3; Klaagliederen van Jeremia 5:16; Jeremia 14:21; Daniël 8:12-14). Ezechiël's profetie in hoofdstuk 21 verwijst naar de toekomst: "TOTDAT Hij komt, die er recht op heeft en aan hem zal Ik dit geven". Dit zal zijn wanneer Jezus zal terugkeren en de beloftes aangaande hem die aan David gemaakt zijn (2 Samuel 7:12-16 vergelijk Lucas 1:32-33), vervuld zullen worden.

RESTAURATIE VAN ISRAEL

Er is een reusachtig thema door de Oud Testamentische profeten te zien van de wederoprichting van Gods Koninkrijk met Jezus' wederkomst. Christus' discipelen hebben dit wel degelijk begrepen uit wat Jezus hun geleerd had na zijn opstanding (Handelingen 1:3)

"Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israel?" (Handelingen 1:6); met ander woorden "zal Ezechiël 21:27 nu in vervulling gaan?" Jezus heeft geantwoord dat alleen God die tijd weet. De engelen hebben hun na Jezus' hemelvaart, kort daarna, verzekerd dat hij (Jezus) zeker in de toekomst zal terugkeren (Handelingen 1:6-11).

De restauratie (wederoprichting) van het Koninkrijk van God / Israel zal dus met Jezus' wederkomst geschieden. Derhalve maakt Petrus de volgende stelling in Handelingen 3:20,21 : **"...en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher."** Jezus' wederkomst zal de wederoprichting van het Koninkrijk van Israel, zoals in detail in de profeten voorspelt, teweeg brengen.

De wederoprichting van God's Koninkrijk is waarlijk het thema van "al God's heilige profeten" :-

"...en in getrouwheid zal daarop in Davids tent zetelen een, die recht en die het recht zoekt en die zich haast gerechtigheid te oefenen." (Jesaja 16:5).

"Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds..."

(Amos 9:11).

" Zijn zonen zullen zijn als eerstijds, zijn vergadering zal bestendig vóór Mij zijn en aan al zijn verdrukken zal Ik bezoeking doen. " (Jeremia 30:20).

"En de HERE zal Juda op de heilige bodem als zijn erfdeel in bezit nemen en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen" (Zacharia 2:12), en dit zal de hoofdstad van zijn wereld-wijde Koninkrijk wezen (vergelijk Psalm 48:2; Jesaja 2:2-4).

" ja, Ik zal een keer brengen in het lot van Juda en Israel en hen opbouwen als weleer; Ik zal hen reinigen van al hun ongerechtigheid, waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben, en Ik zal hun vergeven al hun ongerechtigheden, waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben en van Mij afvallig geworden zijn. Dan zal zij Mij tot een blijde naam worden, tot lof en eer bij alle volken der aarde, die van al het goede dat Ik aan hen doe, horen zullen; ja, zij zullen zich verbazen en verwonderen over al het goede en al het heil, dat Ik aan haar doe.

Zo zegt de HERE: In deze plaats, waarvan gij zegt: Zij is verwoest, mens noch dier is er, in de steden van Juda en op de straten van Jeruzalem die verwoest liggen, zonder mensen, zonder inwoners en zonder dieren, zal weer gehoord worden de stem der vreugde en de stem der vrolijkheid, de stem van de bruidegom en de stem der bruid, de stem van hen die zeggen: Looft de HERE der heerscharen, want de HERE is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid! terwijl zij lofoffers in het huis des HEREN brengen; want Ik zal in het lot van het land een keer brengen, zodat het wordt als tevoren, zegt de HERE.

Zo zegt de HERE der heerscharen: In dit gebied, dat verwoest ligt, zodat er mens noch dier is, en in al zijn steden zal weer een weide zijn voor de herders die de schapen doen legeren; in de steden van het Gebergte, van de Laagte en van het Zuiderland, in het land van Benjamin, in de omstreken van Jeruzalem en in de steden van Juda zullen de schapen weer onder de hand van de teller doorgaan, zegt de HERE. " (Jeremia 33:7-13).

De wederkomst van Christus om dit koninkrijk te bevestigen, is waarlijk "de hoop van Israel" waaraan wij deelgemaakt moeten worden door de doop.

5.4 HET KONINKRIJK VAN GOD IN DE TOEKOMST

Thema's 1 en 3 van deze studie hebben heelwat inlichtingen verschaft aangaande hoe het koninkrijk van God eruit zal gaan zien. We hebben

gezien dat aan Abraham beloofd is, dat mensen van over de hele wereld door zijn nageslacht (Jezus) gezegend zullen worden.

Romeinen 4:13 duidt aan dat de hele wereld beerfd zal worden door diegene die in "Abraham's nageslacht" (of te wel "in" Christus) zijn. De beeld-prophetie van Daniël hoofdstuk 2 verduidelijkt hoe Christus zal terugkeren als de kleine rots en dan zal het Koninkrijk zich geleidelijk over de hele aarde verspreiden (vergelijk Psalm 72:8). Dit betekent dat het Koninkrijk van God niet alleen in Jeruzalem of alleen in het land Israël gevestigd zal zijn, zoals sommigen menen, alhoewel dit gebied zeker het middelpunt zal zijn.

Diegene die Christus volgen in dit leven zullen "koningen en priesters" zijn en op aarde regeren (Openbaring 5:10). Zij zullen over nederzettingen van verschillende groottes en aantallen regeren; een zal over tien steden regeren, een ander zal over vijf steden regeren (Lucas 19:17). Christus zal Zijn heerschappij over de aarde met hen delen (Openbaring 2:27; 2 Timotheüs 2:12).

"Zie, een koning zal regeren in gerechtigheid, en vorsten zullen heersen naar het recht" (Jesaja 32:1).

"onder vreugde en jubel worden zij binnengeleid, zij komen in des konings paleis. Op de plaats uwer vaderen zullen uw zonen staan, gij zult hen tot vorsten stellen over het ganse land." (Psalm 45:16,17).

Christus zal voor eeuwig op David's hervestigde troon regeren (Lucas 1:32,33), met andere woorden Hij zal David's plek en positie van heerschappij hebben, die in Jeruzalem was. Jeruzalem zal dus de hoofdstad van het toekomstige Koninkrijk zijn. Het is in deze tijd dat de tempel weer gebouwd zal worden (Ezechiël 40-48). Terwijl mensen God wereldwijd zullen prijzen (Maleachi 1:11), zal deze tempel het focus-punt van de wereldse eerbied en aanbidding zijn. Naties zullen **"van jaar tot jaar heentrekken om zich neer te buigen voor de Koning, de HERE van de heerscharen, en om het Loofhuttenfeest te vieren"** bij de tempel in Jeruzalem (Zacharia 14:16).

een Jaarlijkse pelgrimsreis naar Jeruzalem wordt ook voorspeld in Jesaja 2:2-3: **"En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN verrijzen als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele naties zullen optrekken en zeggen:**

Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem."

Dit blijkt een beeld te zijn van de vroege dagen van het Koninkrijk, wanneer het Woord van God en de kennis van Christus' heerschappij door Zijn naamgenoten aan anderen verspreid wordt. Hier is een beeld van oprechte enthousiasme met betrekking tot godsdienstige aanbidding.

Een van de grootste tragedies van onze tijd, is dat de meeste mensen God voor politieke, sociale, culturele of emotionele redenen "aanbidden"; eerder dan op grond van een waar begrip en kennis van God als hun Vader en Schepper. In het Koninkrijk zal er een wereld-wijd enthousiasme zijn om de wegen van God te leren en te kennen; mensen zullen zo gemotiveerd zijn door deze begeerte dat zij van overal in de wereld naar Jeruzalem zullen reizen om meer kennis van God op te doen.

In plaats van de verwarring en onrechtvaardigheid wat door het menselijk rechtssysteem en administratie van gerechtigheid veroorzaakt wordt, zal er een universele rechtscodex -"de wet, en het Woord van God"- zijn, wat door Christus vanaf Jeruzalem uitgevoerd zal worden. De algemene gretigheid om de ware kennis van God te bekomen zal de natuurlijke spanningen die vandaag tussen zekere naties bestaat, verminderen.

De beschrijving van alle "volken die optrekken" naar Jeruzalem (Jesaja 2:3) is soortgelijk aan die van Jesaja 60:5 waar de Joden allemaal bij elkaar samenkomen met de niet-Joden om God in Jeruzalem te aanbidden. Dit past perfect in de Koninkrijk profetie van Zacharia 8:20-23: **" Zo zegt de HERE der heerscharen: Wederom zullen er volken komen en inwoners van vele steden, en de inwoners van de ene zullen zich begeven naar die van de andere, en zeggen: Laten wij toch heengaan om de gunst des HEREN af te smeken en om de HERE der heerscharen te zoeken; ook ik wil gaan. Ja, vele natiën en machtige volken zullen komen om de HERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken en de gunst des HEREN af te smeken. Zo zegt de HERE der heerscharen:**

In die dagen zullen tien mannen uit volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judeese man, en zeggen: Wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is.
"

Dit schept een beeld van de Joodse natie die " tot een hoofd en niet tot een staart " van de naties gemaakt wordt (Deuteronomium 28:13), als gevolg van hun berouw en gehoorzaamheid. De Joodse grondslag van God's plan van verlossing zal dan door iedereen gewaardeerd worden. De onkunde hierover in het Christendom zal plotseling beëindigd worden. Mensen zullen dan enthousiast deze dingen bespreken zodat zij de Joden kunnen vertellen: "wij hebben gehoord dat God met jullie is". Gesprekken zullen eerder over geestelijke dingen dan over lege dingen gaan die het huidige wereldse denken overheersen.

Met deze grotere toewijding tot goddelijkheid is het geen wonder dat Christus **"zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën; Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hen speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren. "** (Jesaja 2:4).

He absolute gezag van Christus en de totale rechtvaardigheid van zijn oordeel in geschilpunten, zal tot gevolg hebben dat naties vrijwillig hun wapentuig in landbouw werktuigen zullen veranderen en alle militaire training zullen staken. **"In zijn dagen bloeie de rechtvaardige en grote vrede, totdat er geen maan meer is."** (Psalm 72:7).

Geestelijkheid zal dan verheven worden en respect zal betoond worden aan diegene die God's karaktertrekken van liefde, genade, gerechtigheid enz. openbaren. Vergelijk dit met de huidige wereldse ophemeling van diegene die trots, zelfingenomen en zelfzuchtig ambitieus is! Het gewillig "smeden van ploegscharen uit zwaarden" zal deel uitmaken van een veel grotere landbouwkundige verandering die over de aarde zal plaatsvinden. Als gevolg van Adam's zonde was de aarde vervloekt. (Genesis 3:17-19). Dit heeft tot gevolg gehad dat de mensen veel moeite moesten doen om iets daaruit te produceren.

In het Koninkrijk zal er

".... Een overvloed van koren zijn in het land; op de toppen der bergen golve zijn vrucht als op de Libanon, en de stedelingen mogen opbloeien als het kruid der aarde. " (Psalm 72:16), *en*

"Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier en de druiventreder bij hem die het zaad

strooit; dan zullen de bergen druipen van jonge wijn en al de heuvelen daarvan overvloeien. " (Amos 9:13).

De verbeterde vruchtbaarheid van de aarde, en de vermindering van de vloek die over de aarde in Eden uitgesproken was, worden in bovengenoemde verzen weerspiegeld. De enorme vruchtbaarheid van het land zal veel mensen betrekken. De profetieën over het Koninkrijk scheppen de indruk dat mensen zullen terugkeren naar zelfonderhoudende landbouwkundige levensstijlen:- **"Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom, zonder dat iemand hen opschrikt; want de mond van de HERE der heerschare heeft het gesproken. " (Micha 4:4).**

Deze zelf-onderhouding zal het misbruik, wat in elk systeem waar arbeid voor geld geboden wordt voorkomt, uitschakelen. Een levenlang werken om een ander rijk te maken zal iets van het verleden wezen. **"Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijngaarden planten en de vrucht daarvan eten; zij zullen niet bouwen, opdat een ander er wone; zij zullen niet planten, opdat een ander het ete, want als de levensduur der bomen zal de leeftijd van mijn volk zijn en van het werk hunner handen zullen mijn uitverkorenen genieten. Zij zullen niet tevergeefs zwoegen en geen kinderen voortbrengen tot een vroegtijdige dood, want zij zullen een door de HERE gezegend geslacht zijn, en hun nakomelingen met hen."** (Jesaja 65:21-23).

Jesaja 35:1-7 bevat een ongeëvenaarde profetie over hoe vruchtbaar het land zal zijn en hoe dit een ongekende blijdschap zal teweegbrengen: **"De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien, ja, juichen en jubelen. De heerlijkheid van de Libanon is haar gegeven, de luister van de Karmel en van Saron; zij zullen aanschouwen de heerlijkheid des HEREN, de luister van onze God.**

Sterkt de slappe handen en verstevigd de knikkende knieën. Zegt tot de versaagden van hart: Weest sterk, vreest niet; zie, uw God zal komen met wraak, met de vergelding Gods; Hij zal komen en Hij zal u verlossen. Dan zullen de ogen der blinden geopend en de oren der doven ontsloten worden; dan zal de lamme springen als een hert en de tong van de stomme zal jubelen; want in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe, en het gloeiende zand zal tot een plas worden en het dorstige land tot waterbronnen; waar de jakhalzen verblijven en legeren, zal gras met riet en biezen zijn."

Zelfs de natuurlijke agressie tussen dieren zal verwijderd worden :

"De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal stof tot spijs hebben; zij zullen geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, zegt de HERE." (Jesaja 65:25).

"Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken."

(Jesaja 11:6-8).

Net zoals de vloek die op de natuurlijke schepping geplaatst was, verlicht zal worden, zo zal ook de vloek die op de mens geplaatst was verlicht worden. Zo spreekt Openbaring 20:2,3 in symbolische taal van de duivel (Zonde en het effect daarvan), die "gebonden" of beperkt wordt gedurende een millennium (1000 jaar).

Levensjaren zullen zodanig toenemen dat iemand die op de ouderdom van 100 sterft, als een kind beschouwt zal worden (Jesaja 65:20). Vrouwen zullen minder lijden tijdens een geboorte beleven (Jesaja 65:23). **"Dan zullen de ogen der blinden geopend en de oren der doven ontsloten worden; dan zal de lamme springen als een hert en de tong van de stomme zal jubelen; want in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe. "** (Jesaja 35:5,6). Het zal zo zijn als gevolg van de gaven van de Geest die weer bezeten zullen worden (vergelijk Hebreë 6:5).

Het kan niet vaak genoeg beklemtoond worden dat het Koninkrijk van God niet gezien moet worden als een tropisch eiland of paradijs, waar de gelovigen leven en zonnebaden in de heerlijkheid van de natuur. Het fundamentele doel van het Koninkrijk van God is om aan God heerlijkheid te geven, totdat de hele aarde vol zal zijn van Zijn glorie "gelijk de wateren die de zeebodem bedekken" (Habbakuk 2:14). Dit is God's uiteindelijke doel : **" Evenwel, zo waar ik leef en de heerlijkheid des HEREN de ganse aarde vervullen zal... "** (Numeri 14:21).

Glorie voor God betekend dat de inwoners van de aarde Hem bij Zijn naam zullen kennen, en Zijn karaktertrekken waarderen en naleven. Omdat de wereld in zo'n toestand zal zijn, zal God toezien dat de natuurlijke aarde dit ook reflecteerd. Dus **"De ootmoedigen zullen de aarde (in het Koninkrijk) bezitten en zij zullen zich verlustigen in grote vrede"** (Psalm 37:11), eerder dan om een "gemakkelijk" leven te genieten. Degene die **"honger en dorst naar de gerechtigheid, zullen verzadigd worden"** in het Koninkrijk van God (Mattheüs 5:6).

Juist de gedachte van het bezit van het eeuwige leven in het Koninkrijk wordt dikwijls gebruikt om mensen te lokken tot een interesse in de ware

Evangelie Boodschap. Het bezit daarvan in het Koninkrijk zal echter een bijzaak zijn vergeleken bij de werkelijke reden van onze aanwezigheid in het Koninkrijk- welke is om God te verheerlijken. In de tijd die overblijft nadat wij gedoopt zijn, moet onze waardering hiervoor ontwikkelen en groeien. Zelfs alleen maar tien jaar van een leven van absolute perfectie en een volmaakt schoon geweten met God, is al de trauma van dit leven waard.

Dat zo'n perfect leven in een perfect lichaam op een perfecte aarde voor eeuwig zal aanhouden gaat het menselijk verstand eenvoudigweg te boven. Om in het Koninkrijk te wezen behoort onze grootste motivatie te zijn, en dus moeten onze wereldlijke voordelen van materialisme minachten. In plaats van overmatig te denken over de onmiddellijke toekomst, heeft Jezus het volgende advies gegeven: **"... zoek eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden....."** (Mattheüs 6:30-34). Alles wat we ons nu kunnen voorstellen en waar we naar streven is onvergelijkbaar met wat we in het Koninkrijk ondervinden zullen.

Wij moeten God's gerechtigheid zoeken, met andere woorden, we moeten proberen om een liefde voor God's karakter te ontwikkelen. Dit betekend dat we in God' s Koninkrijk willen zijn omdat gerechtigheid daar vereerd zal worden, omdat wij moreel perfect willen zijn en niet omdat we persoonlijk aan de dood willen ontsnappen of in eeuwigheid een gemakkelijk leven willen hebben. Te dikwijls wordt de hoop van het Evangelie aangeboden op een wijze die weerklank vindt bij de menselijke zelfzuchtige natuur. Onze motivering om in het Koninkrijk te wezen wisselt van dag tot dag. Wat wij hier voorstellen is echter het ideaal; onze eerste prioriteit is om het Evangelie te leren en onze gehoorzaamheid daaraan te bewijzen door gedoopt te worden uit liefdevolle gehoorzaamheid aan God. Onze waardering en begrip voor de hoop die God ons biedt en de precieze redenen om in het Koninkrijk te willen zijn, zal groeien en ontwikkelen na onze doop.

5.5 HET MILLENNIUM

De lezer mag heel waarschijnlijk op dit stadium van onze studie vragen "Is deze voorstelling van het Koninkrijk van God niet te menselijk?" Mensen in het Koninkrijk van God zullen nog kinderen voortbrengen (Jesaja 65:23) en zelfs nog sterven (Jesaja 65:20). Deze mensen zullen nog verschillen hebben welke Christus zal uiteenzetten (Jesaja 2:4); Zij zullen nog steeds de grond moeten bewerken om te overleven, alhoewel dit veel makkelijker zal zijn als nu.

Dit alles blijkt ver verwijderd te zijn van de beloftes dat de rechtvaardigen het eeuwige leven, en een natuur zoals die van God zullen ontvangen, en gelijk zullen staan aan de engelen (Lucas 20:35,36). Het antwoord hierop ligt in het feit dat het de eerste periode van het Koninkrijk van God 1000 jaar (een millennium) (Openbaring 20:2-7) zal duren. Gedurende deze 1000 jaar zullen er twee groepen mensen op de aarde leven:

1. De rechtvaardigen (naamgenoten) – degene die Christus aanvaardbaar gevolgd hebben in dit leven en die het eeuwige leven gegeven zal worden bij de oordeelsdag.
2. De gewone sterfelijke mensen die niet de ware Evangelie boodschap gekend hebben bij Jezus wederkomst– zij zijn niet verantwoordelijk bij Jezus' rechterstoel .

Met de ontvangst van het eeuwige leven op de oordeelsdag zal de rechtvaardige niet meer kunnen sterven of kinderen voortbrengen . De beschrijving van mensen die wel deze ervaringen in het Koninkrijk hebben, verwijst dus naar die tweede groep – degene die leven tijdens Christus ' wederkomst, maar die niet van God's eisen geweten hebben.

De beloning van de rechtvaardige is om als koningen en priesters op de aarde te regeren (Openbaring 5:10). Koningen moeten over iemand regeren; degene die geen verantwoording konden doen bij Jezus' oordeelsdag zullen dus sterfelijk in het Koninkrijk wezen, en daar zullen zij over regeren. Door "in Christus" te zijn zal de rechtvaardige deel hebben in Zijn beloning – om koningen te zijn over de hele aarde :- **"En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb "** (Openbaring 2:26,27).

Christus' gelijkenis over de ponden krijgt nu betekenis. De getrouwe diens knecht was beloond met tien en vijf steden om over te regeren in het Koninkrijk (Lucas 19:12-19). Kennis van God's wegen zal zich niet onmiddellijk verspreiden wanneer Jezus als Koning wordt verklaard in Jeruzalem; mensen zullen naar Jeruzalem optrekken om meer kennis over God te krijgen (Jesaja 2:2,3). Dit zal de plicht van de rechtvaardigen zijn om de kennis van God en dus Zijn Koninkrijk te verspreiden.

In het Koninkrijk van God in het Oude Testament (het volk Israel) was het de plicht van de priesters om de kennis van God aan het volk te leren (Maleagi 2:5-7). Zij waren voor dit doel in verschillende dorpen in Israel geplaatst. De rechtvaardigen zullen de rol van de priesters in het

meer glorieus Koninkrijk van God wat nog moet komen, overnemen. (Openbaring 5:10).

Wat zal er gebeuren als Christus vandaag komt ?

1. De verantwoordelijke ontslapenen zullen opgewekt worden en samen met de verantwoordelijken die nog leven naar de rechterstoel genomen worden.
2. De verantwoordelijke ongehoorzamen zullen met de dood gestraft worden en de rechtvaardigen zullen het eeuwige leven ontvangen. De naties die Christus tegenstaan zullen ook ge-oordeeld worden.
3. De rechtvaardigen zullen dan over de sterfelijken die nog leven, die niet voor God verantwoordelijk zijn, regeren en hun het Evangelie leren als "koningen en priesters" (Openbaring 5:10).
4. Bovengenoemde zal voor 1000 jaar duren. Gedurende die tijd zullen de sterfelijken het Evangelie horen en dus verantwoordelijk tot God worden. Deze mensen zullen langere en gelukkigere levens hebben.
5. Aan het einde van het millennium zal er een opstand tegen Christus en Zijn naamgenoten zijn, maar God zal dit onderdrukken (Openbaring 20:8,9).
6. Aan het einde van de 1000 jaar zullen allen die gedurende deze tijd gestorven zijn, opgewekt en geoordeeld worden (Openbaring 20:5,11-15).
7. De ongelovigen onder hen zullen vernietigd worden, en de rechtvaardigen zullen zich bij Jezus voegen en voor eeuwig leven.

Het doel van God met de aarde zal dan vervuld zijn. Die zal bewoond worden door onsterfelijke, rechtvaardige mensen. God's naam "YaHWeH ELOHIM", (wat "Hij die in een groep machtigen geopenbaard zal worden" betekend), zal dan vervuld zijn. Nooit weer zal zonde, en dus de dood, op aarde ervaren worden. De belofte van Gen 3:15 dat de slang totaal verbrijzeld zou worden, zal dan vervuld zijn. Jezus zal regeren in het millennium totdat " **Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft. De laatste vijand, die onttroond wordt, is de dood, want alles heeft hij aan zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt, dat alles onderworpen is, is blijkbaar Hij uitgezonderd, die Hem alles onderworpen heeft.**

Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen." (1 Korinthiërs 15:25-28).

Het einde is dus wanneer Jezus het Koninkrijk aan God overdraagt. Wat daarna zal volgen wordt niet aan ons vertelt ; al wat wij weten is dat wij dan het eeuwige leven en God's karakter zullen hebben, en dat ons God zal verheerlijken en behagen. een Korrekt begrip van het Koninkrijk van God is uiterst noodzakelijk voor zaligheid. Wij pleiten dus bij de lezer om deze studie ernstig te overwegen en de teksverwijzingen die aangehaald zijn na te gaan.

God wil dat wij in Zijn Koninkrijk komen. Zijn hele doel is dat wij een werkelijk deel daarin hebben. De doop maakt ons deel van de beloftes aangaande Het Koninkrijk. Het is moeilijk om te geloven dat slechts een paar jaar van nederige gehoorzaamheid aan God voor ons een eeuwig leven in het glorierijke Koninkrijk kan teweeg brengen.

Toch moet ons geloof in God's grote liefde vaststaan. Wat ook onze korte termijn problemen mogen zijn, het is zeker geen rede om de roeping van het Evangelie weerstaan.

"Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?" (Romeine 8:31).

"Want ik ben er zeker van dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden" (Romeine 8:18).

"Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid;" (2 Korinthe 4:17).

uitwijding 15 :- Het Koninkrijk is een letterlijke werkelijkheid.

De letterlijke beschrijvingen van het Koninkrijk die we in de profetieën van het Oude Testament vinden, worden dikwijls door theologen en leden van vele kerken genegeerd. Dit wordt gezien als figuurlijke taal die een plek van beloning anders als de aarde beschrijft, aangezien zij geloven dat deze planeet in een vuur van vlammen vernietigd gaat worden.

In antwoord hierop moeten wij begrijpen dat een grondregel van Bijbelstudie is, dat een mens de Bijbel letterlijk moet opnemen, tenzij er veel goede reden zijn om een geestelijke of symbolische interpretatie toe te passen. Zo ligt bijvoorbeeld het eerste hoofdstuk van Openbaring ons duidelijk in dat de visioenen hoofdzakelijk symbolisch zijn (Openbaring 1:1) en dus moeten wij de interpretaties daarvan op zo'n grondslag benaderen. Het kan ook gewoonlijk heel makkelijk aan de kontekst van een versgedeelte gezien worden of het letterlijk of symbolisch moet zijn. Zo is bijvoorbeeld Jesaja 24:20, waar de aarde beschreven wordt als een "dronkaard die waggelt", duidelijk figuurlijke taal. Hier tegenover is de taal die gebruikt wordt om het Koninkrijk te beschrijven makkelijk om letterlijk te verstaan en is er geen aanduiding dat wij dit symbolisch moeten interpreteren.

Het blijkt dat het menselijk ongeloof in de werkelijkheid van zo een wonderlijk Koninkrijk-tijdperk op de aarde, hem noopt om andere theoriën te scheppen die dit ontkennen. Het alternatief van een geestelijk of hemels Koninkrijk is vaag en ontbreekt in detail en derhalve is er minder om geloof in te hebben. Minder geloof wordt dus vereist of aangemoedigd.

Als inderdaad de beschrijvingen van de verlamde die weer kan lopen en de woestijn die weer vruchtbaar wordt alleen symbolisch is, moet de vraag "symbolisch van wat?" specifiek en overtuigend beantwoord worden. Deze schriftgedeelten beschreven God's Koninkrijk. Als wij onzeker zijn waarnaar de symboliek precies verwijst, kennen wij het Evangelie (Goede Nieuws) over het Koninkrijk niet, en kunnen wij dus niet verwachten een deel daarin te hebben.

Het behoort verder heel duidelijk te zijn uit al de bewijzen die tot zover aangevoerd zijn dat God een eeuwig doel met de mens en de aarde heeft! Hij zal niet de planeet die Hij aan Abraham en zijn nakomelingen voor eeuwig beloofd had, vernietigen. Wij behoren dus te verwachten dat er letterlijke beschrijvingen van het Koninkrijk, die op de aarde gevestigd zal worden, in de Bijbel moeten zijn.

De volgende versgedeelte bevestigen dit:-**"Want zo zegt de HERE, die de hemelen geschapen heeft--Hij is God --die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft, Hij heeft haar gegrondvest; niet tot een baaierd heeft Hij haar geschapen, maar ter bewoning heeft Hij haar geformeerd: Ik ben de HERE en er is geen ander."** (Jesaja 45:18).

De schepping van de aarde was tevergeefs geweest als God haar vernietigd had. God's doel is echter om de aarde te vullen met onsterfelijke wezens die Zijn karaktertrekken zullen hebben.

" Het ene geslacht gaat en het andere geslacht komt, maar de aarde blijft altoos staan "

(Prediker 1:4).

"Hij zette ze (de elementen van het Zonnestelsel) vast voor immer en altoos, hij stelde hun een inzetting, die geen hunner overdtreedt." (Psalm 148:6).

De duur van het Millennium (1000 jaar) zoals in Openbaring 20:4 is opgetekend, moet ook als letterlijk opgevat worden om het te laten rijmen met verwijzingen in de profetieën aangaande de aard van deze periode. Zelfs in Openbaring is niet elke getal noodzakelijk symbolisch. De vele verwijzingen naar "een derde" in het boek is een duidelijk voorbeeld. Het millennium wordt in Hebreë 4:4-9 als een sabbatsdag van rust beschreven. Voor God is een dag zoals 1000 jaar (2 Petrus 3:8). Na zes "dagen" van duizend jaar in God's doel met de aarde, zal een Sabbats "dag" van het Millennium aanbreken.

Volgens de Bijbelse datering voor de schepping, brengt 6000 jaar (met ander woorden 6 "dagen") ons tot 2000 jaar na Christus (met ander woorden: de schepping was ongeveer 4000 jaar voor Christus). Dit kan betekenen dat het begin van het millennium ergens rondom 2000 NC kan zijn. Voor ons allemaal is de tijd beperkt. Wij moeten elk ogenblik van ons korte leven gebruiken om ons voor te bereiden op Christus' komst.

uitwijding 16 :- Opsomming van de Geschiedenenis van Israel

Abraham Werd uit Ur geroepen; de eerste Jood. God maakte aan hem beloftes aangaande het land Kanaan, en zijn nageslacht. Hij stierf zonder deze beloftes te hebben ontvangen.

Isak Abraham was bereid om zijn zoon Isaak letterlijk te offeren. Omdat Abraham gelovig was, had God Zijn belofte aan hem met een eed bevestigd. Isaak's bereidwilligheid om te sterven in opdracht van zijn vader is een verwijzing naar Christus. De beloftes werden aan Isaak hernieuwd (Genesis 26:3-5).

Jakob Was Isaak's zoon. De beloftes waren ook aan hem herhaald. Hij heeft 12 zoons gehad. Ruben was de oudste en Benjamin de jongste. Levi was de zoon waarvan de priesters afstammelingen waren. Jozef was Jakob's gunsteling.

Jozef: Als een jonge jongen had hij twee dromen gehad die hem uitbeelden als heerser over zijn broers. Zij waren jaloers geworden en hadden hem als een slaaf verkocht. Hij belandde in Egypte en werd daar een heerser en organiseerde de bewaring van de korenvoorraad gedurende 7 jaar van hongersnood die het land en omliggende delen trof. Gedurende deze tijd kwamen Jakob en zijn andere zonen samen met Jozef in Egypte wonen. Zij en hun kinderen hebben in Gosen, een deel van Egypte, gewoond. Na Jozef's dood, heeft Farao de Israelieten verdrukt en van hen slaven gemaakt.

Mozes Werd in deze tijd geboren. Hij werd in het riet verstopt als baby en gevonden door Farao's dochter. Zijn nam hem aan. Als een jonge man sloeg hij een Egyptenaar, die bezig was om een Israeliet te slaan, dood. Hij vluchtte naar Midian en werkte daar voor 40 jaar als een herder voor Jetro. God verscheen toen aan hem in een brandende braamstruik. Hij werd bevolen om naar Farao te gaan en de bevrijding van Israel te eisen. Hij deed wondertekens om te bewijzen dat het werkelijk God was die hem had gestuurd .

Farao wilde Israel echter niet vrijlaten en tien plagen volgden, onder andere padden, hagel, duisternis en ten laatste de dood van Egyptische eerstgeborene zoons. De Israelieten moesten een lam slachten en het bloed aan de deurposten van hun huizen smeren. Dit is een verwijzing naar het bloed van Jezus die zondaars uit de slavernij van de zonde zou leiden (verlossen). Dit feest heeft als het Pascha bekend gestaan.

Exodus: De Israelieten kregen na de tiende plaag toestemming om Egypte te verlaten. Zij werden geleid door God's engel die overdag in een wolk en 's nachts in een vuurkolom voor hen uitging. Farao's leger had hen echter achtervolgd tot bij de Rode zee. De wateren werden wonderbaarlijk gescheiden en de Israelieten werden doorgelaten, maar

de Egyptenaren die hen achtervolgden, werden verzwolgen. Israel heeft toen door de wildernis getrokken op weg naar het beloofde land.

God gaf hen water uit een rots om te drinken en elke dag brood in de vorm van manna. Toen zij de berg Sinai bereikt hadden, gaf God aan hen de tien geboden en de Wet van Mozes. Zij werden toen aangesteld als God's Koninkrijk. Daarna hadden ze instructies ontvangen om een tent (de tabernakel) te bouwen waar God aanbeden moest worden. Een Hoge priester en priesters werden aangesteld die offerrandes aan God moesten brengen. Al de elementen van de tabernakel en het priesterschap hebben naar Christus en Zijn verlossingswerk heengewezen.

Het Beloofde land Was na de berg Sinai het volgende doelwit. Twaalf spionnen waren uitgestuurd om het beloofde land te bespieden. Tien van de twaalf hadden bij hun terugkomst gezien dat het land te moeilijk was om in te nemen. Alleen twee spionnen, Jozua en Kaleb, hadden genoeg geloof om te zien dat zij wel het land konden innemen als zij op God en Zijn beloftes vertrouwden. Omdat de Israëlieten dezelfde houding hadden als de 10 spionnen, hebben zij voor 40 jaar in de wildernis rondgezworven totdat allen die ouder waren dan 20 jaar met de uittocht uit Egypte, gestorven waren.

Jozua Was Mozes opvolger. Leidde het "nieuwe" Israel het beloofde land binnen. Jericho was de eerste stad die ingenomen werd. Rachab de hoer woonde daar en werd gespaard omdat zij twee spionnen gehuisvest had en in de God van Israel geloofde. Nadat de Israëlieten zichzelf in het beloofde land gevestigd hadden, werden zij met tussenpozen door Richters geregeerd. God was echter nog hun koning. Deze richters waren oa mensen zoals Gideon, Simson en Jefta. Zij allen hebben Israel uit de hand van hun vijanden gered wanneer de Israëlieten berouw kregen over hun zonde tegen God.

De geschiedenis van Israel is vol voorbeelden van Israel's ongehoorzaamheid aan God; straf door omliggende naties die hen verdrukten, en dan berouw over hun zonden. God bracht dan redding maar Israel zondigde dan weer. De laatste richter was **Samuel**. In Zijn tijd hadden de Israëlieten God als Koning verworpen en voor een menselijke koning, net zoals de naties om hen heen, gevraagd.

De Koningen: De eerste koning was **Saul** die, alhoewel hij goed begon, ongehoorzaam was aan God's geboden en **David** vervolgde. Na zijn dood was David koning geworden. Hij was een van Israel's beste koningen. God had grote beloftes aan hem gedaan. Na hem volgde zijn zoon **Salomo** die ook goed begon. Hij werd echter afvallig als gevolg van de vele vrouwen die hij uit ander naties nam. Na Salomo's dood werd het Koninkrijk in tweeën verdeeld: **tien stammen vormde het Noordelijke Koninkrijk – Israel**. Jerobeam heeft als eerste over hen

geheerst. **Twee stammen (Benjamin en Juda) vormde het Zuidelijke Koninkrijk van Juda** en koning Rehabeam heerste als eerste over hen.

Het Koninkrijk van Israel heeft geen goede koningen gehad. Zij waren voortdurend ongehoorzaam aan God. Hij stuurde vele profeten om bij hen te pleiten zich te bekeren en hen te waarschuwen maar zij wilden zich niet bekeren. De Assyriërs vielen hen vervolgens binnen en namen hen weg in ballingschap. Zij werden over de hele wereld verstrooid.

Het Koninkrijk van Juda (2 stammen) heeft een paar goede koningen gehad (bv. Asa en Hiskia), maar was over het algemeen ongehoorzaam aan God. De Babyloniërs werden derhalve gestuurd om hen binnen te vallen en zij werden naar Babylonië gevangen meegenomen voor 70 jaar. Zij hebben nooit meer een koning gehad. Na 70 jaar keerden zij terug naar het land van Israel onder de leiding van Esra, Nehemia, Josua (de hoge priester van die tijd) en Jerubabel de goeveigneur. Israel werd toen geregeerd door Persië, toen door de Grieken en als laatste door de Romeinen. Zij waren onder Romeinse heerschappij toen Jezus geboren werd.

Omdat de Joden Jezus verworpen en gekruisigd hadden, stuurde God de Romeinen om Jeruzalem in 70NC te vernietigen en uiteindelijk werden al de Joden uit de land Israel verdreven. Onlangs zijn de Joden begonnen terug te keren naar hun land en dit is een gedeeltelijke vervulling van profetiën in het Oude Testament. De hervestiging van de staat van Israel is een zeker teken dat Jezus binnenkort zal terugkeren om het Koninkrijk van Israel als het **Koninkrijk van God** te bevestigen.

Studie 5
VRAGEN

1. Welk van de volgende is de tijd voor de vestiging van God's Koninkrijk?
 - (a) dit is nog altijd gevestigd
 - (b) met Jezus' wederkomst
 - (c) met Pinksteren, 50 dagen na Jezus' hemelvaart
 - (d) in de harten van gelovigen wanneer zij bekeerd worden.

2. Heeft het Koninkrijk van God in het verleden bestaan? Indien ja, in welke vorm?

3. Wanneer is het Koninkrijk in vraag 2 geëindigd?

4. Wat is het Millennium?
 - (a) genade dat in ons hart heerst
 - (b) een 1000 jarige rijk van gelovigen in de hemel
 - (c) de eerste 1000 jaar na de schepping
 - (d) de eerste 1000 jaar van God's toekomstige Koninkrijk op aarde.

5. Hoe zal het Koninkrijk er daarna uitzien?

6. Wat zullen de huidige gelovigen in het millennium doen?
 - (a) regeren over de sterfelijken
 - (b) heersen in de hemel
 - (c) We weten het niet
 - (d) op een ander planeet gaan leven.

7. Was de boodschap over het Koninkrijk van God verkondigd:
 - (a) alleen in het Nieuwe Testament
 - (b) alleen door Jezus en de apostels

(c) in het Oude en Nieuwe Testament

(d) alleen in het Oude Testament

GOD EN HET KWAAD. (Bijbel Basics 6:1).

Vele sekten in het Christendom, met vele andere religies, geloven dat er een of andere wezen of monster is, de Duivel of Satan geheten, die de oorsprong is van de problemen in de wereld en in ons eigen leven, en die verantwoordelijk is voor onze zonden. De Bijbel zegt duidelijk dat God almachtig is. In Studie1:4 hebben wij gezien dat de engelen zondigen niet. Als wij dit werkelijk geloven, dan is het onmogelijk dat er een bovennatuurlijke wezen in dit heelal werkzaam is, die de Almachtige God tegenwerkt.

Als wij geloven dat zo'n wezen **wel** bestaat, dan trekken wij de soevereiniteit van God in twijfel. Zo belangrijk is deze kwestie, dat een juist begrip van de duivel en satan als essentieel beschouwd moet worden. In Hebreeën 2:14 wordt ons verteld dat Jezus door Zijn dood de duivel onttroond heeft; dus zonder een juist begrip van de duivel kunnen wij het werk en de natuur van Jezus niet begrijpen.

Overal in de wereld, en vooral in de zogenaamde "Christelijke" wereld, heerst de opvatting dat de goede dingen in het leven van God komen, en de slechte dingen van de Duivel of Satan. Dit is geen nieuw idee, noch iets dat tot een afgedwaalde Christendom beperkt is. De Babyloniers bij voorbeeld geloofden in twee goden, een god van goed en licht, en een god van kwaad en duisternis. Deze twee waren in een dodelijke strijd gewikkeld. Dit was het geloof van Kores, de grote koning van Perzië. Daarom zei God tegen hem: "Ik ben de HERE en er is **geen ander**; buiten Mij is er geen God....die het licht formeer en de duisternis schep, die het heil bewerk en het onheil schep; Ik, de HERE, doe dit alles." (Jesaja 45:5,7, 22). God schept het heil en het onheil. God is de schepper van 'het kwade' in deze zin. In deze zin is er een verschil tussen 'het kwade' en de zonde, waar de mens aan schuldig is; zonde is de wereld binnengekomen door de mens, en niet door God (Romeinen 5:12).

God zegt tot Kores en de Babyloniers dat "buiten Mij is er geen (andere)God." Het Hebreeuwse woord 'el', dat hier als "God" vertaald wordt, betekent eigenlijk 'kracht, of bron van macht'. God zegt in feite dat er behalve Hemzelf geen andere bron van macht bestaat. Dit is dus de reden waarom een ware gelovige in God het idee van een bovennatuurlijke duivel of van demonen niet kan accepteren.

God: Schepper van het onheil.

De Bijbel heeft voorbeelden in overvloed van hoe God 'het kwade' over de mensen en de wereld brengt. "Geschiedt er een ramp in een stad, zonder dat de HERE die bewerkt?" (Amos 3:6). Als bijvoorbeeld een aardbeving een stad treft, dan wordt vaak aangenomen dat de 'duivel' het op die stad gemunt had, en de ramp veroorzaakt had. De ware gelovige, integendeel, moet begrijpen dat het **God** is, die daarvoor verantwoordelijk is. In Micha 1:12 staat: "onheil is van de HERE nedergedaald tot de poort van Jeruzalem." In het boek Job lezen wij hoe de rechtvaardige Job al zijn aardse bezittingen kwijtgeraakt is. Het leert ons dat onze ervaring van 'het kwade' niet evenredig met onze geoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan God is. Job erkende dat "De HERE heeft gegeven, de HERE heeft genomen." (Job 1:21). Hij zei niet: "De HERE heeft gegeven, de Satan heeft genomen." Tot zijn vrouw zei hij: "zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?" (Job 2:10). Aan het eind van het boek, vertroosten de vrienden van Job hem over "al het onheil dat de

HERE over hem gebracht had.” (Job 42:11; vgl. 19:21). Dus is God de bron van “het kwade” in de zin dat Hij diegene is die onze problemen uiteindelijk permittleert.

“Want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here...als tuchtiging hebt gij dit te dragen...later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid.” (Hebreeen 12: 6-11). Hier zien wij dat de beproevingen die God over ons brengt uiteindelijk tot onze geestelijke groei dienen. Wij stellen Gods woord tegen zichzelf, als wij zeggen dat de duivel een wezen is, die ons tot zonde en ongerechtigheid dwingt, terwijl tegelijkertijd hij problemen in ons leven brengt, die tot doel hebben de vreedzame vrucht van gerechtigheid te ontwikkelen. Het orthodoxe idee van de duivel stuit hier op ernstige problemen. Vooral die passages die het er over hebben, dat een man aan de satan overgeleverd moet worden “opdat zijn geest behouden worde”, of “opdat hun het lasteren worde afgeleerd.” (1 Korinthiers 5:5; 1 Timotheus 1:20). Als Satan werkelijk iemand is die er op uit is mensen tot zonde te verleiden, en dus hen **negatief** beïnvloeden, waarom stellen deze passages de ‘Satan’ in een **positieve** licht? Het antwoord is, dat een tegenstander, een ‘Satan’ of moeilijkheid in het leven, zou vaak leiden tot positieve ontwikkelingen in het leven van een gelovige.

Als wij accepteren dat het onheil van God komt, kunnen wij tot Hem bidden om ons te helpen die problemen op te lossen, b.v. om hen weg te nemen. Als dat niet gebeurt, dan weten wij dat Hij ze tot ons geestelijk nut over ons brengt. Maar als wij geloven dat er een slechte wezen is, de duivel of satan, die onze problemen veroorzaakt, dan komen wij nooit uit. Invaliditeit, ziekte, ploteselinge dood of welke calamiteit ook, moeten wij dan gewoon als ongeluk beschouwen. Als de duivel een of ander machtige en zondige engel is, dan is hij veel machtiger dan wij en hebben wij geen andere keus dan van zijn hand het lijden te aanvaarden. Daar tegenover worden wij vertroost dat “God alle dingen (in het leven) doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn.” (Romeinen 8:28). Er is dus geen ‘geluk’ in het leven van een gelovige.

Het moet benadrukt worden, **de zonde** komt van binnen ons. Het is onze schuld als wij zondigen. Uiteraard zouden wij graag geloven dat dat niet zo is. Dan zouden wij onze gang kunnen gaan met zondigen met het excuus dat de duivel eigenlijk daarvoor verantwoordelijk was, en alle schuld op hem gelegd moet worden. Het komt voor dat in gevallen van uitgesproken slecht gedrag, de schuldige om genade heeft gepleit en als reden heeft gezegd dat hij op dat moment door de duivel bezeten was en daarom niet verantwoordelijk gerekend kon worden. Maar terecht worden zulke flauwe excuses als niet steekhoudend beoordeeld, en vonnis wordt over hem geveld.

Wij moeten onthouden dat “het loon, dat de zonde geeft, is de dood.” (Romeinen 6:23); zonde leidt tot de dood. Als het niet onze schuld is wanneer wij zondigen, maar de duivel schuldig is, dan zou een rechtvaardige God de duivel, en niet ons, voor onze zonden moeten straffen. Maar het feit dat wij **wel** om onze zonden geoordeeld worden toont aan dat wij daarvoor verantwoordelijk zijn. Het concept van een duivel als een specifiek persoon buiten ons in plaats van het principe van de zonde **binnen** ons, is een poging om de verantwoording voor onze zonden van ons af te schuiven. Hier hebben wij nog een voorbeeld van hoe mensen zich niet willen neerleggen bij de Bijbelse leer omtrent de menselijke natuur: dat die fundamenteel zondig is.

“ **Niets**, dat van buiten de mens in hem komt, kan hem onrein maken...Want van binnenuit, uit het hart der mensen, komen de kwade overleggingen, hoererij, diefstal, moord, echtbreuk...overmoed,

onverstand. Al die slechte dingen komen van binnen uit naar buiten en maken de mens onrein.”(Marcus 7:15-23).

Het idee dat er buiten ons iets zondigs **is**, die naar binnen komt en ons doet zondigen, rijmt niet met de kristalheldere leer van Jezus hier. Van **binnenuit**, uit het hart der mensen, komen **al** deze slechte dingen. Dit verklaart ten tijde van de zondvloed, waarom God bij Zichzelf zeide: “ Het voortbrengsel van des mensen hart boos is van zijn jeugd aan.” (Genesis 8:21). In Jacobus 1:14 wordt ons verteld hoe wij verzocht worden: “ Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen begeerte.” Wij worden verzocht door **onze eigen** begeerten en slechte verlangens, niet door iets buiten ons. Jacobus stelt de vraag: “Waaruit komt bij u strijden en vechten voort?” Om dan te antwoorden: “ Is het niet hieruit: uit **uw** hartstochten...?” (Jacobus 4:1). Een ieder van ons heeft specifieke, persoonlijke verzoeken. Zij zijn dan het voortbrengsel van onze boze begeerten, want zij zijn persoonlijk voor ons. De gezegde is waar: wij zijn onze eigen ergste vijand.

De Romeinenbrief houdt zich vooral bezig met de zonde en haar oorsprong en hoe je die kunt overwinnen. Het spreekt boekdelen dat er in de brief haast geen melding gemaakt wordt van de Duivel en Satan. In het context van de oorsprong van de zonde komt het helemaal niet voor. “De duivel” is een Nieuwe Testamentisch begrip. Als zo’n externe wezen ons doet zondigen, waarom komt hij niet in het Oude Testament veelvuldig voor? Maar hierover wordt gezwezen. Gedurende de tijd van de Richteren, of de woestijnreis van de Israelieten, was het volk Israel schuldig aan veel zonde. Toch heeft God hen niet gewaarschuwd tegen een of ander machtige bovennatuurlijke wezen of macht, die binnen hen zou kunnen komen en doen zondigen. Integendeel, Hij heeft hen aangespoord om zich aan Zijn woord te kleven, zodat zij zich niet zouden afvallen naar hun eigen vleselijke wegen. (b.v. Deuteronomium 27:9-10; Jozua 22:5).

Paulus klaagt: “ Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont...want niet wat ik wens, het goede, doe ik...indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont.” (Romeinen 7:18-21). Hij geeft de schuld niet aan een externe wezen, die de duivel heet. Hij heeft zijn eigen slechte natuur als de werkelijke bron van zonde gelokaliseerd: “ dan bewerk ik het niet meer, maar **de zonde, die in mij woont**. Zo vind ik dan deze regel (in mij): als ik het goede wens te doen, is het kwade **bij mij** (d.w.z. in mij) aanwezig.” Hij zegt dus dat de oppositie tegen de geestelijke gezindheid afkomstig is van wat hij noemt, “**de zonde die in mij woont**.” Elke denkende, geestelijk gezinde mens komt tot hetzelfde soort zelfkennis. Let wel dat zelfs een uitblinkende Christen zoals Paulus geen verandering van nature na zijn bekering ervaren heeft, nog werd hij in een positie geplaatst waardoor hij niet zondigde of kon zondigen. De moderne ‘evangelische’ beweging beweert **wel** in zo’n toestand te mogen verkeren, en daardoor Paulus, vanwege deze verklaring in Romeinen 7: 15-21, binnen het kader van de ‘niet-bekeerden’ plaatst. Deze versen zijn voor hen een ware struikelblok. David, nog een die onbetwist rechtvaardig was, sprak op gelijke wijze over zijn onophoudelijke zondige natuur: “ Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.” (Psalm 51:7).

De Bijbel windt er geen doekjes om: de menselijke natuur is fundamenteel slecht. Wanneer wij dit accepteren, hoeven wij geen denkbeeldig persoon buiten onze menselijke natuur te verzinnen, die verantwoordelijk voor onze zonden zou zijn. In Jeremia 17:9 lezen wij dat het mensenhart zo arglistig en verderfelijk is, dat wij de omvang van zijn zondigheid niet kunnen vatten. Ook Jezus heeft in Mattheus 7:11 de menselijke natuur als fundamenteel slecht gestigmatiseerd. Salomo beschrijft het

in niet mis te verstane termen: “het hart der mensenkinderen is vol boosheid.” (Prediker 9:3). Dat men van nature van God vervreemd is, komt, volgens Efeziërs 4:18, vanwege “de onwetendheid, die in hen heerst, om de verharding van hun **hart**.” Wij zijn van God vervreemd vanwege onze geestelijk verblinde en onwetende harten, onze natuurlijke denkwijze, dus. Hier overeenkomstig spreekt Galaten 5:19 van onze zonden als “de werken van het **vlees**”; ons eigen vlees, ons eigenlijk wezen of natuur is datgene, die ons doet zondigen. Geen van deze passages verklaart de oorsprong van de zonde in ons door te zeggen dat de duivel het daar geplaatst heeft. Zondige neigingen hebben wij allemaal van onze geboorte af; die maken deel uit van hoe wij in elkaar zitten.

DE DUIVEL EN SATAN: Bijbel Basics 6:2.

Soms worden de oorspronkelijke woorden van de Bijbelse tekst onvertaald overgenomen (“Mammon” in Mattheus 6:24 is een voorbeeld uit het Aramees). Het Hebreeuwse woord ‘satan’ is ook zo’n voorbeeld en betekent ‘tegenstander’, terwijl ‘duivel’ is een vertaling van het Griekse woord ‘diabolos’ en betekent een leugenaar, een vijand of een valse aanklager. Als wij geloven dat Satan en de Duivel op een of ander wezen buiten ons aanduiden, die verantwoordelijk is voor de zonde, dan moeten wij deze woorden, wanneer wij hen in de Bijbel tegenkomen, op dit slechte wezen toepassen. Het Bijbelse gebruik van deze woorden laat toch zien, dat zij als gewone bijvoegelijk naamwoorden gebruikt kunnen worden, om gewone mensen te beschrijven. Dit feit maakt het onmogelijk om te redeneren dat de woorden duivel en satan in de Bijbel per se een boze persoon of wezen buiten ons moeten aanduiden.

Het woord ‘Satan’ in de Bijbel.

In 1 Koningen 11:14 staat: “En de HERE deed een tegenstander (hetzelfde woord dat elders als “satan” vertaald wordt) tegen Salomo opstaan, de Edomiet Hadad.” “ God deed nog een tegenstander tegen hem opstaan, Rezon...en hij was een tegenstander (een satan) van Israel.” (1 Koningen 11:23,25). De betekenis hier is niet dat God een bovennatuurlijk persoon of een engel tegen Salomo als tegenstander deed opstaan; Hij gebruikte gewone mensen. Nog een voorbeeld vinden wij in Mattheus 16:22-23. Petrus had geprobeerd Jezus van Zijn reis naar Jeruzalem en het kruisdood te weerhouden. Doch Jezus keerde Zich om en zeide tot Petrus: “Ga weg, achter Mij, satan....gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.” Dus werd Petrus een satan genoemd. Het is overduidelijk dat Jezus hier tegen geen engel of monster sprak, maar tegen Petrus.

Aangezien het woord ‘satan’ slechts een tegenstander betekent, kan een goede mens, en ook God Zelf, een ‘satan’ genoemd worden. Op zich heeft het woord ‘satan’ geen zondige bijbetekenis. Dat die er is, komt deels door het feit dat onze eigen zondige natuur onze grootste ‘satan’ of tegenstander is, deels door het algemene gebruik daarvan om iets aan te duiden die met de zonde te maken heeft. God Zelf kan voor ons een satan zijn, of door beproevingen in ons leven te brengen, of door ons te verhinderen een slechte weg in te slaan. Maar het feit dat God een ‘satan’ genoemd kan worden, betekent niet dat Hijzelf zondig is.

In de boeken van Samuel en Kronieken hebben wij parallele verslagen, net als in de vier evangeliën. Zij beschrijven dezelfde gebeurtenissen, maar in andere woorden. In 2 Samuel 24:1 lezen wij: “De toorn des HEREN ontbrandde weer tegen Israel; Hij zette David tegen hen op...”. Het parallele verslag in 1 Kronieken 21:1 luidt: “Satan keerde zich tegen Israel en zette David aan...” om

het volk te tellen. In de ene passage is het God die David aanzet, in de andere is het Satan. De enige conclusie is dat God als een 'satan' of tegenstander voor David was. Hetzelfde gebeurde bij Job. God bracht in zijn leven beproevingen, zodat Job over God zei; " Gij bestrijdt mij met uw sterke hand." (Job 30:21); wat Job eigenlijk bedoelde was, " Gij bent voor mij een satan."

Het woord 'Duivel' in de Bijbel.

Zo gaat het ook met het woord 'duivel'. Jezus zei: "Heb Ik niet u twaalfen (discipelen) uitgekozen? En een van u is een duivel? Hij bedoelde Judas, de zoon van Simon Iscariot." (Johannes 6:70-71). Judas was een gewone, sterfelijke mens. Jezus had het er niet over een persoonlijke wezen met horens, of een zogenaamd 'geestelijk wezen'. Het woord 'duivel' hier slaat gewoon op een slechte mens. 1 Timotheus 3:11 geeft nog een voorbeeld. De vrouwen van diakenen in de gemeente zouden geen "kwaadspreeksters" moeten zijn; het oorspronkelijke Grieks woord hier is 'diabolos', die elders als 'duivel' vertaald wordt. (Zie ook Titus 2:3). Paulus heeft Timotheus ook gewaarschuwd tegen "lasteraars" (duivels) in de laatste dagen. (2 Timotheus 3:1,3). Hij wil niet zeggen dat mensen in bovenmenselijke wezens zullen veranderen, maar dat zij in toenemende mate slecht zullen worden. Het zou nu duidelijk moeten zijn dat de woorden 'duivel' en 'satan' nog op een gevallen engel, nog op een zondige wezen buiten ons, betrekking hebben.

Zonde, Satan en de Duivel.

De woorden 'satan' en 'duivel' worden op figuurlijke wijze gebruikt om de natuurlijke, zondige neigingen in ons, waarvan wij in Studie 6:1 gesproken hebben, te beschrijven. Deze vormen onze voornamelijke 'satan' of tegenstander. Zij worden ook gepersonificeerd en als zodanig kan over hen gesproken worden als de 'duivel'- onze vijand, een lasteraar van de waarheid. Zo is onze natuurlijke 'mens' de duivel in persoon. Het verband tussen de duivel en onze slechte begeerten- de zonde in ons- wordt in een aantal passages duidelijk gemaakt: " Daar nu de kinderen (wij) aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij (Jezus) op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttroonen." (Hebreeën 2:14). Hier krijgt de duivel de verantwoordelijkheid voor de dood. En toch is "het loon dat de zonde geeft de dood." (Romeinen 6:23). Dus komen de zonde en de duivel met elkaar overeen. Op gelijke wijze zegt Jakobus dat onze eigen begeerte ons tot zonde verleidt en daardoor tot de dood (Jakobus 1:14); maar Hebreeën 2:14 zegt dat de duivel de dood brengt. Hetzelfde vers zegt dat Jezus onze natuur deelde om de duivel te onttroonen. Vergelijk dit met Romeinen 8:3: "God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees." Hierin zien wij dat de duivel en de zondige neigingen, die in onze menselijke natuur huizen, zo goed als hetzelfde zijn. Het is van vitaal belang, dat wij begrijpen, dat Jezus op gelijke wijze als wij, verzocht is geweest. Als wij de leer over de duivel verkeerd begrijpen, kunnen wij de natuur en het werk van Jezus niet op de juiste wijze waarderen. Slechts omdat Jezus onze menselijke natuur- de 'duivel' in Hem- deelde, kunnen wij de hoop van behoudenis hebben. (Hebreeën 2:14-18; 4:15). Door de begeerten van zijn eigen natuur te overwinnen, de Bijbelse duivel, was Jezus bij machte de duivel aan het kruis te onttroonen. (Hebr.2:14).

“Wie de zonde doet is uit de duivel” (1 Johannes 3:8), want zonde is het gevolg van het toegeven aan onze natuurlijke, kwade begeerten (Jakobus 1:14-15), die de Bijbel ‘de duivel’ noemt. “Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.” (1 Joh.3:8). Als de duivel met onze kwade begeerten overeen komt, dan de werken van die begeerten, d.w.z. hun gevolgen, moeten onze zonden zijn. Dit wordt bevestigd in 1 Johannes 3:5: “Hij (Jezus) geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen.” “De zonden” en “de werken des duivels” komen dus overeen. Nog een voorbeeld van dit verband tussen de duivel en onze zonden vinden wij in Handelingen 5:3. Petrus zegt tegen Ananias: “Waarom heeft de satan uw hart vervuld?” Maar in vers 4 zegt hij, “Hoe kondt gij aan deze daad in uw hart plaats geven?” (Het Grieks hier kan ook “bevruchten” betekenen). Iets in ons hart bevruchten komt overeen met de satan ons hart vervullen. Als wij een zondige gedachte of plan in ons hart bedenken, dan begint dat **binnen ons**. Als een vrouw met een kind zwanger wordt, heeft dat kind buiten haar geen bestaan; het begint binnen haar. Jakobus gebruikt hetzelfde beeld om te beschrijven hoe onze begeerte bevrucht is om de zonde te baren en daarna de dood. (Jakobus 1:14-15).

Personificatie.

Maar, zegt u, met alle redelijkheid: “Het spreekt toch alsof de duivel een persoon is!” U hebt gelijk; Hebreeën 2:14 spreekt van “hem, die de macht over de dood had, de duivel.” U hoeft niet veel in de Bijbel te lezen om te ontdekken dat het vaak personificatie gebruikt- d.w.z. spreken van een abstract idee alsof het een persoon is. Dus heeft Spreuken 9:1 het over een vrouw, die ‘Wijsheid’ heet en een huis bouwt; in Romeinen 6:23 wordt de zonde vergeleken met een betaalmester, die het loon van de dood uitbetaalt. (Dit wordt verder gediscussieerd in Digression 5).

Onze duivel, de ‘diabolos’, vertegenwoordigt vaak onze slechte begeerten. Maar ‘duivels zijn’ kan nooit abstract zijn; de slechte begeerten in des mensen hart hebben geen bestaan dan in de mens; daarom wordt de ‘duivel’ gepersonificeerd. De zonde wordt vaak als een meester gepersonificeerd (b.v. Romeinen 5:21; 6:6,17; 7:3). Het is dan begrijpelijk dat de ‘duivel’ ook gepersonificeerd wordt, aangezien de ‘duivel’ aan de zonde refereert. Op gelijke wijze, Paulus zegt dat wij a.h.w. in ons vlees uit twee wezens bestaan (Romeinen 7:15-21): de mens van het vlees, ‘de duivel’, strijdt tegen de mens van de Geest. Maar letterlijk zijn er geen twee wezens in ons, die tegen elkaar vechten. Het zondige deel van onze natuur wordt als “de boze” gepersonificeerd (Mattheus 6:13)- de Bijbelse duivel.

‘Duivel’ en ‘Satan’ in een politieke context.

Deze woorden ‘duivel’ en ‘satan’ worden ook gebruikt om de boze wereldorde waarin wij leven te beschrijven. De sociale, politieke en kwasi-godsdienstige hiërarchieën van de mens worden ook onder het noemer van ‘de duivel’ gesproken. In het Nieuwe Testament verwijzen vaak de termen ‘duivel’ en ‘satan’ naar de politieke en sociale macht van de Joodse of Romeinse systemen. Zo lezen wij in Openbaring 2:10 dat de duivel sommige gelovigen in de gevangenis zou werpen; maar het waren de Romeinse autoriteiten in Smyrna die dat deden. In hetzelfde context lezen wij dat de gemeente te Pergamos zich bevond waar de troon van satan was (Openb.2:12-13). D.w.z. dat er in het Romeinse bestuurscentrum van Pergamum er ook een groep gelovigen was. Zou Satan, als hij echt bestaat, persoonlijk een troon in Pergamos hebben?

Individuele zonde wordt beschreven als een overtreding van Gods wet (1 Johannes 3:4). Maar de zonde, collectief uitgedrukt als een politieke en sociale macht tegen God, is veel krachtiger dan individueel; het is deze collectieve macht, die soms als een machtige wezen- de duivel-gepersonificeerd wordt. In deze zin noemen Iran en andere Islamietische machten de Verenigde Staten “de grote Satan”; d.w.z. hun grote tegenstander, in politieke en sociale termen. Dit laat zien hoe de woorden ‘duivel’ en ‘satan’ in de Bijbel vaak gebruikt worden.

Ten slotte, het is waarschijnlijk waar dat, met dit onderwerp meer dan welke ook, het van groot belang is, dat ons begrip op een evenwichtige beschouwing van de **hele** Bijbel gebaseerd wordt. Dit liever dan grote dogma’s opbouwen, die op een paar versen berusten en schijnen de algemene opvattingen over de duivel te steunen. Lees Studie 6:1 en 2 weer eens zorgvuldig en met gebed. Het is onze overtuiging dat deze uitleg de enige redelijke verklaring is van **alle** passages over de duivel en satan. Deze woorden kunnen als gewone bijvoegelijke naamwoorden gebruikt worden, of in sommige plaatsen doelen zij op de zonde, die binnen een ieder van ons is. Enkele van de meest misverstande passages, die als steun voor de populaire ideeën hierover geciteerd worden, worden in de bijbehorende Digressions van deze studie behandeld.

Degenen die problemen met onze conclusies hebben zouden zich moeten afvragen:

(1) Wordt de zonde gepersonificeerd? Duidelijk, ja!

(2) Is het juist dat ‘satan’ slechts als bijvoegelijk naamwoord gebruikt kan worden? Ja.

Waarom is het dan onmogelijk geacht om te accepteren dat de zonde als onze vijand/ satan gepersonificeerd wordt? De wereld wordt vaak gepersonificeerd door Johannes in zijn brieven en zijn Evangelie; wat is een beter titel voor deze personificatie dan ‘satan’ of ‘de duivel’?

BIJBEL BASICS 6.3. DEMONEN.

De vorige twee delen hebben uitgelegd waarom wij geloven dat de duivel en satan geen persoonlijk wezen of monster is. Als wij aanvaarden dat zo’n wezen niet bestaat, dan volgt logischerwijs de conclusie dat demonen, die als dienaren van de duivel beschouwd worden, ook geen bestaan hebben. Vele mensen verkeren blijkbaar onder de indruk dat het God is die alle goede dingen in het leven schenkt, terwijl de duivel en zijn demonen ons de slechte dingen geven en de goede dingen wegnemen.

De Bijbel leert ondubbelzinnig dat God de Bron van alle macht is (zie Studie 6.1) en dat Hij verantwoordelijk voor de goede **en** de slechte dingen in ons leven is.

“ Ik ben de HERE, en er is geen ander....die het licht formeer en de duisternis schep, die het heil bewerk en het onheil schep.” Jesaja 45:6-7.

“ Onheil is van de HERE nedergedaald tot de poort van Jeruzalem.” Micha 1:12.

“ Geschiedt er een ramp in de stad, zonder dat de HERE die bewerkt?” Amos 3:6.

Wanneer wij dan beproefd worden, moeten wij accepteren, dat dat van God komt, en het niet aan een duivel of aan demonen toeschrijven. Job was iemand die vele van Gods zegeningen kwijtgeraakt is, maar hij zeide niet, “ Deze demonen hebben alles weggenomen wat God mij gegeven had.” Neen, luister naar zijn woorden:

“De HERE heeft gegeven, de HERE heeft genomen, de naam des HEREN zij geloofd.” (Job 1:21).

“Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?” Job 2:10.

Als wij eenmaal begrijpen dat alle dingen van God komen, dan als wij problemen hebben, kunnen wij God vragen om ze weg te nemen; als Hij dat niet doet, kunnen wij er verzekerd van zijn, dat Hij ze over ons brengt met het doel onze karakters te ontwikkelen en in de lange termijn tot ons nut:

“Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wij Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt.” (Hebreeen 12:5-8).

God: Bron van alle macht.

God is de bron van alle macht:

“Ik ben de HERE en er is geen ander; buiten Mij is er geen God” (het Hebreeuws woord ‘God’ betekent in feite ‘macht’). Jesaja 45:5.

“Is er een God buiten Mij? Er is geen andere Rots, Ik ken er geen” zegt God. Jesaja 44:8.

“De HERE is de enige God, er is geen ander behalve Hij.” Deuteronomium 4:35.

Dergelijke versen komen keer op keer in de hele Bijbel voor. Omdat God de bron van alle macht is en de enige God, is Hij daarom een naijverig God, zoals Hij ons vaak vertelt. (b.v. Exodus 20:5; Deuteronomium 4:24).

God wordt jaloers wanneer Zijn volk beginnen in andere goden te geloven, wanneer zij tegen Hem zeggen: “Gij zijt een grote God, maar eigenlijk geloof ik dat er nog andere goden naast U zijn, al zijn zij niet zo machtig als Gij.” Juist hierom kunnen wij niet in demonen of een duivel geloven naast de ware God. Dit was precies de fout, die de Israelieten gemaakt hebben. Een groot deel van het Oude Testament laat zien hoe Israel God mishaaide door in andere goden naast Hem te geloven. Wij zullen zien uit de Bijbel, dat de “demonen” waarin mensen tegenwoordig geloven, precies gelijk zijn aan die valse goden waarin Israel geloofde.

6.3 DEMONEN

De vorige twee delen hebben duidelijk gemaakt waarom wij niet geloven dat de duivel of satan een persoonlijke wezen of monster kan zijn. Als wij aanvaarden dat zo een wezen niet bestaat, dan volgt het toch dat demonen, die gezien worden als de dienaren van de duivel, ook niet bestaan. Vele mensen denken dat God ons al de goede dingen in het leven geeft, terwijl de duivel en zijn demonen voor de slechte dingen zorgen, en de goede dingen van God wegnemen. De Bijbel leert duidelijk dat God de bron van alle kracht is (zie studie 6.1), en dat Hij verantwoordelijk is voor zowel de goede als de slechte dingen in ons leven:-

"Ik ben de HERE, en er is geen ander.... die he licht formeer en de duisternis schep, die het heil bewerk en het onheil schep: Ik, de HERE, doe dit alles" (Jesaja 45:6,7).

" . . . want onheil is van de HERE neergedaald tot de poort van Jeruzalem" (Micha 1:12).

" Wordt de bazuin in een stad geblazen, zonder dat de inwoners opschrikken? Geschiedt er een ramp in een stad, zonder dat de HERE die bewerkt?"(Amos 3:6).

Wanneer wij dan beproefd worden, moeten wij aanvaarden dat het van God komt en niet de schuld aan een duivel geven. Job was een man die vele van de goede dingen waarmee God hem gezegend had, verloren heeft, maar toch zei hij niet: : "Deze demoon heeft alles die God mij gegeven heeft, weggenomen." Neen, luister naar zijn woorden :

"De HERE heeft gegeven, de HERE heeft genomen, de naam des HEREN zij geloofd! " (Job 1:21).

"Zouden wij het goede van God aannemen, en het kwade niet?" (Job 2:10).

Als wij eenmaal begrijpen dat alle dingen van God zijn, dan kunnen wij wanneer wij problemen in ons leven hebben, aan God bidden om hen weg te nemen. Als dat niet gebeurt, dan kunnen wij er zeker van zijn dat Hij met die problemen onze karakters wil ontwikkelen en dat op den duur die tot ons nut zullen zijn.- **"En gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here en Hij kastijdt iedere zoon die Hij aanneemt. Als tuchtiging hebt gij dit te dragen: God behandelt u als zonen. Want is er wel een zoon, die door zijn vader niet getuchtigd wordt? Blijft gij echter vrij van de tuchtiging, welke allen ondergaan hebben, dan zijt gij bastaards en geen zonen." (Hebreeërs 12:5-8).**

God : de Bron van alle Kracht

God is de bron van alle kracht :-

"Ik ben de HERE, en er is geen ander; buiten Mij is er geen God;" (Jesaja 45:5) (het Hebreeuwse woord voor "god" betekent "kracht")

"Is er een God buiten Mij? Er is geen andere Rots; Ik ken er geen." (Jesaja 44:8).

". . . de HERE de enige God is; er is geen ander behalve Hij." (Deuteronomium. 4:35).

Zulke versen komen telkens weer in de Bijbel voor. Omdat God de enige god is en omdat Hij de bron van alle kracht is, is Hij een jaloerse God en herinnert Hij ons ook dikwijls hieraan. (Bijv. Exodus 20:5 ; Deuteronomium. 4:24).

God wordt jaloers wanneer Zijn volk begint in andere goden te geloven, wanneer zij tegen Hem zeggen, "U bent een grote God, een machtige God, maar eigenlijk geloof ik dat er ander goden buiten U zijn, al zijn zij niet zo machtig als U." Het is hierom dat wij niet kunnen geloven, dat er behalve de ware God, demonen of een duivel bestaan. Het is precies de fout die Israel gemaakt heeft. Veel van het Oude Testament handelt over hoe Israel God mishaaagd heeft door in andere goden te geloven. Wij zullen zien uit de Bijbel dat de 'demonen' waar mensen vandaag in geloven, niet anders zijn dan de valse goden waarin Israel geloofd heeft.

Demonen zijn afgoden

In 1 Korinthiërs verklaart Paulus waarom Christenen niets met afgodaanbidding, of geloof in zulke dingen, te doen moeten hebben. In Bijbelse tijden geloofden mensen dat demonen, of duivelen, kleine goden waren die aanbeden konden worden om te voorkomen dat problemen in hun leven kwamen. Zij hebben daarom beelden van demonen gemaakt, die dezelfde als afgoden waren, en die dan aanbeden.

Paulus zegt dat zij aan "boze geesten (afgoden) en niet aan God " geofferd hebben. (1 Korinthiërs 10:20). De afgoden waren God niet, en omdat er maar een God is, volgt hieruit dat demonen geen echte kracht hebben, zij zijn geen goden. Dit punt wordt sterk beklemtoond in 1 Korinthiërs 8:4:- **"Wat nu het eten van offervlees betreft, wij weten, dat er geen afgod in de wereld bestaat en dat er geen God is dan Een."** Een afgod, of een boze geest, bestaat gewoon niet. Er is maar een ware God, of macht, in de wereld. Paulus vervolgt in versen 5 en 6:-**"Want al zijn er zogenaamde goden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde – en werkelijk zijn er goden in menigte en heren in menigte –(net zoals mensen vandaag in vele verschillende soorten demonen of boze geesten geloven – een boze geest kan veroorzaken dat je je baan kwijtraakt, een ander dat jouw vrouw je verlaat, enz.) voor ons nochtans (de ware gelovigen) is er maar een God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en een Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem** (de goede en de slechte, zoals wij in vorige verwijzingen gezien hebben)".

Verder bewijs dat mensen in de tijd van het Nieuwe Testament geloofd hebben dat demonen 'goden' waren, vinden wij in Handelingen 17:16-18; hier zien wij hoe Paulus in Athene gepredikt heeft, een stad 'vol afgodsbeelden', m.a.w. zij aanbeden vele verschillende afgoden . Nadat de mensen gehoord hebben hoe Paulus het Evangelie predikte, hebben zij gezegd, **"Hij schijnt een**

verkondiger van vreemde goden (demonen) te zijn" – want hij bracht het evangelie van Jezus en van de opstanding. Dus dachten zij dat "Jezus" en "de opstanding" nieuwe afgoden, of demonen, waren. Als u de rest van het hoofdstuk leest, ziet u hoe Paulus deze mensen de waarheid leert, en hoe hij verklaart dat God niet in hun afgoden of tempels woont. Goed onthouden- God is de enige bron van kracht. Als Hij niet in de demonen is, dan hebben de demonen geen kracht omdat er in het heelal geen ander bron van kracht is. Met andere woorden – zij bestaan niet.

Oude Testament 'Demonen' waren Afgoden.

In het Oude Testament is nog meer bewijs dat 'demonen' dezelfde als afgoden zijn. In Deuteronomium 28:22,27-28, 59-61 wordt het volk Israel gewaarschuwd dat een van de straffen voor de aanbidding van afgoden, krankzinnigheid of geestesverstoring zou zijn. Dit verklaart het verband tussen demonen en geestesziekten in het Nieuwe Testament. Maar er moet wel verstaan worden dat de taal van demonen verband houdt met ziekte, en niet met zonde. Wij lezen niet dat Christus demonen van afgunst, moord enz. uitgedreven heeft. Er moet ook op gelet worden dat de Bijbel van mensen spreekt die een duivel of kwaal *hebben*, en niet dat demonen die ziekten veroorzaakt hebben. Het is opvallend dat de Griekse vertaling van het Oude Testament (de Septuaginta) het woord 'daimonion' voor afgoden in Deuteronomium 32:17 en Psalm 106:37 gebruikt; het is ook het woord dat als 'demon' in het Nieuwe Testament vertaald wordt. Psalm 106:36-39 beschrijft Israel haar fouten en vergelijkt de afgoden van Kanaän met demonen: **"zij (Israel) dienden hun afgoden, die hen tot een valstrik werden. Zij offerden hun zonen en hun dochters aan de boze geesten; ook vergoten zij onschuldig bloed, het bloed van hun zonen en dochters, die zij offerden aan de afgoden van Kanaän, zodat het land door bloedschuld werd ontwijd. Zij verontreinigden zich door hun werken, pleegden overspel door hun daden."**

Het is heel duidelijk dat demonen slechts een ander naam voor afgoden is. Hun aanbidding van demonen wordt door God beschreven als de aanbidding van "hun werken . . . hun daden," omdat geloof in demonen het gevolg was van menselijke verbeelding; de afgoden die zij gemaakt hebben, waren "hun werken." Mensen dus die vandaag in demonen geloven, geloven in dingen die door menselijke verbeelding geschapen zijn, liever dan wat God ons geleerd heeft. Deuteronomium 32:15-23 beschrijft hoe boos God wordt wanneer Zijn volk in demonen gelooft. Israel heeft **"de rots van zijn heil geminacht. Zij verwikten Hem tot naijver door vreemde goden; met gruwelen krenkten zij Hem; zij offerden aan de duivelen, die geen goden zijn, aan goden, die zij niet hebben gekend. . . voor welke uw vaders niet gehuiverd hadden. . . . Hij (God) zeide: Ik wil mijn aangezicht voor hen verbergen . . . want zij zijn een verkeerd geslacht , kinderen die geen trouw kennen. Zij verwekten Mij tot naijver door wat geen god is, zij krenkten Mij met hun ijdelheden . . . Ik zal rampen over hen ophopen."**

Wij zien dus hoe God demonen beschrijft als afgoden, gruwelen en ijdelheden– dingen waar je tevergeefs in gelooft, die geen bestaan hebben. Om in demonen te geloven duidt op een gebrek aan geloof in God. Het is niet makkelijk om te geloven dat God alles in het leven brengt, zowel het goede als het slechte. Het is makkelijker om te denken dat de slechte dingen van iemand anders komen, want zodra wij zeggen dat zij van God afkomstig zijn, moeten wij geloven dat God ze zal wegnemen of dat zij uiteindelijk tot ons nut zullen zijn.

Nieuwe Testament Demonen

Maar, kunt u zich afvragen, "Wat te doen dan met al die passages in het Nieuwe Testament die zo duidelijk over demonen praten?" Een ding moeten wij goed begrijpen: de Bijbel kan zichzelf niet tegenspreken, het is het Woord van de Almachtige God. Als ons duidelijk verteld wordt, dat het God is die onze problemen brengt of toelaat, en dat Hij de bron van alle kracht is, dan kan de Bijbel niet terzelfde tijd ons zeggen dat demonen of geesten – kleine goden die tegen God staan – deze dingen over ons brengen.

Het is veelzeggend dat het woord 'demonen' maar vier keer in het Oude Testament voorkomt, en telkens afgodaanbidding beschrijft; het komt echter vele keren in het Nieuwe Testament voor. De reden hiervoor, stellen wij voor, is dat, in de tijd toen het Evangelie geschreven was, het de taalgebruik was om enige ziekte die niet te verklaren was, aan demonen toen te schrijven. Als demonen werkelijk bestaan, en verantwoordelijk voor onze ziekten en problemen zijn, dan zouden wij meer over hen in het Oude Testament gelezen hebben. Maar wij lezen helemaal niets daarover in deze context.

Demonen in het Nieuwe Testament

Om te zeggen dat demonen uit iemand verdreven waren, is om te zeggen dat dat persoon van een geestelijke kwaal genezen werd, of van een ziekte die zij in die tijd niet konden verstaan. Mensen in de eerste eeuw na Christus, waren geneigd om alles die zij niet konden verstaan aan denkbeeldige wezens, die zij 'demonen' noemden, de schuld te geven. Omdat geestelijke ziekten moeilijk te verstaan waren als gevolg van een gebrek aan medische kennis, hebben zij van zulke lijdenden gesproken als ' door een boze geest (duivel) bezeten.'. In Oudtestamentische tijden, verwees de uitdrukking 'duivelen' naar een knellende geestestoestand (Richteren 9:23 ; 1 Samuel 16:14 ; 18:10). In de tijd van het Nieuwe Testament , wanneer men sprak van iemand 'door een boze geest/ duivel bezeten', bedoelden zij personen die aan geestelijke ziekten geleden hebben. Het verband tussen boze geesten en ziekten kan gezien worden in het volgende: **"Toen het nu avond werd, bracht men vele bezeten tot Hem (Jezus); en Hij dreef de geesten uit met zijn woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij allen, opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken werd door de profeet Jesaja (in het Oude Testament), toen hij zeide:**

Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen " (Mattheüs 8:16,17).

Dus zijn menselijke zwakheden en ziekten dezelfde als om door ' demonen' of ' boze geesten' bezeten te zijn. Mensen hebben gedacht dat Jezus waanzinnig was, en hebben dit verklaard door te zeggen dat Hij een duivel had – **"Hij is bezeten en waanzinnig"** (Johannes 10:20 ; 7:19,20 ; 8:52). Zij geloofden dus dat krankzinnigheid door demonen veroorzaakt werd.

Genezing van Ziekten.

Wanneer een "bezetene" genezen werd, wordt gezegd dat hij nu 'goed bij zijn verstand' was – Markus 5:15 ; Lukas 8:35. Dit impliceert dat om van "demonen bezeten te zijn" een ander manier van zeggen was dat iemand geestelijk verstoord was, m.a.w. niet bij zijn gezond verstand.

Degenen die door "demonen bezeten waren" werden door Jezus "genezen"— Mattheüs. 4:24 ; 12:22 ; 17:18. Weer eens met de implicatie dat, om van een duivel bezeten te zijn, gewoon een ander manier was om een ziekte te beschrijven. In Lucas 10:9 heeft Jezus aan zijn 70 discipelen opdracht gegeven om uit te gaan en "de zieken (te) genezen", wat zij toen gedaan hebben. Zij zijn teruggekeerd en zeiden, **"ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam"** (vers 17). Nog een keer worden boze geesten (demonen) en ziekten gelijkgesteld. Soms hebben de discipelen mensen genezen in de naam van Jezus en hier hebben wij een voorbeeld ervan (zie ook Handelingen 3:6 ; 9:34).

De taalgebruik van de tijd.

Zo zien wij dat in het Nieuwe Testament het de taalgebruik van de tijd was om van iemand te praten als (van demonen of boze geesten) "bezeten" te zijn als hij geestelijk ziek was, of een kwaal had die niemand kon verstaan. In die tijd was het het Romeinse en Griekse geloof, dat demonen in bezit van mensen waren, en dus krankzinnigheid veroorzaakt hebben. "Christenen" die geloven in het bestaan van demonen, zeggen in feite dat dit heidens geloof helemaal juist was. De Bijbel is geschreven in taal die mensen kunnen verstaan. Omdat het de taal van de dag gebruikt, betekent dat niet dat de discipelen of Jezus, in demonen geloofd hebben. Wij hebben in het Nederlands de uitdrukking "van de maan geplaagd" (het woord 'maanziek'?) wanneer wij van iemand praten die een geestelijke afwijking heeft. Maar het betekent niet dat wij geloven dat krankzinnigheid door de maan veroorzaakt wordt.

Wanneer deze woorden neergeschreven zouden zijn en over 2000 jaar herlezen worden – als Jezus nog niet terug zou zijn– zouden mensen kunnen denken dat wij geloofd hebben dat de maan krankzinnigheid veroorzaakt. Maar zij zouden het bij het verkeerde eind hebben, omdat wij gewoon de taal van de dag gebruiken, zoals Jezus 2000 jaar geleden gedaan heeft. Het is duidelijk dat Jezus Christus niet op 25 december geboren is; toch gebruikt de schrijver de term Kerstfeest wanneer van die dag gesproken wordt, alhoewel ik niet geloof dat wij die dag als herdenking van de geboorte van Christus moeten houden.

De namen van de dagen van de week zijn van heidense afgodsaanbidding afkomstig – bv. "zondag" betekent "de dag die opgedragen wordt om de zon te aanbidden"; "Zaterdag" was de dag waarop de planeet Saturnus moest aanbeden worden; maandag voor de maan, enz. Door deze namen te gebruiken wil niet zeggen dat wij in het heidense geloof delen van de mensen die onze huidige taal oorspronkelijk ontworpen hebben. Toen Daniël z'n naam veranderd werd naar Beltesassar, een naam die naar een heidense god verwees, noemde de geïnspireerde Schrift in Daniël 4:19 hem bij deze nieuwe naam , zonder om erop te wijzen dat dit woord verband houdt met vals denken. Wij spreken van "de Paus" om een persoon te identificeren, al denken wij dat het verkeerd is om te geloven dat hij werkelijk een 'paus' of vader is (Mattheüs 23:9).

Er was een mythe in de tijd van Ezechiël dat het land Israel verantwoordelijk was voor de tegenspoed van de mensen erin. Het was onjuist, en toch wanneer God met Israel redeneert, gebruikt Hij het idee dat toen populair was, **" Zo zegt de Here HERE: Omdat men van u zegt: een mensenverslinder zijt gij, (een land) dat zijn volk van kinderen berooft, daarom zult gij geen mensen meer verslinden . . . , luidt het woord van de Here HERE"** (Ezechiël 36:13,14).

Er was een algemene heidens geloof dat de zee een groot monster was dat de aarde zou willen verzwelgen. Ofschoon dit duidelijk onjuist is, gebruikt de Bijbel dikwijls dit beeld om zijn

oorspronkelijke lezers te helpen om het voorgestelde idee te begrijpen : Job 7:12; Jeremia 5:22 ; Psalm 89:10 ; Habakkuk 3:10. Assyrische mythologie heeft dit opstandig zeemonster de naam Rahab gegeven; en dit is precies de naam die in Jesaja 51: 9 aan de Egyptische zeemonster gegeven is.

Aangezien de Bijbel door God geïnspireerd is, is het onmogelijk dat de Bijbel slechts de heidense invloeden weergeeft, die in de tijd waarin het geschreven was, in omloop waren. Het moet zijn dat God bewust naar dat eigentijds geloof verwezen heeft, om te laten zien dat HIJ de uiteindelijke bron van kracht is; HIJ het is, die de ' zeemonster' beheert, zodat het ZIJN wil doet. God heeft dus het fundamentele fout in het geloof van deze mensen rechtgezet, namelijk dat er machten aan het werk waren in de wereld die niet onder Gods beheer waren, en die derhalve bij implicering, machten van onheil waren. Maar in dit geval gaat de Bijbel niet uit zijn pad(?) om de dwaasheid van zo een geloof, dat er een enorm zeemonster in de zee schuilt, af te kraken.

Nog een voorbeeld. In Job 26:13 wordt van een slang gesproken, en wordt waarschijnlijk verwezen naar het heidense geloof van die tijd, dat bliksem en stormwolken manifestaties van een enorme slang waren. Er wordt niet geprobeerd om de dwaasheid van deze ideeën bloot te stellen, en ook niet om een wetenschappelijke verklaring ervan te geven. Het punt wordt echter gemaakt dat GOD deze dingen beheert. De houding van Christus tegenover het geloof in demonen was identiek; zijn wonderen hebben duidelijk bewezen dat de kracht van God absoluut en volledig was, en niet door het bijgeloof van die tijd te begrenzen.

Mensen die geloven dat Nieuwe Testamentische verwijzingen naar 'demonen' bewijs leveren dat zulke wezens werkelijk bestaan, moeten dan ook geloven in een zeemonster en dat bliksem eigenlijk een grote slang is. Dit is een sterk punt dat wij maken; er **moet** erkend worden dat de Bijbel gebruik maakt van de taal van de tijd waarin het geschreven was, zonder noodzakelijk de achterliggende ideeën te aanvaarden die de basis van die taalgebruik vormen.

Wij hebben gezien dat wij onze eigen taal ook zo kunnen gebruiken. De Bijbel doet dit om het soort basis- waarheden die wij in Studies 6.1 en 6.2 naar gekeken hebben, te bevestigen – dat God almachtig is; dat Hij verantwoordelijk voor onze beproevingen is; dat de zonde van binnen ons komt. Wij moeten aanvaarden dat de Bijbel taal gebruikt die naar vals geloof verwijst, maar dat het gedaan wordt om te wijzen dat Yahweh de enige ware God is, ver boven de onbeduidende meningen van de mens.

Met dit in gedachte, is het verbazend hoeveel voorbeelden van de taal van de dag in het Nieuwe Testament gebruikt worden zonder gecorrigeerd te worden. Hier zijn een paar voorbeelden :-

De Farizeeërs hebben Jezus ervan beschuldigd dat hij door de kracht van een valse god met de naam Beëlzebul wonderen deed. Jezus zeide:"**En indien Ik door Beëlzebul de boze geesten uitdrijf, door wie doen uw zonen het dan?**" (Mattheüs. 12:27) . 2 Koningen 1:2 zegt duidelijk dat Beëlzebul een valse god van de Filistijnen was. Jezus heeft niet gezegd: "Kijk maar, 2 Koningen 1:2 zegt dat Beëlzebul een valse god was, dus jullie beschuldiging kan niet waar zijn."

Neen, hij heeft gesproken alsof Beëlzebul werkelijk bestaan heeft, want hij wilde dat zijn boodschap tot zijn gehoor door zou dringen. Zo heeft Jezus op dezelfde manier gesproken van demonen uitdrijven – hij bleef niet zeggen:"eigenlijk bestaan zij niet", hij heeft het Evangelie gewoonlijk in de taal van de dag verkondigd.

In Handelingen 16:16 lezen wij de woorden van Lucas, onder inspiratie: "**een zekere slavin, die een waarzeggende geest had.**" Hij zegt niet: "terloops, het meisje heeft niet echt het vermogen om de toekomst te voorspellen ...". Evenzo zeggen de Evangelieën niet dat Jezus "demonen uitgedreven heeft, maar die, terloops, niet werkelijk bestaan"; het is alleen de taal van die tijd voor ziekten.

Opmerking vertaler: de argumentatie van de schrijver hier over Python lijkt wat ingewikkeld.

In Lucas 5:32 zegt Jezus tegen de zondige Joden: "Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen ..." Wat hij bedoelde was, "Ik ben niet gekomen diegenen te roepen, die geloven dat zij rechtvaardig zijn." Jezus heeft met hen op hun eigen vlak gesproken, al heeft hij, technisch gesproken, taal gebruikt die onjuist was. In Lucas 19:20-23 zien wij hoe Jezus de onjuiste woorden van de een-talent man in de gelijkenis gebruikt, om met hem te redeneren, toch corrigeert hij de verkeerde woorden van die man niet.

De Bijbel spreekt dikwijls van de zon die "opkomt" en "ondergaat"; alhoewel het niet wetenschappelijk correct is. Zo ook wordt van ziekten gesproken als "demonen", maar het is technisch "verkeerd" taalgebruik. Handelingen 5:3 vertelt hoe Ananias de Heilige Geest bedrogen heeft – iets dat eigenlijk onmogelijk is.

In de Bijbel zijn er vele voorbeelden van taalgebruik, dat toen het geschreven was, verstaanbaar was maar dat voor ons nu vreemd klinkt. B.v. "huid voor huid" in Job 2:4 verwijst naar het gebruik in die tijd om in vellen met dezelfde waarde te handelen. Of in Deuteronomium. 23:18 wordt een mannelijke prostituee een hond genoemd (hondengeld). Ook de taalgebruik van demonen valt in deze categorie.

De Joden in de tijd van Jezus dachten dat zij rechtvaardig waren omdat zij de nakomelingen van Abraham waren. Jezus sprak hen dus toe als "de rechtvaardigen", en zeide: "Ik weet, dat gij Abrahams nageslacht zijt" (Johannes 8:37). Toch geloofde Hij niet dat zij rechtvaardig waren, want keer op keer moest Hij hen berispen en in zijn redenering in Johannes 8:39-44 toonde hij duidelijk aan, dat zij **niet** kinderen van Abraham waren.

Dus heeft Jezus het verkeerd geloof van mensen op het oog aanvaard, zonder het onmiddellijk te weerspreken, maar dan om de waarheid aan te tonen. Wij hebben aangewezen dat dat ook de benadering van God was wanneer Hij de gangbare heidense ideeën in de tijd van het Oude Testament behandeld heeft. De houding van Christus tegenover demonen in de Nieuwe Testamentische tijd was dezelfde; Zijn door God gegeven wonderen hebben het heel duidelijk gemaakt dat ziekten door God veroorzaakt waren, en geen andere macht, aangezien dat het God was die de macht bezat om ze te genezen.

Paulus heeft Griekse dichters aangehaald, om mensen die in datgene dat de dichters geleerd hebben geloofden, te verbijsteren (Handelingen 17:28). Wat wij hier voorstellen wordt samengevat in de reactie van Paulus toen hij een altaar gezien heeft voor de aanbidding van "een onbekende God", d.w.z. een of anderen heidense god die zou bestaan hebben, maar die de mensen van Athene voorbijgezien hadden. Eerder dan hen op de dwaasheid van hun bijgeloof in te gaan, vertelde hij van de enige ware God, die zij niet gekend hebben (Handelingen 17:22,23).

Efeziërs 2:2 spreekt van "de overste van de macht der lucht." Dit zinspeelt duidelijk op het mythologische begrip van Zoroaster – iets waarin Paulus z'n lezers eerder geloofd hebben. Paulus zegt dat zij vroeger gewandeld hebben **"overeenkomstig de overste van de macht der lucht."** In dezelfde vers definieert hij dit als "*de geest (denkwijze, houding) die . . . werkzaam is*" in de natuurlijke mens. Eerst hebben zij in het heidense concept van een hemelse geest-overste geloofd; nu geeft Paulus aan dat de macht waaronder zij vroeger leefden, hun eigen zondig verstand was. Zo wordt naar het heidense idee verwezen en van gesproken, zonder om het specifiek te bestraffen, terwijl de waarheid over de zonde aangetoond wordt.

Handelingen 28:3-6 vertelt hoe een dodelijke slang zich Paulus vast aan zijn hand gebeten heeft. De omstanders hebben besloten dat Paulus een moordenaar was "die de wraakgodin niet wil laten leven." Zij hebben de situatie helemaal verkeerd begrepen. Maar Paulus heeft hen niet in detail uitgelegd hoe het in elkaar zat; in plaats ervan heeft hij een wonder gedaan en de slang afgeschud zonder dat er hem iets overkwam.

De wonderen van Jezus hebben de verkeerde zienswijze van de mensen, bv. over demonen, blootgesteld, zonder om in zoveel woorden hen te corrigeren. Zo maakten de Joden in Lucas 5:21 twee verkeerde stellingen: dat Jezus godslastering sprak, en dat alleen God zonden kon vergeven. Jezus heeft hen niet met woorden gecorrigeerd; hij heeft eerder een wonderwerk gedaan die de valsheid van hun stellingen bevestigd heeft.

Jezus geloofde duidelijk eerder in daden dan in woorden. Hij heeft zelden valse ideeën ronduit aan de kaak gesteld, zo heeft hij bijvoorbeeld de Wet van Moses niet veroordeeld omdat die geen zaligheid kon aanbieden. Maar hij heeft door zijn daden, bijvoorbeeld door op de Sabbat te genezen, aangetoond wat de Waarheid was. Toen hij de verkeerde beschuldiging kreeg, dat hij een Samaritaan was, heeft Jezus het niet ontkend (Johannes 8:48,49 - vgl. 4:7-9) al was zijn Joods zijn, als de nazaat van Abraham, noodzakelijk voor Gods plan van zaligheid (Johannes 4:22).

Zelfs toen de Joden de verkeerde gevolgtrekking (expres!) gemaakt hebben, dat Jezus "Zich met God gelijkstelde" (Johannes 5:18), heeft hij het niet uitdrukkelijk ontkend; hij heeft eerder krachtig geredeneerd dat zijn wonderen aangewezen hebben, dat hij een man was die namens God gehandeld heeft, en dus was hij NIET aan God gelijk. Op dezelfde wijze hebben de wonderen van Jezus aangetoond, dat om in demonen te geloven, verkeerd was. Toen Christus de verlamde bij het bad Betesda genezen heeft, heeft Hij de dwaasheid laten zien van de Joodse mythe, dat een engel op bepaalde tijd het water van het bad bewogen heeft en zodoende genezende eigenschappen eraan gegeven heeft. Deze mythe wordt vermeld zonder dat de waarheid ervan direkt ontkend wordt; het wonder zelf brengt de valsheid ervan aan het licht (Johannes 5:4).

2 Petrus 2:4 spreekt van zondige mensen die naar Tartarus (dit wordt in vele weergaven als 'hel' vertaald) gaan. Tartarus was een denkbeeldige plek in de onderwereld; toch zet Petrus deze mening niet recht, maar gebruikt het eerder als een symbool van algehele vernietiging

en straf voor de zonde. Christus heeft het woord Gehenna op gelijke wijze gebruikt (zie Studie 4:9).

Veroorzaken Demonen werkelijk Ziekten ?

Iedereen die gelooft dat demonen bestaan moet aan zichzelf de vraag stellen : "Wanneer ik ziek ben, wordt dit door demonen veroorzaakt?" Als u denkt dat de verwijzingen naar demonen in het Nieuwe Testament over geesten spreken, die rond gaan om kwaad te doen, dan moet u "ja" zeggen. In dat geval, hoe kunt u het feit verklaren, dat vele ziekten die het gevolg van demonen zouden zijn, nu door medische drugs genezen of beheerst kunnen worden? Malaria is het klassieke voorbeeld. De meeste mensen in Afrika hebben tot voor kort geloofd dat malaria door demonen veroorzaakt werd, maar wij weten dat malaria genezen kan worden door kinine en ander medicijnen. Zegt u dan, dat als de demonen de kleine gele tabletjes bij uw keel zien afgaan, zij bang worden en wegvliegen? Sommige ziektes die Jezus genezen heeft, die beschreven worden als het gevolg van bezetenheid door boze geesten, zijn geïdentificeerd als vallende ziekte of klem – en allebei kunnen zij nu door medicijnen genezen worden. Jezus heeft niet in demonen geloofd, maar hij heeft 2000 jaar geleden de taal van de dag gebruikt om zijn boodschap over te dragen.

Een van mijne vrienden komt uit een dorp even buiten Kampala in Oeganda. Hij vertelde hoe mensen vroeger geloofden dat malaria door demonen veroorzaakt werd, maar dat wanneer zij zagen hoe makkelijk het door medische drugs beheerst werd, hielden zij op de schuld aan demonen te geven. Maar toen iemand spastische verlamming kreeg (met ernstige zenuwziekte als gevolg) gaven zij weer de schuld aan demonen. Een arts van de nabije stad is gekomen en heeft hen sterke anti-malaria drugs als remedie aangeboden, maar zij weigerden die te accepteren, want zij zeiden dat zij een middel tegen demonen en niet tegen malaria nodig hadden. Later kwam die arts terug en zeide, "Ik heb een medicijn die de demonen weg zal jagen"; de zieke heeft het middel enthousiast genomen en is beter geworden. De tweede tabletten waren precies dezelfde als de eerste. De arts geloofde niet in demonen maar gebruikte de taal van de dag om tot die mens door te dringen – net zoals de "Grote Geneesheer", de Here Jezus, 2,000 jaar geleden.

Opmerking vertaler: het volgende stuk over toverij heb ik niet in het Nederlands overgezet, omdat dit vooral een kwestie is voor mensen in Afrika.

INSET 17 : TOVERDERY

Deze onderwerp wordt behandel om grotendeels de in Afrika en ook ander dele van de wêreld, waar toverderij een algemene verschijntsel in de alledaagse leven is, te help. Het wordt aangeneem door alle ware Bijbelstudente dat toenvlucht tot hikse, toverdokters of geesten onaanvaardenbaar is. Maar ik besef dat toverdokters dikwijls goedkoper en meer toegankelijk is als medische dokters en dat het, tesame met zijoënskynlike sukses, voor zijeen meer aantreklike alternatief maak. Wij moeten de probleem vanuit een logiese, Bijbelse oogpunt beskoude. Het is de enige manietr de wij de kracht zullen vind om de verzoeking te weerstaan om deze mensen te gebruik.

De Aanspraak van Toverderij.

Eerstens moeten de aansprake op sukses de deze hikse maak, ontleed word. Wij kan zeker zijn dat zijvele overdryf. Zijgenezing word nooit openlik gedaan zodat allemaal het kan zien niet. Als zijwerkelyk suksesvol waren, zoude zijn hospitale over de hele wêreld gewerk heeft.

De preciese toestand van de de zysê zijgenezen, word ook nooit bikend gemaakt niet – hoeveel zijtoestand verbeter is nooit duidelyk niet. Mensen de met deze verzoeking worstellen moeten hemzelf vragen of zijdefinitiewe waarschuwd heeft van de toverdokter se kracht. Bv. heeft gj gezien (niet net gehoorde niet) dat een man de zijn arm in een saagmeul verlover heeft, en nadat hij bij de toverdokter waren, terugkeer met een nieuwe arm de perfik werk?

Het is de zovert waarschuwd de wij moeten hê voor wij voor zijenige geloofwaardigheid kan geven. Deuteronomium 13:1-3 is nog krachttiger : Israel is geleer dat als een hiks een teken of wonder verrig de lyk alzoif het een wonderwerk kan zijn, zijsteeds niet die persoon moeten geloven tenzijn hij of zijn de ware lering volgens God spreek niet. Het is duidelyk dat toverdokters niet de waarheid, zoals geopenbaar in de Bijbel, geloven niet – derhalve moeten wij niet in de verzoeking kom om te geloven dat zijwerkelyk machtheeft niet, aangezien alle kracht en machtslechts van God is (Romeine 13:1 ; 1 Korinthiërs 8:4-6).

Tweedens is de tipe klagtes waarmee zijhandel insiggewend. De mens gebruik maar zowat 1 % van zijn brein-kracht. Het wil voorkomt alzoif het buite wij machtis om bewustellenik de res aan te wend (iets de wij zonder twyfel in de Koninkrijk zullen doen). Zonder om het te besef, kan wij verstand, wij denke, een amper fisiese uitwerking op wij lichtgame hê. Zo kan psigiaters (de de verstand bestudeer) mensen genezen de aan bloed ziekten ly door zijte kry om intens te geloven dat zijbloed normaal word en behoordelik werk. Dokters geven toen dat er nude en dan zulke genezing plaalsvind zonder gewone medicijnen. Net zo kan spanning tot maag-swere en hoofpyne lei. Door wij gedachtes te ontspan of op een zekere manietr te oefen, kan wij de kwale laat verdwyn. Maar als wij arm bijvoorbeeld in een saagmeul afgesny word, zullen geen geestelyke poging het weer laat terugkom niet.

Toverdokters kan slechts een uitwerking hê op kwale de door wij denke beheer word. Omdat wij niet ten volle begryp hoe wij verstand werk niet, lyk het voor wij alzoif deze toverdokters een of ander fisiese machtheeft. Maar het is niet zo niet; het is de invloed op mensen se denke de deze effik tot gevolg heeft.

De Bron van Kracht

De feit is dat alle kracht van God kom. Goede zowel als slechte dingen zoals ziekten kom van Hem af – niet hikse of toverdokters niet. Deze is een vele algemene tema in de Schrifftuur – Jesaja 45:5-7 ; Miga 1:12 ; Amos 3:6 ; Ikzodus 4:11 ; Deuteronomium 32:39; Job 5:18. Het zullen beslis de moeite werd zijn om iedereen van deze gedeeltes zorgvuldig te lezen. Het volgt dus dat het na God is de wij wij moeten wend in gebed als wij ziek is, terwijl wij alles doen de menslik moontlik is door de gebruik van medicijnen, om de probleem reg te maak. Als wij toverdokters toen gaan, wend wij wij na mensen de beweer dat zijbeheer heeft over 'machten van duidsternis' de zijn staat stellen om wij te genezen. Maar wij weet dat de machten waarin zijgeloven niet bestaan niet. God is de bron van mag. Om wij tot toverdokters te wend is om te geloven dat God niet almachtig is niet en dat het niet Hij is de ziekte op wij brengt niet maar ander machten, de toverdokters beweer zijkan beïnvloed.

Om zo te denken maak wij voor God vele ontevrede, want Hij weet dat Hij de ziekte gebrengt heeft en dat Hij almachtig is. Israel heeft in God geloofd, maar zijheeft ook geloofd dat er ander machten waren de in zijlevens gewerk heeft, en zijheeft afgoden, de voor deze machten gemaakt is,

aanbidden. Het heeft voor God zo kwaad gemaakt dat Hij zijverwerp heeft. Tenzijn wij niet algehele geloof in Hem heeft niet, is het voor God alsof wij glad niet in Hem geloven niet. Om te sê dat wij in de ware God van Israel geloven, maar terzelfde tijd de bestaan van ander machten apart van God aanvaarden, en als wij toelaat dat een toverdokter deze machten geprobeerd beïnvloed om voor wij te help, is om presies zoals Israel van oudeds te handel. De lang, tragiese geskiedenis van Israel se verafgoding is opgetekend zodat wij eruit kan leer. Wij moeten niks te doen hê met de de in zulke machten geloven niet. **"Moeniet in dezelfde juk trik samen met ongelovigen niet, want watter deelgenootskap heeft de gewerkelijkheid met de ongewerkelijkheid, en watter gemeenskap heeft de licht met de duisternis? En watter ooreenstemming heeft Christus met Béliel, of watter avondeel heeft de gelowige met de ongelowige? Of watter ooreenkoms heeft de tempel van God met de afgoden? Want julle is de tempel van de levende God, zoals God gesproken heeft: Ik zullen in zijwone en onder zijwandel, en Ik zullen zijGod zijn, en zijzullen voor Mijn een volk zijn. Erom, gaan onder zijuit en sonder julle af, spreek de Here; en raak niet aan de onrein is niet, en Ik zullen julle aanneem;"** (2 Korintiërs 6:14-17).

Als wij werklik de poging en de opoffering maak om wijsel van deze dinge af te sonder, dan heeft wij de wonderlike versenking dat wij werklik die kindere van God is. een Natuerlike ouder is instinktiel besorg als zijn kind siek is. Is het werklik so moeilik om te geloven dat wij Hemelse Vader nog meer so zullen zijn? Het is een feit dat hiks en toverdokter net invloed heeft over die in zijgeloven. So kan iemand die een geliefde verlover heeft miskien na een medium toe gaan en vrag om die dooie persoon te sien. Die medium zullen voor zisê om zijo toe te maak en om zijvoor te stellen dat zijde gesigt van die persoon duidelik sien. Die kliënt kan dan dalk op een foto van die overledene kwijentreer die hij vele goed onthoudt. Die medium kan dan so van die dooie praten dat die kliënt geloven hij leuen. Maar onthoudt, er is nooit ontegensetelike waarschuue dat die persoon wel leuen niet.

Die towernaars die voor Farao en Nebukadneser zijdrome uitgelê heeft, soude nooit zijposities bielee heeft als zij niet redelik suksesvol waren niet. Zij heeft sonder twifel die tegniek van 'gedachte lezen' dikwils gebruik. Maar wanneer God betrokke geraak heeft, heeft zijdeze vermoë verlover.

Net so heeft Balak geloof in Bileam se vermoë om mense te vervloek – hij heeft voor hem een groot som geld geofferd voor zijn denste en gesê :- "die een die jij vervloek, is vervloek" (Numeri 22:6). Maar Bileam, die op een maniere een zovert toverdokter waren, heeft gevind dat zijn normale vermoë hem verlaat heeft toe hij met die mense van Israel te doen gehad heeft.

Towery in die Bijbel

Prakties beteken het dat als wij een toverdokter wil besoek, wij algehele geloof in hem moeten hê. En als wij het doen, beteken het dat wij niet in die almacht van die ware God geloven niet. Paulus praten van towery als "werke van die vlees", in diezelfde kategorie als afgodenry, owerspel en hoerery (Galasiërs 5:19-21). ZIJN kommentaar is dat "die die zulke dinge doen, die Koninkrijk van God niet zullen beërwe niet."

Vroeër, onder die Wet van Moses, waren die opdrag dat alle hiks, of enig-iemand die met towery te doen gehad heeft, of die die zijkindere door die vuur laat gaan heeft, summier moes sterf (Deuteronomium 18:10-14 ; 1kzodus 22:18). Wij moeten dus ver wegbly van goëlaars en waarsêers en mediums die dooies raadpleeg. Om voor God te beledig zoals die Israeliete gedaan heeft door zijgeloof in afgoden en towery (Deuteronomium 32:16-19), is ondenkbaar.

INSET 18: WAT IS ER IN EDEN GEBEURD?

Genesis 3:4-5: **" Die slang echter zeide tot die vrouwe: jij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat jij ervan eet, uw ogen geopend zullen worden, en jij als God zult zijn, kennende goed en kwaad."**

Algemene interpretatie

Er wordt verkeerd aangenomen dat de slang hier een engel is die gezondigd heeft, en die "Satan" genoemd wordt. Nadat hij uit de hemel geworpen is vanwege zijn zonde, is hij naar de aarde gekomen en heeft Eva verzocht om te zondigen.

Kommentaar

1. Deze passage spreekt van "de slang". De woorden "Satan" en "duivel" komen in het hele boek van Genesis niet voor. De slang in Eden was een letterlijk dier.
2. Nooit wordt de slang als een engel beschreven.
3. Het is dus niet vreemd dat er in Genesis geen verwijzing is naar iemand die uit de hemel geworpen is.
4. De zonde brengt de dood (Romeinen 6:23). Engelen kunnen niet sterven (Lucas 20:35-36), dus kunnen engelen ook niet zondigen. De beloning van de rechtvaardigen is om gelijk aan de engelen te zijn, en om niet meer te kunnen sterven. Als de engelen kunnen zondigen, dan zouden de rechtvaardigen ook kunnen zondigen en derhalve de mogelijkheid hebben om te kunnen sterven. Het zou betekenen dat zij niet werkelijk het eeuwige leven zouden bezitten.
5. De karakters die betrokken zijn bij het Genesisverhaal van de zondeval zijn: God, Adam, Eva en de slang. Niemand anders wordt genoemd. Er is geen bewijs dat iets of iemand binnen de slang gegaan is. Paulus zeide dat de slang, **"met haar sluwheid Eva verleidde"** (2 Korinthiërs 11:3). God heeft tegen de slang gezegd: **"Omdat gij dit gedaan hebt....."** (Genesis 3: 14). Als "Satan" de slang gebruikt heeft, waarom wordt zij niet genoemd en waarom wordt zij niet gestraft?
6. Adam heeft de schuld voor zijn zonde aan Eva gegeven: **"Die heeft mij van de boom gegeven"** (Genesis 3:12). Eva heeft de slang de schuld gegeven: **"De slang heeft mij verleid, en toen heb ik gegeten"** (Genesis 3:13). De slang heeft de duivel geen schuld gegeven - zij heeft geen verontschuldiging gedaan.
7. Als er gezegd wordt dat slangen vandaag geen vermogen hebben om te praten of om te redeneren, zoals de slang in Eden gehad heeft, onthoudt dat:-
 - (a) Eens werd aan een ezel de macht gegeven om met een man (Bileam) te praten en te redeneren: **"Het (gewoonlijk) stomme lastdier, dat met mensenstem sprak, heeft de dwaasheid van de profeet verhinderd"** (2 Petrus 2:16), en
 - (b) De slang was een van de intelligentste van alle dieren (Genesis 3:1). De vloek erop zou het vermogen wegnemen, die het had om met Adam en Eva te praten.
8. God heeft de slang geschapen (Genesis 3:1); een ander wezen die "Satan" genoemd is, is niet in een slang veranderend. Als wij dit geloven, dan zeggen wij in werkelijkheid dat een persoon het leven van een ander kan binnengaan en het beheersen. Dit is een heidens, en geen Bijbels, idee. Als er geredeneerd wordt dat God de slang niet geschapen zou hebben wegens de grote zonde die het Adam en Eva verleid heeft om te begaan, onthoudt dan dat de zonde in de wereld door de mens

gekomen is (Romeinen 5:12). De slang was dus amoreel, met andere woorden het heeft geen bewustzijn van moraliteit gehad, en heeft gesproken naar aanleiding van haar natuurlijke waarnemingen. Als zodanig was zij niet aan God verantwoordelijk en kon de slang dus niet zondigen. *Commentaar vertaler: waarom werd de slang dan vervloekt?*

Sommigen zeggen dat de slang van Genesis 3 aan de serafs verwant was. Maar het normale Hebreeuwse woord voor “slang”, die in Genesis 3 gebruikt wordt, houdt totaal geen verband met het woord voor “serafs”. Het Hebreeuwse woord dat als “serafs” vertaald wordt, heeft de basisbetekenis van “brandend” of “giftig”, en wordt als “giftige slang” in Numeri 21:8 vertaald, maar dit is niet het woord dat als “slang” in Genesis 3 vertaald wordt.

VOORGESTELDE VERKLARING.

1. Er schijnt geen reden te zijn om te twijfelen dat wat wij over de schepping en de zondeval in de vroege hoofdstukken van Genesis lezen, dient letterlijk genomen te worden. “De slang” was letterlijk een slang. Het feit dat wij vandaag slangen kunnen zien die op hun buik kruipen, in vervulling van de vloek die op de oorspronkelijke slang geplaatst is (Genesis 3:14), steunt deze opvatting. Op gelijke wijze zien wij mensen lijden onder de vloek, die op dezelfde tijd uitgesproken werd. Wij kunnen ons realiseren dat Adam en Eva letterlijk een man en vrouw waren, zoals wij tegenwoordig man en vrouw kennen, ofschoon zij een betere levenservaring hadden. Daarom was de oorspronkelijke slang een letterlijke, maar meer intelligente dier als de slang van nu.

2. Het volgende is het verdere bewijs dat de vroege hoofdstukken van Genesis letterlijk dienen gelezen te worden:-

- Jezus heeft verwezen naar het verslag van de schepping van Adam en Eva als basis van Zijn leer over het huwelijk en de echtscheiding (Mattheüs. 19:5-6); er is geen sprake van dat hij het figuurlijk gelezen heeft.
- **“Want eerst is Adam geformeerd, en daarna Eva. En Adam heeft zich niet (door de slang) laten verleiden, maar de vrouw is door de verleiding in overtreding gevallen”** (1 Timotheüs 2:13,14) - dus heeft Paulus ook Genesis letterlijk gelezen. Hij schreef vroeger over hoe **“de slang met haar sluwheid Eva verleidde”** (2 Korinthiërs 11:3) - let op dat Paulus niet zegt dat de “duivel” Eva bedriegt heeft.

Omdat de slang vervloekt is om op haar buik te gaan (Genesis 3:14), zou de implicatie kunnen zijn dat zij voorheen benen gehad heeft; voeg hierbij aan toe haar vermogen om te redeneren, dan zou het best kunnen zijn dat zij het vorm van dierlijk leven dichtbij de mens was. Maar zij was beslist een dier (Genesis 3:1 en 14).

3. Misschien heeft de slang van de boom van kennis gegeten, die haar listigheid zoude verklaren. Eva heeft gezien dat **“de boom goed was om van te eten... en, “dat de boom begerlijk was om daardoor verstandig te worden”** (Genesis 3:6). Hoe zou zij dat kunnen zien tenzij zij het resultaat kon zien van iets die dat reeds gedaan had? Het kan zijn dat Eva verschillende gesprekken met de slang gehad heeft, voor datgene dat in Genesis 3 vermeld staat.

" Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldiger der volken! En gij overlegdet nog wel: ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het noorden; ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen." (Jesaja 14:12-14).

De Algemene Interpretatie:

Het wordt aangenomen dat Lucifer (hier vertaald als "morgenster") eens een machtige engel was, die voor de tijd van Adam gezondigd heeft, en daarom naar de aarde neergeworpen is, waar hij nu het moeilijk maakt voor het volk Gods.

Opmerkingen:

1. De woorden "duivel", "Satan" en "engel" komen nooit in dit hoofdstuk voor. Het woord "Lucifer" is ook nergens in de hele Schrift te vinden. Het komt alleen voor in de Engelse vertaling.
2. Er is geen bewijs dat Jesaja 14 iets beschrijft dat in de hof van Eden plaats gevonden heeft ; als het zo is, hoe komt het dat wij 3000 jaar van de tijd van Genesis af moeten wachten, voordat wij horen wat daar werkelijk gebeurd is?
3. Er wordt van "de morgenster" gezegd, dat hij bedekt is met maden en gewormte (vers11) en dat hij geen macht meer heeft na zijn uitwerping uit de hemel (versen 5-8); er is dus geen reden om te geloven dat Lucifer, of de duivel, nu op aarde is en bezig is om de gelovigen te verleiden.
4. Waarom wordt de "Lucifer" gestraft als hij zegt: **"Ik zal ten hemel opstijgen"** (vers 13), als hij alreeds daar was?
5. "Lucifer" zou in het graf verrotten: **"Uw trots is in het dodenrijk neergeworpen het gewormte licht onder u gespreid"** (vers 11). De duivel, of morgenster, of Lucifer kan geen engel zijn , want engelen kunnen niet sterven (Lucas 20:35-36); de taalgebruik past meer bij een mens.
6. Versen 13 en 14 houden verband met 2 Thessalonicenzen 2:3-4, die gaan over **"de mens der wetteloosheid"** - derhalve is "Lucifer" een andere mens en geen engel.

Opmerking vertaler: Punt 6 hier vindt ik geen goede argumentatie; het gaat over twee totaal verschillende mensen.

Voorgestelde verklaringen:-

1. Verschillende moderne vertalingen van de Bijbel (bijvoorbeeld de Engelse NIV) zetten hoofdstukken 13-23 van Jesaja uiteen als een kommentaar over verschillende naties, bijvoorbeeld Babylon, Tyrus en Egypte. Jesaja 14:4 geeft de context van de versen : **“dat jij dit spotlied (gelijkenis) op de koning van Babel zult aanheffen**”. De profetie gaat dus over de menselijke koning van Babel, die beschreven wordt als “morgenster”. Het zegt over zijn val: **“Wie u zien,...letten op u: Is dit de man, die de aarde deed sidderen.....?”** (vers 16). Dus is het duidelijk dat "morgenster" een mens is.

2. Omdat "morgenster" een menselijke koning was, kon **“ alle koningen der volken vangen aan tot u (de koning van Babel) te zeggen: ook jij zijt krachteloos geworden als wij; jij zijt aan ons gelijk geworden”**(Versen 9,10).. Morgenster (Lucifer) was dus een koning zoals elke andere koning.

3. Onthoudt dat dit een **“spotlied (gelijkenis) op de koning van Babel”** is (vers 4). Morgenster (dat is wat het woord Lucifer betekent), is de helderste van de sterren; feitelijk is het de planeet Venus. In de gelijkenis besluit deze ster in zijn trots om **“ ten hemel op te stijgen, boven de (andere) sterren Gods mijn troon oprichten”** (vers 13). Hierom wordt deze ster naar de aarde neergeworpen. De ster vertegenwoordigt de koning van Babel. Daniël hoofdstuk 4 verklaart hoe Nebukadnessar, de koning van Babel, met trots het machtige koninkrijk beschouwde die hij opgebouwd had, ervan overtuigd dat hij de andere naties door zijn eigen kracht overwonnen had, liever dan toe te geven dat God het was die aan hem dit sukses gegeven had. **“Gij, o koning wiens grootheid (trots) zo is toegenomen, dat zij tot aan de hemel reikt”** (vers 22). Het is om deze reden dat hij **“uit de gemeenschap der mensen verstoten is en at gras als de runderen, en door de dauw des hemels werd zijn lichaam bevochtigd, totdat zijn haar lank werd als (de veren) der arenden en zijn nagels als die der vogels”** (vers 33).

4. Deze schielijke verootmoediging van een van de machtigste wereldleiders tot een waanzinnige was zulk een dramatische gebeurtenis, dat het vergelijkbaar is met de val van de morgenster van de hemel naar de aarde. Sterren zijn vaak symbolisch voor machtige personen, bijvoorbeeld Ezechiël 32:7 (over de Egyptische leider) en Daniël 8:10, vergelijkt vers 24. Naar de hemel opstijgen en van de hemel neervallen zijn Bijbelse idiomaten die dikwijls gebruikt worden wanneer naar trots of verootmoediging respectievelijk verwezen wordt- zie Job 20:6; Jeremia 51:53 (over Babel); Klaagliedieren 2:1; Mattheüs 11:23 (over Kapernaum).

5. Vers 17 beschuldigt de morgenster ervan dat hij **“de wereld tot een woestijn maakte en haar steden afbrak; die zijn gevangenen niet naar huis liet keren”**. Dit is een beschrijving van het militaire beleid van Babel, die hele gebieden tot de grond toe gesloopt heeft (zoals zij met Jeruzalem gedaan hebben), en gevangenen naar andere gebieden vervoerd hebben, zodat zij niet naar hun thuisland konden terugkeren (zoals zij met de Joden gedaan hebben). Het feit dat hij een begravenis nodig had (versen 18-19) laat eveneens zien dat hij maar een mens was.

6. Vers 12 zegt dat de morgenster **“ter aarde geveld ”** zou zijn, met de implicering dat hij een boom was. Het is een verdere schakel met Daniël 4:8-16, waar Nebukadnessar en Babel vergeleken worden met een boom die neergeveld wordt.

7. **“Ik zal ten hemel opstijgen”** moet daarom als overdrijving verstaan worden, net als in 1 Samuel 5:12; 2 Kron.28:9; Ezra 9:6 en Ps.107:26.

INSET 20: DE VERZOEKINGEN VAN JEZUS

" Toen werd Jezus door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden door de duivel. En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger.

En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat. Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des tempels, en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf naar beneden; er staat immers geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande U, en op de handen zullen zij u dragen, opdat Gij uw voet niet aan een steen stoot. Jezus zeide tot hem: Er staat ook geschreven: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken. Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen. Toen liet de duivel Hem met rust en zie, engelen kwamen en dienden Hem." (Mattheüs. 4:1-11).

De Algemene Interpretatie:

Deze passage wordt zo gelezen, dat een wezen, de "duivel" genoemd, Jezus verzocht heeft om te zondigen door zekere dingen aan hem voor te stellen en hem in verleidelijke situaties te brengen.

Kommentaar:-

1. Jezus is **"in alle dingen op gelijke wijze (als wij) verzocht geweest"** (Hebreeën 4:15), en: **"zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen begeerte."** (Jakobus 1:14). Wij worden verzocht door de "duivel", m.a.w. onze eigen zondige begeerten, en zo ook Jezus. Wij worden niet verzocht door een goddeloze wezen, die plotseling naast ons komt staan en ons aanmoedigt om te zondigen - zonde en verzoeking komen **"van binnenuit, uit het hart der mensen"** (Marcus 7:21).

2. Kennelijk kunnen de verzoeken niet letterlijk genomen worden:-

✓ Mattheüs 4:8 impliceert dat Jezus naar een hoge berg geleid is om al de koninkrijken der wereld en hun toekomstige heerlijkheid **"in een ogenblik tijds"** (Lucas 4:5) te aanschouwen. Er bestaat geen berg hoog genoeg om de hele wereld te zien en bovendien is de aarde een bol – de mens kan van geen punt af de hele wereld op een gegeven ogenblik zien.

✓ een vergelijking tussen Mattheüs 4 en Lucas 4 wijst aan dat de verzoeken in verschillende volgorde beschreven worden. Markus 1:13 zegt dat Jezus veertig dagen in de woestijn was, waar hij door de Satan verzocht is geweest, terwijl wij in Mattheüs 4:2-3 lezen dat **"nadat hij veertig dagen en veertig nachten gevast had de verzoeker (Satan) kwam"**.

Omdat de Schrift zichzelf niet kan tegenspreken, kunnen wij hieruit concluderen dat deze verzoeken zich telkens op verschillende volgorde herhaald hebben. De verzoeking om stenen in brood te veranderen is een duidelijk voorbeeld. De verzoeken hebben kennelijk in de gedachten van Jezus plaatsgevonden. Omdat hij onze natuur deelde, zou het gebrek aan voedsel hem zowel geestelijk als fysiek beïnvloeden hebben, en zou hij makkelijk dingen beginnen te verbeelden. Lange tijd zonder voedsel kan tot ijlkoorts leiden (vergelijk 1 Samuel 30:12). De overeenkomst tussen brood en stenen wordt door Jezus in Mattheüs 7:9 genoemd, en die beelden zouden makkelijk in zijn toestand verward kunnen worden. Maar hij heeft de situatie altijd onder controle gehouden door het Woord in herinnering te brengen.

✓ Jezus heeft heel waarschijnlijk de gebeurtenissen tijdens zijn verzoeken doorverteld aan de Evangelieschrijvers, en om de intensiteit van wat hij doorgemaakt heeft te beklemtonen, kon hij de figuurlijke benadering gebruiken die wij in Mattheüs 4 en Lucas 4 gezien hebben.

✓ Het schijnt hoogst onwaarschijnlijk dat de duivel Jezus door de woestijn en door de straten van Jeruzalem geleid heeft, en dat zij toen samen op het dak van de tempel gestaan hebben, alles voor de ogen van de nieuwsgierige Joden. En als deze verzoeken verschillende keren plaatsgevonden hebben in die veertig dagen, zowel als aan het einde van die periode (die ten minste twee keer waren, aangezien Mattheüs en Lucas die in verschillende volgorde plaatsen), hoe zou Jezus tijd gehad hebben om naar de naaste hoge berg (de Hermon in het verre noorden van Israel?) te gaan, het te beklimmen, na de woestijn terug te keren, en dan het hele proces weer te herhalen? Zijn verzoeken vonden allemaal in de woestijn plaats - hij was er veertig dagen lang, de hele tijd door de duivel verzocht (die hem slechts aan het einde verlaten heeft - Mattheüs 4:11). Als Jezus elke dag door de duivel verzocht werd, en de verzoeken in de woestijn plaatsgevonden hebben, dan volgt het dat Jezus de woestijn niet had kunnen verlaten om naar Jeruzalem te gaan of om naar een hoge berg te reizen. Deze dingen konden dus niet letterlijk gebeurd zijn.

✓ Als de duivel een fysiek persoon is die geen respect voor Gods Woord heeft en erop uit is om mensen te doen zondigen, hoe komt het dan dat Jezus hem de Schrift aanhaalt om hem te overwinnen? Volgens de algemene beschouwing zou dat de duivel niet wegsturen. Let op dat Jezus elke keer een Bijbelpassage aangehaald heeft.

Als de duivel een beschrijving is van de verkeerde begeerten in het hart van Jezus, dan is het begrijpelijk dat, door het Woord in zijn hart te hebben en zichzelf eraan te herinneren, Hij deze verkeerde begeerten kon overwinnen. Psalm 119:11 is zo op z'n plaats dat het misschien een specifieke profetie van de ervaringen van Christus in de woestijn is: **"Ik berg uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige."**

✓ Mattheüs 4:1 zegt dat Jezus **"door de Geest naar de woestijn geleid werd om verzocht te worden door de duivel"**. Deze was de Geest van God die hij kort tevoren ontvangen had (Mattheüs 3:16). Het is ondenkbaar dat de Geest van God Jezus de woestijn ingeleid heeft om door een bovenmenselijk wezen, die in oppositie tegenover God staat, verzocht te worden.

Voorgestelde Verklaringen:-

1. Toen Jezus in de Jordaan door Johannes gedoopt werd, heeft hij de kracht van de Heilige Geest ontvangen (Mattheüs 3:16). Onmiddellijk toen hij uit het water kwam, is hij de woestijn in geleid om verzocht te worden. Omdat hij wist dat hij de macht had om stenen in brood te veranderen, van gebouwen af te springen zonder letsel, enz., moesten deze verzoeken in zijn gedachten gewoed hebben. Als het een persoon was die deze dingen voorgestelde, en Jezus wist dat het een zondige persoon was, dan waren de verzoeken vele minder subtiel dan wanneer zij van zijn eigen gedachten gekomen waren.

2. De verzoeking om het koninkrijk voor zichzelf te nemen zou dan veel sterker geweest zijn wanneer het van binnen Hemzelf gekomen was. Jezus zou in zijn gedachten vol van de Schriften zijn, en in zijn geteisterde toestand, veroorzaakt door het feit dat hij niet gegeten had, zou het een verzoeking geweest zijn om schriftgedeelten te misbruiken, om een makkelijke uitweg te zoeken vanuit de situatie waarin hij was te rechtvaardigen. Het wordt in Daniël (4:17, 25, 32; 5:21) benadrukt dat **"de Allerhoogste macht heeft over het koningschap der mensen en dat geeft aan wie Hij wil"**; Jezus zou geweten hebben dat God alleen, en niemand anders, hem het koninkrijk zou kunnen geven. Het zou dus geen echte verzoeking geweest zijn als een goddeloze monster erop aanspraak maakte Jezus het Koninkrijk te kunnen geven. Jezus heeft echter geweten dat het het welbehagen

van zijn Vader was, om Hem het Koninkrijk te geven, en het had door de “duivel” binnen Jezus gesuggereerd moeten zijn, dat Hij het koninkrijk onmiddellijk mocht nemen. Jezus had tenslotte kunnen redeneren dat God in elk geval alle gezag aan hem beloofd had (Psalm 2:7-9), dus zou Hij net zo goed nu het Koninkrijk vestigen.

3. Omdat hij zo met de Schrift vertrouwd was, zou Christus de overeenkomst tussen zichzelf en Elia, wiens moraal na 40 dagen in de woestijn ingestort is (1 Koningen 19:4-8) en Moses, die zijn onmiddellijke erfenis van het land na 40 jaar in de woestijn verbeurd heeft, gezien hebben. Jezus was na 40 dagen in een vergelijkbare positie als zij- de werkelijke mogelijkheid van mislukking staarde Hem in het gezicht. Moses en Elia hebben gefaald door menselijke zwakheid - niet als gevolg van een persoon die “de duivel” heet. Het was deze zelfde menselijke zwakheid, de “Satan” of tegenstander, die Jezus verzocht heeft.

4. **“En de duivel zeide tot Hem...”** (Lucas 4:3). Het moest een aanhoudende verzoeking in de gedachten van Christus geweest zijn om Zich af te vragen of hij werkelijk de Zoon van God was, aangezien iedereen dacht dat Hij de zoon van Josef was (Lucas 3:23; Johannes 6:42), of een bastaard (Joh.8:41). Hij was de enige mens die geen menselijke vader gehad heeft.

5. De passages die door Jezus aangehaald worden om zichzelf te versterken tegen zijn zondige begeerten (“duivel”), komen allemaal uit hetzelfde deel van Deuteronomium, en hebben betrekking op de ervaringen van Israel in de woestijn. Jezus heeft een duidelijke parallel tussen zijn ervaringen en de hunnen gezien:-

Deuteronomium 8	Mattheüs 4 / Lucas 4
Vers 2 "Gedenk dan heel de weg, waarop de HERE, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten, wat er in uw hart was: of gij al dan niet zijn geboden zoudt onderhouden. "	"Jezus door de Geest geleid", "veertig dagen", "in de woestijn". Jezus werd door de verzoeken op de proef gesteld. Hij heeft overwonnen door de Schriften die in zijn hart waren, aan te halen (Psalm 119:11).
Vers 3 "Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kent en dat ook u vaderen niet gekend hadden, om u te doen weten, dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des HEREN uitgaat".	"Hij kreeg ten laatste honger." In Johannes 6 wordt manna door Jezus vertolkt als vertegenwoordigend van het Woord van God - waarvan Jezus geleefd heeft in de woestijn. Jezus heeft geleerd dat hij geestelijk door het Woord van God geleefd heeft. "Maar Hij antwoorde en zeide: Er staat geschreven: niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat" (Mattheüs 4:4).

Zo heeft Jezus ons laten zien hoe wij het Woord moeten lezen en bestuderen - hij heeft zichzelf in de positie van Israel in de woestijn ingedacht, en heeft de lessen die uit zijn ervaring geleerd kunnen worden op zichzelf in zijn beproevingen toegepast.

INSET 21: OORLOG IN DE HEMEL

"En er kwam oorlog in de hemel : Míchael en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog, maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd niet meer in de hemel gevonden. En de groot draak werd (op de aarde) geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem" (Openbaring 12:7-9).

De Algemene Interpretatie:

Deze is een van de algemeenste passages die gebruikt wordt om aan te voeren dat er een rebellie in de hemel onder de engelen was, met het gevolg dat de duivel en zijn engelen naar de aarde neergeworpen zijn en waar zij, in de gestalte van de slang, problemen en zonde op aarde veroorzaakt hebben.

Kommentaar:-

1. Alles dat wij tot zover in deze studie geleerd hebben, moet op deze passage toegepast worden. Wij hebben gezien dat engelen niet kunnen zondigen en dat er geen sprake van een opstand in de hemel kan zijn. Dus moet dit gedeelte, dat het enige van zijn soort is, vertolkt worden op een manier die geen zondige engelen behelst, en dat geen zondige engelen toelaat, die mensen op aarde tot zonde verleiden, aangezien de zonde van binnen komt en niet van buiten (Markus 7:20-23).

2. De slang is uit de hemel geworpen, met de veronderstelling dat het oorspronkelijk er was. Maar de letterlijke slang in Eden is door God geschapen uit de stof van de aarde (Genesis 1:24-25). Er is geen bewijs dat de duivel van de hemel afgedaald is en binnen de slang gegaan is.

3. Let op dat hier geen verwijzing is naar engelen die zondigen of in opstand tegen God komen, alleen naar een oorlog in de hemel. Het is onmogelijk dat iemand tegen God in de Hemel zou kunnen vechten (Mattheus 6:10).

4. Na de drama van versen 7-9, zegt vers 10: **“En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God, en de macht van zijn Gezalfde; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, die is nedergeworpen.”** Als versen 7-9 aan het begin van de wereld plaats gehad hebben, voor de tijd van Adam en Eva, hoe kan het gezegd worden dat het heil en het koninkrijk van God na de val van Satan gekomen zijn? Na Adams zonde is de mensheid zijn treurige geschiedenis van zonde en mislukking begonnen - een toestand die allesbehalve als “*het heil en het koningschap*” beschreven kan worden. Er is vreugde dat de duivel - de aanklager - neergeworpen op aarde is. Waarom zou er blijdschap zijn als zijn komst op aarde toen het begin van zonde en rampspoed voor de mens zou zijn? Als een val van de hemel naar aarde echter figuurlijk, in plaats van letterlijk, verstaan wordt, in de zin van een afname van gezag (zoals Jesaja 14:12; Jeremia 51:53; Klaagliedieren 2:1; Mattheüs 11:23), kan vele meer zin van dit gedeelte gemaakt worden. Als al deze dingen voor de tijd van Adam of tenminste voor de zondeval gebeurd zijn, hoe had de duivel “onze broeders” kunnen beschuldigen, aangezien zij toen nog niet bestonden?

5. Er is geen bewijs dat al deze dingen in de hof van Eden, of voor die tijd, gebeurden. Heel belangrijk in dit verband is de mededeling in Openbaring. 1:1 en 4:1- dat het boek Openbaring een voorspelling is van **“hetgeen weldra moet geschieden”**. Het is derhalve geen beschrijving van wat in Eden gebeurd is, maar een profetie van dingen die ergens na de eerste eeuw moesten gebeuren, toen de Openbaring door Jezus gegeven was. Als wij werkelijk nederig tegenover het Woord zijn, zullen wij zien dat deze argument alleen, alle pogingen om Openbaring 12 naar de tuin van Eden te laten verwijzen, uitsluit. De vraag moet ook beantwoord worden waarom de identiteit van de duivel, en inlichting over wat in Eden gebeurd is, terug gehouden wordt tot aan het einde van de Bijbel voordat het openbaar wordt.

6. **“De grote draak ... de oude slang” (Openbaring 12:9).** De draak had **“zeven koppen and tien horens”** (vers 3), en kon dus niet letterlijk de slang zijn. Het feit dat het **“de oude slang”** genoemd wordt, wijst aan dat het de kenmerken van die slang in Eden had, in de zin dat het een bedrieger was, zoals de slang. Evenzo, **“de prikkel des doods is de zonde”** (1 Korintheërs 15:56), maar dat

betekent niet dat de dood een letterlijke schorpioen of slang is. Het heeft de kenmerken van de slang door zijn verband met de zonde.

7. De duivel is naar de aarde neergeworpen en heeft zich uiterst aggressief getoond, “ **wetende, dat hij weinig tijd heeft**” (vers 12). Als de duivel al in Eden neergeworpen was, zou hij de gelegenheid gehad hebben om de mens door de eeuwen heen te teisteren - en dat strookt niet met de “weinig tijd” van vers 12.

8. Hoe kon de duivel “**de hele wereld verleiden**” (vers 9) voor hij uit de hemel geworpen is, als er niemand in de wereld was voor Adam?

9. Vers 4 zegt dat de draak een derde van de sterren van de hemel meegesleept heeft, en hen met zijn staart op de aarde geworpen heeft. Als dit letterlijk gelezen wordt - en Openbaring 12 moet letterlijk gelezen worden om de algemene vertolking te steunen - dan moet deze draak enorm zijn. Een derde van het heelal kon op zijn staart plaatsvinden! De meeste sterren zijn veel groter dan de aarde - hoe dan kon een derde ervan op aarde vallen? En onthoudt dat al deze dingen of gebeurd zijn of zullen gebeuren, na de eerste eeuw na Christus, toen de profetie gegeven is.

10. In het licht hiervan en vele andere dingen in Openbaring 12, die doodeenvoudig niet letterlijk genomen kunnen worden, is het niet verbazingwekkend dat ons allereerst in vers 1 verteld wordt dat deze een boodschap is die in symbolische taal gegeven wordt - het spreekt van een “**groot teken**”.

11. Wanneer men leest over wat de duivel doet als hij op de aarde is, wordt er geen melding gemaakt dat hij mensen tot zonde verleidt; om de waarheid te zeggen, wijzen versen 12-16 aan dat de duivel geen succes gehad heeft met zijn pogingen om moeilijkheden op aarde te veroorzaken nadat hij er aangekomen is. Dit is tegenstrijdig met de populaire interpretatie.

12. Een van de sleutel vragen is of de “hemel” waarover hier gesproken wordt, letterlijk of figuurlijk is. Wij hebben eerder uitgelegd, dat “hemel” figuurlijk kan verwijzen naar een plaats van gezag. Omdat Openbaring zo een symbolisch boek is, kunnen wij verwachten dat dat hier ook het geval is.

De vrouw van vers 1 is “**met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van twaalf sterren op haar hoofd;**” Deze hemellichamen, alsook de vrouw, die klaarblijkelijk in de hemelruim hangen, kunnen niet letterlijk zijn. Zij kon niet letterlijk met de zon bekleed zijn, of sterren zo groot als de aarde op haar letterlijke hoofd gehad hebben.

Nog een teken verschijnt in de hemel in vers 3 - een rode draak. Dit wordt over het algemeen aanvaard als de letterlijke hemel, maar hoe kan dat, aangezien het dezelfde hemel is die in vers 1 voorkomt, en er is het duidelijk figuurlijk? In vers 4 zien wij dat de draak een derde van de sterren van de hemel op aarde werpt. Het kan onmogelijk naar de letterlijke sterren of een letterlijke hemel verwijzen. Het Koninkrijk Gods wordt op de aarde gevestigd (Daniël 2:44; Mattheüs 5:5), iets dat niet mogelijk zal zijn als de aarde vernietigd wordt door reuze sterren die erop vallen.

De vrouw in de “hemel” heeft toen haar kind gebaard, dat “ **plotseling weggevoerd (werd) naar God en zijn troon**” (vers 5). Gods troon is in de hemel. Als de vrouw reeds in de hemel was, waarom moest haar kind toen “weggevoerd” naar de hemel worden? Zij moest een symbool van iets op aarde geweest zijn. Dan vlucht zij “**naar de woestijn**” (vers 6). Als zij in de letterlijke hemel was,

betekent dat dat er in de hemel een woestijn is. Het past zoveel beter als zij in een figuurlijke hemelse plek is, en dan naar een letterlijke of figuurlijke woestijn op aarde vlucht

. Dan komen wij bij vers 7 - **“er kwam oorlog in de hemel.”** Alle andere verwijzingen naar “de hemel” in Openbaring 12 zijn figuurlijk, dus is het redelijk om deze oorlog ook in een figuurlijke hemel te zien. Het moet zo zijn, aangezien er geen opstand of zonde in de letterlijke hemel kan zijn (Mattheüs 6:10; Psalm 5:5-6; Habakkuk 1:13). De algemene zienswijze is dat zondige engelen in de hel opgesloten zijn; maar hier zijn zij in de hemel. Zij kunnen dus geen letterlijke engelen zijn.

Een vraag die mensen die in het orthodoxe idee van de duivel geloven aan zichzelf moeten stellen is: “kan ik een korte Bijbelse geschiedenis van de duivel geven, volgens mijn vertolking van de Schrift?” Volgens de ‘orthodoxe’ redenering is het antwoord gewoonlijk zoals volgt:

- (a) De duivel was een engel in de hemel die uitgeworpen werd, en in de tuin van Eden beland heeft, volgens Genesis.
- (b) Hij is naar de aarde gekomen en is getrouwd in Genesis 6.
- (c) In de tijd van Job, zo wordt gezegd, heeft hij toegang gehad tot zowel de hemel als de aarde.
- (d) Tegen de tijd van Jesaja 14 wordt hij uit de hemel, en op de aarde gegooid.
- (e) In Zacharia 3 is hij weer in de hemel.
- (f) In Mattheüs 4 is hij op aarde.
- (g) Hij wordt uitgeworpen ten tijde van Jezus Z’n dood, volgens de populaire ziening, “de prins van deze wereld”, die in die tijd uitgeworpen is.
- (g) In Openbaring 12 is er een profetie over de duivel die “neergeworpen” is.
- (h) De duivel wordt “gebonden” in Openbaring 20, maar hij en zijn engelen zijn reeds gebonden in Genesis, volgens de algemene beschouwing van Judas, vers 6. Als hij toen gebonden is met “eeuwige banden”, hoe komt het dan dat hij weer gebonden wordt in Openbaring 20?

Het behoort dan nu duidelijk te zijn dat de algemene opinie, dat de duivel uit de hemel geworpen is omdat hij gezondigd heeft, niet waar kan zijn, aangezien wij lezen dat hij steeds in de hemel is na elke keer dat hij uitgeworpen is. Het is belangrijk om zowel de “hemel” als de “duivel” in figuurlijke zin te verstaan.

Voorgestelde verklaring:-

1. Om dit hoofdstuk ten volle uit te leggen valt hier buiten ons bestek. Een volle verduidelijking van deze versen vergt een begrip van het hele boek Openbaring, zodat zij in hun juiste context verstaan kunnen worden.
2. Het konflikt in de figuurlijke hemel – d.w.z. een plaats van gezag - was derhalve tussen twee groepen, elk met zijn eigen volgelingen, of engelen. Onthoudt dat wij bewezen hebben dat de duivel en satan dikwijls met de Romeinse of Joodse systemen vereenzelvigd kunnen worden.
3. Dat de duivel-draak een of ander politieke macht vertegenwoordigt, wordt aangeduidt door het feit dat het **“zeven kronen op zijn koppen”** heeft (*Openbaring 12, vers 3*). Openbaring 17:9, 10 zegt ook

over deze draak: **“Hier is het verstand dat wijsheid heeft”** - m.a.w. probeer niet deze dier als een letterlijk wezen te verstaan - “ die een korte tijd blijft”, houdt mogelijk verband met de duivel - draak die *“weinig tijd heeft”* in Openbaring 12:12.

STUDIE 6:
VRAGEN

1. Waar komen problemen en beproevingen vandaan?
(A) God (B) Toeval (C) Een zondige wezen met de naam Satan
(D) Zondige wezens die boze geesten genoemd worden.
2. Wie is verantwoordelijk voor onze verzoeking om te zondigen?
(A) Onze eigen menselijke natuur (B) God (C) Boze geesten
(D) Een zondige wezen die Satan genoemd wordt.
3. Wat betekent het woord “duivel”?
(A) De zonde (B) De slang (C) Een valse beschuldiger / kwaadspreker (D) Lucifer.
4. Wat betekent het woord “Satan”?
(A) Een zoner (B) Een tegenstander
(C) Een Dier
(D) De Koning der boze geesten.
5. Kan het woord “Satan” betrekking hebben op goede mensen?
6. Waarnaar kunnen “Satan” en “duivel” figuurlijk verwijzen?
7. Hoe verstaan wij ” boze geesten” zoals die in het Nieuwe Testament voorkomen?
(A) Zondige engelen
(B) Ziekten
(C) De taal van die dagen voor ziekten, die naar men dacht door “boze geesten” veroorzaakt waren
(D) Geestelijke wezens.
8. Wat verstaat u onder de slang in de hof van Eden?

7/3 :DE PLAATS VAN CHRISTUS IN GODS PLAN.

God maakt Zijn plannen niet impulsief zoals de mensen dat doen en heeft niet telkens Zijn doel te wijzigen naarmate de geschiedenis zich ontwikkelt. Vanaf het begin der schepping had Hij een compleet plan klaar. (Johannes1:1). Zijn verlangen om een zoon te hebben maakte al vanaf het begin deel uit van Zijn plan. Hij had Zijn Zoon lief voordat Hij geboren werd, net als ouders een kind dat nog in de baarmoeder is lief kunnen hebben. Het hele Oude Testament openbaart verschillende aspecten van Gods heilsplan in Christus; door beloften, profetieën en voorbeelden in de wet van Mozes maakt God duidelijk wat Zijn doel in Christus is.

Het was wegens Zijn kennis dat Hij een Zoon zou hebben dat de schepping tot stand is gekomen (Hebreeën1:1-2 Griekse tekst: "door wie" is beter vertaald als "wegens wie"). Het was wegens Christus dat de eeuwen van de menselijke geschiedenis door God gepermitterd werden (Hebr.1:2 Griekse tekst: "wereld"= eeuwen). Het is dan ook logisch dat Gods openbaring door die eeuwen heen vol staat van verwijzingen naar Christus.

Het is moeilijk voor ons volledig te begrijpen de superioriteit van Christus en zijn fundamentele belangrijkheid voor God. Het is dus juist om te zeggen dat Christus vanaf het begin in het plan en het doel van God was, ofschoon Hij pas tot een letterlijk bestaan is gekomen door Zijn geboorte door Maria. Hebr.1:4-7, 13-14 laten duidelijk zien dat Christus geen engel was. Ofschoon Hij in Zijn sterfelijk leven zelfs minder dan de engelen was (Hebr.2:7), werd Hij tot een veel grotere eer dan hen verheven, omdat Hij God's "eniggeboren Zoon" was (Johannes3:16). Christus bestond ook niet als 'geest' voor Zijn geboorte. Petrus vat het samen: "Hij was van tevoren gekend, voor de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u." (1Petrus1:20).

Jesus was het centrale spil van het Evangelie, dat God "tevoren door Zijn profeten beloofd had in de heilige Schriften- aangaande Zijn Zoon, gesproken uit het geslacht van David naar het vlees, naar de geest der heilichheid door Zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here." (Rom.1:1-4).

Wij mogen de geschiedenis van Christus zo samenvatten:

1. In het Oude Testament beloofd- d.w.z. in God's plan;
2. Als letterlijk persoon geschapen door de maagdelijke geboorte, als zaad van David.
3. Wegens Zijn volmaakt karakter ("de geest der heilichheid") in Zijn sterfelijk leven getoond.
4. Werd Hij uit de doden opgewekt en weer openlijk verklaard Gods Zoon te zijn door de prediking van de geïnspireerde apostelen.

DE VOORKENNIS GODS.

Een grote hulp bij de erkenning dat Christus in het begin in Gods gedachte was zonder letterlijk te bestaan is het feit dat God **alles** van te voren weet; Hij bezit volledige 'voorkennis'. God is bij machte dus om te spreken en te denken over dingen die niet bestaan alsof zij wel bestaan. In feite is er geen Hebreeuws woord voor 'belofte'; slechts het woord 'woord' want zo zeker komt het woord van God in vervulling. Wat Hij zegt is alsof het al gebeurd is. Dus van God kan gezegd worden: "die het niet zijnde tot aanzijn roept." (Romeinen 4:17). Hij kan erom "van den beginne de afloop verkondig en vanouds wat nog niet geschied is....Mijn raadsbesluit zal volbracht worden en Ik zal al mijn welbehagen doen." (Jesaja 46:10). Erom kan God van de doden spreken alsof zij leven, en van de nog niet geboren als of zij al leven. (Exodus 3:6; Jesaja 45:1). Of, van een toekomstige dag alsof het er al is. (Jesaja 3:8; Ezech.7:10, 12).

Het “raadsbesluit”, of woord van God, had vanaf het begin over de Christus geprofeteerd; Hij was altijd in Gods plan of “welbehagen”. Het stond dus vast dat vroeg of laat de Christus letterlijk geboren zou worden; God zou Zijn aangekondigde doel in Christus tot stand brengen. De zekerheid van Gods voorkennis is weerspiegeld in Zijn woord. In het Bijbelse Hebreeuws is er een ‘profetisch voltooid’ werkwoordsvorm, waarbij de toekomstige dingen die God belooft heeft met de verleden tijd worden beschreven. Zo heeft David gezegd: “ Dit **is** het huis van de HERE God...” (1 Kron.22:1) toen de tempel slechts door God beloofd werd en er nog niet was. Zo sterk was Davids geloof in die belofte dat hij de tegenwoordige tijd gebruikte om toekomstige dingen te beschrijven.

Voorbeelden van Gods voorkennis komen in het Schrift in overvloed voor. God was zo zeker dat Hij de beloften aan Abraham vervullen zou, dat Hij tegen hem zei: “ Ik u tot een vader van een menigte volken **gesteld heb**.” (Genesis 17:5). Voorwaar, “God roept het niet zijnde tot aanzijn.”

Met diezelfde stelligheid sprak Jezus gedurende Zijn rondwandeling van hoe God “Hem alles in handen gegeven **heeft**” (Johannes3:35), ofschoon dat nog niet het geval was. “ “Alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen....Doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn.” (Hebreeen 2:8).

Ook de profeten bestonden in Gods plan vanaf het begin; een voortreffelijk voorbeeld is Jeremia. God zei tegen hem: “ Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheilicht; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld.” (Jeremia1:5). Op gelijke wijze sprak God over de Persische koning Kores lang voor zijn geboorte. (Jesaja 45:1-5). Nog een voorbeeld van deze wijze van spreken over iemand die nog niet geboren is, vinden wij in Hebreeen 7:9-10.

Maar net zo goed als over Jeremia en de andere profeten gesproken wordt alsof zij voor hun geboorte letterlijk bestonden, vanwege hun deel in Gods plan, zo ook wordt van de ware gelovigen gesproken. Paulus gaat zover om te zeggen dat “God ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping...naar Zijn eigen voornemen en de genade,die ons in Christus Jezus gegeven is **voor eeuwige tijden** (2 Tim.1:9). Een nog een keer weer: “Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren **voor de grondlegging der wereld**...In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van Zijn wil.” (Efez.1:4-5).

Het is duidelijk dat wij toen geen letterlijk bestaan hadden, behalve dan in Gods gedachten. Het hele idee, dat individuen vanaf het begin door God voorgekend zijn en tot het heil voorbestemd zijn, laat zien dat zij in den beginne in Gods gedachte al bestonden. (Rom.8:29; 9:23).

In het licht van dit alles is het niet zo vreemd dat ook van Christus, als de hoogtepunt van het doel Gods, in deze termen gesproken zou worden. Vanaf het begin bestond Hij ook in Gods gedachten en plan, ofschoon letterlijk was dat niet mogelijk. Hij was “ het Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld.” (Openb.13:8). Natuurlijk is Jezus toen niet letterlijk gestorven; als Het Lam Gods stierf Hij zo’n 4,000 jaar later op het kruis. (Joh.1:29; 1 Kor.5:7). En, zoals Jezus voor de grondlegging der wereld gekend werd (1Petr.1:20), zo ook de gelovigen. (Efez.1:4). Wij vinden dit moeilijk te begrijpen omdat wij ons niet makkelijk kunnen voorstellen hoe God buiten de tijd kan opereren.

‘Geloof’ is de bekwaamheid om de dingen te bekijken van Gods zichtpunt, zonder de beperkingen van tijd.

**Bijbelse
Beginselen
Hoofdstuk acht**

**De natuur
van Jezus**

8.1 DE NATUUR VAN JEZUS: INLEIDING

Het is een van de grootste tragedies in het christelijke denken, dat de Here Jezus Christus niet het respect en de eer, die Hem als gevolg van zijn overwinning over de zonde toekomt, heeft ontvangen. De leerstelling van de “drieëenheid” stelt dat Jezus God is. Aangezien God niet kan worden verzocht (Jakobus 1:13) en het onmogelijk is dat Hij ooit kan zondigen, betekent dit dat Christus niet echt tegen de zonde moest strijden. Zijn leven op aarde was dus schijn – hij ervaarde het menselijke bestaan, maar kende niet het echte gevoel van het geestelijke en fysieke dilemma van het menselijke ras, omdat hij er persoonlijk niet door werd geraakt.

Aan de andere kant schatten groepen zoals de Mormonen en de Jehovah's Getuigen niet het wonder van Christus, als de eniggeboren Zoon van God, op de juiste plaats. Als zodanig kon hij niet een engel of de natuurlijke zoon van Jozef zijn. Er wordt wel door sommigen gesuggereerd dat Christus' natuur bij zijn leven die van Adam voor de zondeval was. Los van het feit dat voor deze opvatting geen bijbels bewijs bestaat, is er geen waardering voor het feit dat Adam door God van stof is gevormd, terwijl Jezus “*geschapen*” is doordat God hem in de baarmoeder van Maria heeft verwekt.

Alhoewel Jezus geen menselijke vader heeft gehad, is hij verwekt en geboren zoals wij. Veel mensen kunnen niet aanvaarden dat een man met onze natuur een volmaakt karakter kon hebben. Dit feit is een struikelblok voor een waar geloof in Christus.

Om te geloven dat Jezus onze natuur deelde, maar zondeloos in karakter was, en dat hij altijd zijn verzoeken overwon, is niet makkelijk. Het vereist veel nadenken over het Evangelie, met name over zijn volmaakte leven, en over de vele Schriftgedeelten die ontkennen dat hij God was, om tot een goed begrip en een sterk geloof in de ware Christus te komen. Het is veel makkelijker om te geloven dat hij God zelf was, en dus automatisch volmaakt. Deze opvatting ontnemt Jezus echter de grootheid van zijn overwinning over de zonde en de menselijke natuur.

Hij had een menselijke natuur, wat wil zeggen dat hij al onze zondige neigingen deelde (Hebreeë 4:15), toch overwon hij ze door zijn totale verbintenis met Gods wegen en doordat hij Zijn hulp zocht.

God gaf hem graag zijn hulp, in zulk een mate dat **“God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was”** door zijn eigen Zoon (2 Korinthiërs. 5:19).

8.2 VERSCHILLEN TUSSEN GOD EN JEZUS

Er is een mooie balans tussen de Schriftgedeelten die spreken over **“God in Christus”** en die welke Jezus' mensheid in het licht stellen. De laatstgenoemde groep teksten maakt het onmogelijk om Schriftuurlijk te bewijzen dat Jezus God is zoals de leer van de drie-eenheid ten onrechte zegt. (de uitdrukking “ware God van ware God” werd voor het eerst op het Concilie van Nicea in 325 AD gebruikt, waar de idee dat God een drie-eenheid is het eerst bekend gemaakt werd; het was bij de eerste Christenen niet bekend). Het woord “drie-eenheid” komt nergens in de Bijbel voor. Studie 9 zal dieper ingaan op Christus' volledige overwinning op de zonde, en Gods deel daarin. Laten wij bij het beginnen van deze studies bedenken dat onze behoudenis afhangt van een juist begrip van de echte

Jezus Christus (Johannes 3:36; 6:53; 17:3). Eenmaal tot een goed begrip gekomen van zijn overwinning over de zonde en de dood, kunnen wij in hem worden gedoopt om deze redding deelachtig te worden.

Een van de duidelijkste samenvattingen van de verhouding tussen God en Jezus wordt in 1 Timotheüs 2:5 gevonden : **“Er is één God en één middelaar tussen God en de mensen, de MENS Christus Jezus.”** Wanneer wij hierover goed nadenken zullen we tot de volgende conclusies komen:

- Omdat er maar EEN God is, is het onmogelijk dat Jezus God kan zijn; als de Vader God is en Jezus is ook God, dan zijn er twee Goden. **“Toch is er voor ons maar één God, de Vader”** (1 Korinthiërs. 8:6). **“God de Vader”** is daarom de enige God. Het is dus onmogelijk dat er een apart wezen bestaat dat “God de Zoon” wordt genoemd zoals de valse leer van de drie-eenheid verklaart. Evenzo wordt Jahweh in het Oude Testament geschilderd als de ene God, de Vader (bijv. Jesaja 63:16; 64:8).
- Naast de ene God is er de middelaar, de mens Christus Jezus – “... **en** ook één middelaar”. Dat woord “*en*” duidt een verschil aan tussen Christus en God.
- Het feit dat Christus de “**middelaar**” is, betekent dat hij een tussenpersoon is. Een Middelaar tussen de zondige mens en de zondeloze God kan niet de zondeloze God Zelf zijn; het moest een zondeloos mens zijn, die de zondige menselijke natuur deelachtig is.
- “De mens Christus Jezus laat er geen twijfel over bestaan dat deze uitleg juist is. Hoewel Paulus na de hemelvaart van Jezus schreef, spreekt hij niet van “de God Christus Jezus”.

Verscheidene keren worden we eraan herinnerd dat **“God geen man is”** (Numeri 23:19 ; Hos. 11:9); niettemin is het heel duidelijk dat Christus “de Zoon des mensen” was. De Griekse tekst in het Nieuwe Testament noemt hem vaak “zoon van *anthropos*”, d.w.z. zoon van de mens(heid) i.p.v. “zoon van *aner*” (echtgenoot, man). In het Hebreeuwse denken betekent “de Zoon van de mens” of “mensenkind” een gewoon sterfelijk mens (Jesaja 53:12). “Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens (1 Kor. 15:21). Toch was hij volgens Lukas 1:32 ook “de Zoon van de Allerhoogste”. Omdat God de “Allerhoogste” is, geeft dit aan dat alleen Hij deze positie heeft; Jezus als “de Zoon van de Allerhoogste”, toont aan dat hij niet God in hoogst eigen persoon kan zijn. Juist het taalgebruik Vader en Zoon wanneer God en Jezus worden bedoeld, maken het duidelijk dat zij niet een en dezelfde kunnen zijn. Een zoon kan wel zekere overeenkomsten met zijn vader hebben, maar hij kan niet een en dezelfde persoon zijn, noch even oud als zijn vader zijn.

Op één lijn hiermee bestaan er een aantal in het oog springende verschillen tussen God en Jezus, wat duidelijk aantoont dat Jezus niet God zelf was.

GOD	JEZUS
<i>“God kan door het kwade kwaad niet verzocht worden” (Jakobus 1:13).</i>	<i>Christus was “in alle dingen op gelijke wijze als wij verzocht” (Hebreeën 4:15).</i>
<i>God kan niet sterven – Hij heeft een onsterfelijke natuur (Psalm 90:2 ; 1 Timoteüs 6:16).</i>	<i>Christus stierf en was drie dagen in het graf</i>

	(Matteüs 12:40 ; 16:21).
God kan niet door een mens worden gezien (1 Timoteüs 6:16 ; Exodus 33:20).	Mensen hebben Jezus gezien en hebben hem aangeraakt (1 Johannes 1:1 beklemtoont dit).

Wanneer wij worden verzocht, worden wij gedwongen te kiezen tussen zonde en gehoorzaamheid aan God. Dikwijls kiezen wij ervoor God ongehoorzaam te zijn; Christus kende dezelfde keuzes, maar hij koos er altijd voor om gehoorzaam te zijn.

Hij had dus de mogelijkheid om te zondigen, alhoewel hij dit nooit heeft gedaan. Het is ondenkbaar dat God de mogelijkheid heeft om te zondigen. We hebben aangetoond dat de nakomeling van David zoals beloofd in 2 Sam. 7:12-16 duidelijk betrekking heeft op Christus. Vers 14 spreekt van de mogelijkheid dat Christus kon zondigen : **“Wanneer hij ongerechtigheid bedrijft, zal ik hem tuchtigen”**.

8.3 DE NATUUR VAN JEZUS

Het woord ‘natuur’ betekent wat wij fundamenteel, van nature zijn. We hebben in Studie 1 aangetoond dat de Bijbel van slechts twee naturen spreekt – die van God en die van de mens. Van nature kan God niet sterven of verzocht worden. Het is duidelijk dat Christus gedurende zijn leven niet Gods natuur heeft gehad. Hij was dus geheel en al van menselijke natuur. Uit onze definitie van het woord ‘natuur’ volgt duidelijk dat Christus niet twee naturen tegelijkertijd had. Het was noodzakelijk dat Christus op gelijke wijze als wij verzocht werd (Hebreeën 4:15), zodat door zijn volkomen overwinning over de verzoeking hij vergiffenis voor ons kon verwerven. De verkeerde begeerten, die de basis zijn van onze verzoeking, komen van binnen uit de mens naar buiten (Markus 7:15-23), de verzoeking komt voort uit de zuiging en verlokking van zijn eigen begeerte (Jakobus 1:13-15). Het was dus nodig dat Christus dezelfde menselijke natuur moest hebben, zodat hij deze verzoeking kon ervaren en overwinnen.

Hebreeën 2:14-18 verduidelijkt dit: **“Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttrenen Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen. Want doordat Hij zelf in verzoeking geleed heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen.”**

Deze Schriftpassage legt buitengewone klemtoon op het feit dat Jezus een menselijke had: **“ook Hij heeft op gelijke wijze”** deel gekregen aan bloed en vlees (Heb. 2:14). Het was noodzakelijk dat Christus een menselijke natuur had. Hij moest **“in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden”** (Hebreeën 2:17), zodat dat God ons vergiffenis kon schenken door Christus’ offer. Om te zeggen dat

Jezus niet volledig een menselijke natuur had staat gelijk aan onwetendheid van de grondbeginselen van het goede nieuws van Christus.

Wanneer gedoopte gelovigen zondigen, kunnen zij tot God naderen en in gebed hun zonden belijden door Christus (1 Johannes 1:9). God weet dat Christus verzocht werd om te zondigen zoals zij verzocht zijn, maar dat hij volmaakt was en die verzoeking overwon waar zij faalden. Juist daarom kan God ons vergeven (Efesiërs 4:32). Het is dus van het grootste belang om te verstaan hoe Christus evenals wij werd verzocht en dat hij dezelfde natuur als wij moest hebben, wilde dit mogelijk zijn. Hebreeën 2:14 maakt duidelijk dat Christus deel had aan een **“vlees en bloed”** natuur om dit mogelijk te maken. **“God is Geest”** (Johannes 4:24) van nature en als “Geest” heeft Hij geen vlees en bloed. Omdat Christus een natuur van vlees had, kon hij onmogelijk tijdens zijn sterfelijke leven Gods natuur hebben.

Vorige pogingen van mensen om Gods woord te bewaren, d.w.z. om de verzoeking volledig te overwinnen, waren allemaal mislukt. Daarom heeft God **“door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees”** (Romeinen 8:3).

“Zonde” duidt de natuurlijke geneigdheid tot zonde aan die wij van nature hebben. En **“het loon van de zonde is de dood”**. Om uit deze toestand te worden gered, heeft de mens hulp van buitenaf nodig. Hij was niet zelf in staat om volmaakt te worden. God is daarom tussenbeide gekomen en heeft voor ons zijn eigen Zoon gegeven, die deel had aan ons vlees, met alle verzoeking tot zonde die wij kennen. Net als wij kende Jezus de drang om te zondigen. Maar anders dan enig ander mens heeft Christus elke verzoeking overwonnen, alhoewel de mogelijkheid om te falen en te zondig altijd aanwezig was, precies zoals dit met ons het geval is.

Romeinen 8:3 spreekt van Christus' menselijke natuur als **“vlees, aan dat der zonde gelijk”**. Paulus schrijft dat in het vlees **“geen goed woont”**, en hoe het vlees van nature in strijd is met gehoorzaamheid aan God (Romeinen 7:18-23). In deze context is het verbazingwekkend om te lezen dat Christus **“een vlees aan dat der zonde gelijk”** had (Romeinen 8:3). Juist daardoor en door zijn overwinning van dat vlees hebben wij een mogelijkheid om van ons vlees te worden bevrijd; Jezus was zich er zeer van bewust dat hij binnen zijn eigen natuur kon zondigen. Hij is een keer aangesproken als *“Goede meester”*, hetgeen impliceerde dat hij “goed” en volmaakt van nature was.

Hij antwoordde: **“Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen”** (Markus 10:17,18). Bij een andere gelegenheid begonnen mensen te getuigen van de grootheid van Christus vanwege een reeks bijzondere wonderen die hij had verricht. Jezus sloeg hier geen munt uit **“omdat Hij hen allen kende en omdat het voor Hem niet nodig was, dat iemand van de mens getuigde; want Hij wist zelf, wat in de mens was”** (Johannes 2:23-25). Vanwege zijn grote kennis van de menselijke natuur (Hij kende hen allen) wilde Christus niet dat mensen Hem persoonlijk zouden prijzen, omdat hij zich bewust was van zijn eigen natuur.

8.4 DE MENSELIJKHEID VAN JEZUS

De Bijbel geeft ons vele voorbeelden waaruit we kunnen opmaken hoe menselijk Jezus was. We lezen dat hij vermoeid was en dat hij bij een bron moest zitten om water te drinken (Johannes 4:6). **“Jezus weende”** bij de dood van Lazarus (Johannes 11:35). Maar het grootste bewijs van zijn menselijkheid vinden we in zijn laatste uren van zijn lijden: **“Nu is mijn ziel ontroerd”**, erkende hij toen hij God bad dat hij uit deze ure zou mogen worden verlost. (Johannes 12:27). Hij wierp zich met het aangezicht ter aarde, zeggende: **“Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.”** (Matteüs 26:39). Dit is een aanduiding dat Christus' vleeselijke begeerten soms verschilden van die van God.

Zijn hele leven heeft Christus zijn eigen wil aan die van God onderworpen, ter voorbereiding van deze finale beproeving aan het kruis: **“Ik kan van Mijzelf niets doen; gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft”** (Joh. 5:30). Dit verschil tussen Christus' wil en die van God bewijst genoeg dat Jezus niet God was.

Ons leven lang wordt van ons verwacht dat wij groeien in onze kennis van God, terwijl wij leren van de beproevingen die wij in ons leven ondervinden. Hierin was Jezus ons grote voorbeeld. Hij heeft zijn volledige kennis van God niet als bij toverslag ingegoten gekregen, evenmin als dat bij ons het geval is. Van kindsbeen af nam hij toe **“in wijsheid en grootte (d.w.z. geestelijke volwassenheid, zie Efez. 4:13) en genade bij God en mensen”** (Lukas 2:52). **“Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid”** (Lukas 2:40).

Deze twee verzen schilderen Christus' fysieke groei parallel met zijn geestelijke ontwikkeling; het groei proces vond zowel natuurlijk als geestelijk in hem plaats. Als “De Zoon God is”, zoals de leer van Athanasius verklaart, zou dit niet mogelijk zijn. Zelfs aan het eind van zijn leven erkende Christus dat hij de tijd van zijn tweede komst niet wist; alleen de Vader weet het (Marcus 13:32).

Gehoorzaamheid aan God is iets wat wij allemaal tijdens ons leven moeten leren. Christus moest dit leer proces van gehoorzaamheid aan zijn Vader ook doormaken, net als iedere zoon dit moet doen. **“zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid (d.w.z. gehoorzaamheid aan God) geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt (d.w.z. geestelijke volwassenheid), is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden”** als gevolg van zijn volkomen geestelijke groei (Hebreeënen 5:8,9). Filippenzen 2:7,8 (waarop wij verder ingaan in Uitweiding 27) beschrijft hetzelfde proces van geestelijke groei in Jezus, met als hoogtepunt zijn dood aan het kruishout. Hij **“heeft Zichzelf ontledigd, en de gestalte (gedrag) van een dienstknecht heeft aangenomen. . . heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden . . . tot de dood des kruises.”**

De woorden die Paulus hier gebruikt illustreren hoe Jezus zich bewust geestelijk ontwikkelde. Hij vernederde zichzelf helemaal, zodat Hij uiteindelijk aan Gods wil gehoorzaam is *geworden* om aan het kruis te sterven. Hij is dus gehoorzaam *geworden* door de wijze waarop hij zijn lijden aanvaardde.

Het is duidelijk dat Jezus een bewuste, persoonlijke poging moest doen om rechtvaardig te zijn; God heeft hem niet gedwongen om dit te doen, want anders zou hij een marionet zijn geweest. Jezus heeft ons werkelijk lief gehad, en heeft om deze reden zijn leven op het kruishout gegeven. De voortdurende nadruk op de liefde van Christus voor ons zou niet echt zijn als God hem had gedwongen om aan het kruis te sterven (Efeziërs 5:2,25 ; Openbaring 1:5 ; Galaten 2:20). Als Jezus God was zou hij geen andere keuze hebben gehad dan om volmaakt te zijn en dan aan het kruis te sterven. Dat Jezus wel deze keuzes had, stelt ons in staat om zijn liefde te waarderen en een persoonlijke relatie met hem op te bouwen..

Dat Christus bereid was om zijn leven vrijwillig te geven maakte dat God een welbehagen in hem heeft. **“Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg . . . Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af”** (Johannes 10:17,18). Als Jezus God was is het moeilijk te verstaan dat God zo verheugd was over Christus’ vrijwillige gehoorzaamheid. De passages die gaan over het welgevallen van de Vader in de gehoorzaamheid van de Zoon is voldoende bewijs dat het mogelijk was dat Christus zondigde, maar er bewust voor koos om gehoorzaam te zijn..

Christus had ook redding nodig.

Wegens zijn menselijke natuur was Jezus sterfelijk, en kende evenals wij vermoeidheid, hongergevoel enz. Hieruit volgt dat hij sowieso moest sterven, ook als hij niet aan het kruis was gestorven. Jezus moest dus van de dood gered worden.

Jezus was zich hiervan zeer bewust. Hij heeft **“gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem (God), die Hem (Jezus) uit de dood kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst (eigenlijk: verhoord om zijn godsvrucht – Voorhoeve-vertaling”** (Hebreeën 5:7). Het feit dat Jezus bij God moest pleiten om hem van de dood te verlossen, schakelt de mogelijkheid helemaal uit dat hij God in eigen persoon was. Na Christus’ opstanding **“voert de dood geen heerschappij meer over Hem”** (Romeinen 6:9), wat impliceert dat dit tevoren wel het geval was.

Vele van de Psalmen zijn profetisch van Jezus. Het is redelijk om aan te nemen dat buiten de in het NT aangehaalde verzen uit de Psalmen vele andere verzen in de Psalmen ook over Hem gaan. Er zijn een aantal voorbeelden Christus’ behoefte aan redding door God wordt beklemtoond :

- Psalm 91:11,12 word aangehaald in Matteüs 4:6. Psalm 91:16 profeteert hoe God Jezus redding zou geven: **“Met lengte van dagen (d.w.z. het eeuwige leven) zal Ik hem verzadigen, en Ik zal hem mijn heil doen zien.”**
- Psalm 69:22 verwijst naar naar Christus’ kruisiging (Matteüs. 27:34); de hele Psalm beschrijft Christus’ gedachten aan het kruis **“Verlos mij, O God, . . . nader tot mijn ziel, bevrijdt haar . . . uw heil, o God, bescherm mij”** (verse 2,19,30).

- Psalm 89 is een commentaar op Gods belofte aan David met betrekking op Jezus. Aangaande Jezus profeteert Psalm 89:27 **“Hij zal tot Mij (God) zeggen: Gij zijt mijn, mijn God en de rots van mijn heil (redding).”**
- Christus’ gebeden tot God om redding werden verhoord; God heeft hem verhoord als gevolg van zijn persoonlijke spiritualiteit, niet vanwege zijn plaats in een “drie-eenheid” (Hebreeën 5:7,8). Dat God Jezus uit de doden deed opstaan en hem verheerlijkt heeft met onsterfelijkheid is een belangrijk thema in het Nieuwe Testament :
 - **“De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt . . . Hem heeft God door zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland”** (Handelingen 5:30,31).
 - **“De God van Abraham en Isaak en Jakob . . . heeft zijn knecht Jezus verheerlijkt . . . en opgewekt uit de doden”** (Handelingen 3:13,15).
 - **“Deze Jezus heeft God opgewekt”** (Handelingen 2:24,32,33).

Jezus was zich hiervan zelf bewust toen hij God vroeg om hem te verheerlijken (Johannes 17:5;

vergelijk 13:32;8:54).

Als Jezus God Zelf was, dan zou al deze nadruk onnodig zijn, begrijpend dat God niet kan sterven. Jezus had geen redding nodig als hij God was. Het feit dat God Jezus verhoogde bewijst Gods superioriteit over hem, en dat God en Jezus niet gelijk zijn. Christus kon absoluut niet de “eeuwige God” zijn, zoals zovele kerken leren. Het bewijs is overweldigend dat Christus onze menselijke natuur had.

8.5 DE VERWANTSCHAP VAN GOD MET JEZUS

God heeft Jezus uit de doden opgewekt. Hierover nadenkend laten we eens kijken naar de verwantschap tussen God en Jezus. Als beiden gelijk waren en in alle eeuwigheid samen bestonden, zoals de leer van de drie-eenheid zegt, dan zouden we verwachten dat hun relatie die van gelijken zou zijn. We hebben reeds overvloedig bewijs gezien dat dit niet het geval is. De verwantschap tussen God en Christus lijkt op die tussen man en vrouw: **“het hoofd van iedere man is Christus, het hoofd der vrouw is de man, en het hoofd van Christus is God”** (1 Korintiërs 11:3). Zoals de man het hoofd is van de vrouw, zo is God het hoofd van Christus, alhoewel zij dezelfde eenheid qua doelstelling hebben, zoals tussen een man en zijn vrouw behoort te bestaan. Dus **“Christus is van God”** (1 Korintiërs 3:23), zoals de vrouw aan haar man behoort.

God de Vader wordt dikwijls de God van Christus genoemd. Het feit dat God is beschreven als **“de God en Vader van onze Here Jezus Christus”** (1 Petrus 1:3 ; Efeziërs 1:3), zelfs na Christus’ hemelvaart, bewijst dat dit *nu* hun verwantschap[is, net zoals dit gedurende Christus’ sterfelijke bestaanswijze op aarde het geval was. Trinitariërs zeggen vaak dat Jezus alleen tijdens zijn leven op aarde een lagere status dan God heeft gehad. De brieven van het Nieuwe Testament zijn enige jaren na de hemelvaart van Christus geschreven, niettemin spreken zij nog steeds van de God en Vader van Jezus Christus.

Openbaring, het laatste boek van het Nieuwe Testament, werd vele jaren na Christus' verheerlijking en hemelvaart geschreven, toch spreekt het boek van God als "zijn (Christus' God en Vader" (Openbaring 1:6). In dit boek gaf de opgewekte en verheerlijkte Christus boodschappen aan de gelovigen. Hij spreekt van **"de tempel mijns Gods . . . de naam mijns Gods . . . de stad mijns Gods"** (Openbaring 3:12). Dit bewijst dat Jezus zelfs nu aan de Vader denkt als zijn God, en dus is hij (Jezus) niet God.

Tijdens zijn sterfelijke leven stond Jezus op een soortgelijke wijze in betrekking tot zijn Vader. Hij zei dat hij opvaart naar **"mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God"** (Johannes 20:17). Aan het kruis toonde Jezus zijn menselijkheid ten volle: **"Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"** (Mattheüs. 27:46). Zulke woorden zijn onbegrijpelijk als zij door God zelf gesproken zijn. Juist het feit dat Jezus tot God bad **"onder sterk geroep en tranen"** bewijst op zichzelf dat de ware aard van hun relatie (Hebreeë 5:7 ; Lukas 6:12). Uit de aard van de zaak kan God niet tot Zichzelf smeken. Zelfs nu bidt Christus tot God ten behoeve van ons (Romeinen 8:26,27,34,35; vergelijk 2 Kor. 3:18). In Johannes 5:30 en 19 zegt Jezus: **"Ik kan van Mijzelf niets doen . . . Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft . . . de Zoon kan niets doen van Zichzelf."**

UITWEIDING 27 : IN DE GESTALTE GODS ZIJNDE"

"Jezus . . . die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen (Filippenzen 2:5-11).

Deze woorden worden gewoonlijk opgevat dat Jezus God was, maar bij zijn geboorte werd hij mens. Als dit waar is, dan moet elk punt dat in Studies 7 en 8 is gemaakt worden verworpen. Het moet duidelijk zijn, dat één vers de algemene bijbelse leer niet kan tegenspreken. Het is veelbetekenend dat dit bijna het enige schriftgedeelte is dat kan worden aangevoerd om 'de ontbrekende schakel' in de leer der drie-eenheid te voorschijn te halen - dat Jezus zichzelf van gedaante veranderde door zijn God-zijn te veranderen in een baby in Maria's buik. De analyse die nu volgt heeft als doel duidelijk te maken wat het tekstgedeelte werkelijk betekent.

1. Er staat een aantal uitdrukkingen in deze tekst dat het idee van een drie-eenheid helemaal weersprekt:
 - (a) **"God heeft Hem (Jezus) ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken"** (v.9), hetgeen bewijst dat Jezus zichzelf niet heeft verhoogd - God heeft dit gedaan. Hieruit volgt dat Jezus de verheven status van verhoging niet had voordat God hem die schonk, bij zijn opstanding.
 - (b) Het hele proces van Christus' verootmoediging van zichzelf en zijn latere verheerlijking door God was **"tot eer van God de Vader!"** (v.11). God de Vader is dus niet gelijk aan Jezus.
2. De context van dit schriftgedeelte moet nauwkeurig worden bekeken. Wat Paulus over Jezus begint te zeggen komt niet zomaar uit de lucht vallen. Hij wijst op de gezindheid van Jezus in Filippenzen 1:8; 2:5. In Filippenzen 1:27 spreekt Paulus over het belang van onze eigen gezindheid. Dit wordt uitgewerkt in de eerste verzen van hoofdstuk 2: **"maakt mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven . . . ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen. Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was"** (Filippenzen 2:2-5). Paulus spreekt dus van het belang om een gezindheid te hebben zoals Jezus die heeft. Hij wijdde zich

nederig aan het dienen van anderen. De verzen die volgen zijn een commentaar op de nederige **gezindheid** die Jezus liet zien, in plaats van dat zij spreken van een verandering van natuur.

3. Jezus was **“in de gestalte van God”**. We hebben in Studie 8.3 aangetoond dat Jezus deel had aan de menselijke natuur, en om deze reden kunnen deze woorden niet betekenen dat Christus een Goddelijke natuur had. We merken op dat sommige moderne vertalingen heel vrij zijn en niet de precieze betekenis van het oorspronkelijke Grieks weergeven. Het resultaat is een tekst die ten koste gaat van de ware betekenis. Filippenzen 2:5-8 is een klassiek voorbeeld hiervan.

Dat **“gestalte”** (Grieks ‘MORPHE’) niet verwijst naar wezenlijke natuur wordt bewezen doordat Filippenzen 2:7 zegt dat Christus **“de gestalte van een dienstknecht”** op zich heeft genomen. Hij had als mens de gestalte van God (hij was als tweede Adam beelddrager van God) en als daad van gehoorzaamheid nam hij de gestalte van een dienstknecht op zich. De wezenlijke natuur van een dienstknecht is niet anders dan die van enig ander mens. In harmonie met de context kunnen we veilig zeggen dat, hoewel Jezus volmaakt was en helemaal dacht zoals God dacht, hij toch bereidwillig was om een dienstknecht te worden. Een paar verzen later spoort Paulus ons aan om **“gelijkvormig aan zijn (Christus’) dood”** te worden (Filippenzen 3:10). Wij behoren de “morphe” (vorm, gestalte) van Christus te delen die hij heeft getoond. Dit kan niet betekenen dat wij de natuur moeten delen die hij toen had, omdat wij de menselijke natuur reeds hebben. Wij behoeven onszelf niet te veranderen om de menselijke natuur te hebben, maar wij moeten onze manier van **denken** veranderen, zodat wij de “morphe” of gezindheid hebben die Christus heeft gehad.

Het Griekse woord “morphe” betekent beeld, indruk of overeenkomst. Paulus schrijft dat **“Christus in u gestalte verkregen heeft”** (Galaten 4:19). Omdat hij een volmaakt karakter had, een volmaakte goddelijke manier van denken, was Jezus **“in de gestalte van God”**. De apostel zinspeelt op Genesis 1:27. De mens was gemaakt “naar Gods beeld” met de intentie om de aarde te onderwerpen. Toen hij God ongehoorzaam was greep hij letterlijk naar de verboden vrucht, wilde hij “als God” zijn, deed hij een greep naar de gelijkheid met God. Dat en niet anders is de betekenis van “het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht”. De gedachte van Paulus was dus zeker niet dat Christus zich vastklampte aan zijn goddelijkheid, alsof hij God zou zijn. Integendeel, Christus koesterde geen aspiraties iets te worden wat hij niet was, namelijk “gelijk God” zijn; hij probeerde niet de positie “als God zijn” te pakken, te roven of te grijpen. Hierin onderscheidde Christus zich gunstig van Adam. En deze gezindheid van Christus stelt hij de gelovigen ten voorbeeld!

Jezus heeft er nooit over gedacht om gelijk aan God te worden; hij wist dat hij aan God onderworpen moest zijn. Hij ontledigde zich van menselijke trots en was gehoorzaam aan zijn Vader.

4. Christus **“heeft zichzelf ontledigd (of: vernietigd)”**, verwijst naar de voorzegging van zijn kruisiging in Jesaja 53:12 : **“omdat hij zijn leven heeft uitgenomen in de dood.”** Hij heeft **“de gestalte (gezindheid) van een dienstknecht”** als voorbeeld getoond aan zijn volgelingen (Johannes 13:14), in het bijzonder door zijn dood aan het kruis (Mattheüs 20:28). Jesaja 52:14 heeft Christus’ lijden aan het kruis voorzegd: **“zozeer misvormd, niet meer menselijk was zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen zijn gestalte”**. Hij heeft zichzelf steeds meer vernederd “tot de dood, ja tot de dood des kruises”. Dit was niet een eenmalige gebeurtenis bij zijn geboorte, maar een proces dat zijn gehele leven door plaatsvond met als hoogtepunt zijn kruisdood. Wij hebben laten zien dat de context verband houdt met de gezindheid

van Jezus, zijn zienswijze, zijn nederigheid die ons wordt voorgehouden als een voorbeeld om na te volgen. Deze verzen spreken dus van Jezus' leven op aarde, in dezelfde menselijke natuur die wij hebben, en hoe hij zichzelf vernederde, terwijl hij een gezindheid had die geheel op God was afgestemd.

5. Als Christus God was en zijn Goddelijkheid had afgelegd om een menselijke natuur aan te nemen, zoals trinitariërs menen, dan kon Jezus niet "ware God" zijn terwijl hij op aarde was; toch geloven trinitariërs dat dit het geval was. Dit legt duidelijk de tegenstrijdigheden bloot van een door theologen gemaakte definitie van de leer der drie-eenheid.
6. Tenslotte een opmerking over de uitdrukking "in de gestalte van God **zijnde**" (**huparchoon**). Het Griekse woord dat is vertaald met "zijnde", betekent niet "oorspronkelijk, van eeuwigheid zijnde". Handelingen 7:55 zegt over Stefanus: "vol **zijnde (huparchoon)** van de Heilige Geest". Hij was toen vol van de Heilige Geest en was dat gedurende enige tijd tevoren geweest; maar hij was er niet *altijd* vol van geweest. Andere voorbeelden vinden we in Lucas 16:23 (Statenvertaling); Handelingen 2:30; Galaten 2:14 (Griekse grondtekst). Christus "**zijnde in de gestalte van God**" betekent gewoon dat hij in geestelijke zin in Gods gestalte (beeld, gelijkenis) was; het hield niet in dat hij in die gestalte was van eeuwigheid af.

STUDIE 8
VRAE

1. Leer die Bybel dat God 'n drie-eenheid is ?
2. Gee drie verskille tussen God en Jesus.
3. In watter van die volgende opsigte het Jesus van ons verskil?
(a) Hy het nooit gesondig nie (b) Hy was God se eniggebore seun
(c) Hy kon nooit sondig nie (d) Hy is deur God gedwing om regverdig te wees.
4. In watter van die volgende opsigte was Jesus soos God?
(a) Hy het God se natuur gehad toe hy op aarde geleef het
(b) Hy het 'n volmaakte karakter gehad soos God
(c) Hy het net soveel soos God geweet
(d) Hy was presies gelyk aan God.
5. In watter van die volgende opsigte was Jesus soos ons?
(a) Hy het al ons versoekinge en menslike ondervinding gehad
(b) Hy het as 'n jong kind gesondig
(c) Dit was nodig dat hy gered word
(d) Hy het menslike natuur gehad.
6. Watter van die volgende verklarings is waar?
(a) Jesus het 'n volmaakte natuur en 'n volmaakte karakter gehad.
(b) Jesus het 'n sondige natuur maar 'n volmaakte karakter gehad
(c) Jesus was beide totaal God en totaal mens
(d) Jesus het die natuur van Adam gehad voor hy gesondig het.
7. Het Jesus die moontlikheid gehad om te kan sondig?

**Bijbelse
Beginsels**

**Studie
Negen**

**Het Werk
van Jezus**

9.1 DE OVERWINNING VAN JEZUS

OPMERKINGEN:

1. *voor zover ik weet is "hij" en dergelijke woorden die betrekking op Christus hebben niet als "Hij" geschreven. Men kan natuurlijk overwegen dat wel te doen, zoals ook in de geciteerde bijbelversen (van NBG-vertaling)*
2. *Oude Testament: overwegen of dit toch als "oude testament" geschreven moet worden; hier is ook "oude verbond" geschreven. Idem voor Nieuwe Testament.*
3. *Ik heb alle bijbelversen gecontroleerd en zonodig gewijzigd, behalve waar vermeld (nl. de passages die de tien geboden bevestigen).*
4. *Ik raad aan dat diegene die corrigeert de Zuid-Afrikaanse en Engelse versie van hoofdstuk 9 erbij houdt. In paars of roze zijn verschillen tussen deze twee versies aangegeven. In rood is aangegeven als ik over de Nederlandse taal twijfel of als ik zelf iets heb toegevoegd. Bij printen dus kleur gebruiken!!!*

De vorige studie heeft ons getoond dat Jezus een menselijke natuur had en net als wij verzocht werd te zondigen. Het verschil tussen ons en hem is dat hij de zonde totaal overwonnen heeft. Alhoewel hij een zondige natuur had, heeft hij altijd getuigd van een volmaakt karakter. Hoe meer we dit proberen te begrijpen, hoe meer dit wonder ons kan inspireren. Het Nieuwe Testament benadrukt herhaaldelijk het perfecte karakter van Jezus:

- Hij is **"in alle dingen op gelijke wijze (als wij) verzocht geweest, doch zonder te zondigen"** (Hebreeë 4:15).
- Hij **"die geen zonde gekend heeft"** en **"... in Hem is geen zonde"** (2 Korintiërs 5:21; 1 Johannes 3:5).
- Hij **"die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden"** (1 Petrus 2:22).
- **"Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemel verheven"** (Hebreeë 7:26).

De vier evangeliën laten zien hoe Jezus' tijdsgenoten zijn perfecte karakter, uitgedrukt in zijn woorden en daden, erkenden. Pilatus' vrouw beseftte dat hij een rechtvaardig man was en geen straf verdiende (Matteüs 27:19). Toen de Romeinse soldaat Jezus' gedrag op het kruis aanschouwde erkende hij: **"Inderdaad, deze mens was rechtvaardig"** (Lucas 23:47).

Jezus heeft de joden eens met de volgende vraag geconfronteerd: **"Wie van u overtuigt Mij van zonde? Als Ik waarheid spreek, waarom gelooft gij mij niet?"** (Johannes 8:46). Zij konden hem geen antwoord geven.

Vanwege zijn volmaakte karakter was Jezus de openbaring Gods in een mens. **OF:** Dat Jezus de openbaring Gods in een mens is, is toe te schrijven aan zijn volmaakte karakter. **(1 Timoteüs 3:16 is volgens mij niet het bewijs dat GOD in het vlees geopenbaard! Het gaat hier om Christus. De engelse tekst "God was manifest in the flesh" bestaat in het Nederlands niet en is waarschijnlijk verkeerd vertaald. Voorstel: bijbelcitaat weg laten).** Hij handelde en sprak zoals God gedaan zou hebben als

God een mens geweest zou zijn. Jezus was dus de perfecte afspiegeling van God. **"Hij is het beeld van de onzichtbare God"** (Kolossenzen 1:15). Derhalve is het voor de sterfelijke mens niet nodig om God te kunnen zien. Jezus verduidelijkt zelf: **"Ben ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader?"** (Johannes 14:9).

Omdat wij in een zondige wereld leven en zelf zondig zijn, is het moeilijk om de totaliteit (is er een beter woord voor "totality"?) en grootsheid van Jezus' geestelijke verhevenheid te beseffen en te begrijpen dat een man met onze natuur de gerechtigheid van God ten volle heeft geopenbaard. Om dit te geloven vergt meer geloof dan te geloven dat Jezus God zelf was. Het is begrijpelijk dat de dogma's van de drie-eenheid en de "Godheid van Christus" zo populair zijn; ze zijn voor velen makkelijk te accepteren.

Jezus moest sterven, omdat hij onze natuur had. Hij was een nakomeling van Adam en alle nakomelingen van Adam moeten sterven (1 Korintiërs 15:22). Iedereen moet sterven als gevolg van Adams zonde, onafhankelijk van hoe rechtvaardig of zondig men ook is (Romeinen 5:14-19 en 2 Korintiërs 5:21). Wij allen, behalve Christus, verdienen de dood, omdat wij allen zondigen. Jezus moest sterven omdat hij onze natuur had en de "vloek" van de dood ook op hem kwam, zoals op alle nakomelingen van Adam. God kon hem echter opwekken omdat hij niet gezondigd had (Handelingen 2:24). Christus was **"naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn"** (Romeinen 1:4). Het was als gevolg van Jezus' volmaakte karakter, zijn "geest der heiligheid", dat hij glorieus uit de dood is opgestaan.

Niet alleen omdat Christus een menselijke natuur had is hij aan het kruis gestorven. Vrijwillig gaf hij zijn perfecte leven als een geschenk aan ons: Hij bewees zijn liefde door voor ons te sterven **"voor onze zonden"** (1 Korintiërs 15:3), wetende dat hij door zijn dood voor ons de redding uit de dood zou bewerkstelligen (Efeziërs 5:2,25; Openbaring 1:5; Galaten 2:20).

Omdat Jezus zondeloos was, was hij ook de eerste persoon die de gevolgen van zonde (de dood) kon overwinnen, door uit de dood op te staan en het eeuwige leven te beërven. Ieder die zich met Christus vereenzelvigd, door de doop en een Christelijke levenswijze, heeft zo ook een hoop op een soortgelijke opstanding en beloning.

Hierin ligt de glorieus betekenis van de opstanding van Jezus. Dit is onze zekerheid, dat wij uit de dood zullen opstaan en geoordeeld worden (Handelingen 17:31) en, als we werkelijk proberen te leven als hij, deelgenoot zullen zijn aan zijn beloning, het eeuwige leven. **"Immers, wij weten, dat hij, die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u vóór Zich stellen."** (2 Korintiërs 4:14; 1 Korintiërs 6:14; Romeinen 6:3-5). Als zondaars verdienen we de dood (Romeinen 6:23). Maar, als gevolg van Christus' volmaakte leven, zijn gehoorzaamheid tot in de dood en van zijn opstanding, is God in staat om ons het eeuwige leven aan te bieden, in overeenstemming met zijn beginselen van gerechtigheid.

Om onze zonden weg te nemen kent God gerechtigheid aan ons toe (Romeinen 4:6), door ons geloof in Zijn heilsbeloften. We weten dat de zonde tot de dood leidt. Derhalve moeten we werkelijk geloven dat God ons zal redden van de dood. We moeten geloven dat God ons gerechtigheid zal toerekenen, ook al zijn we niet volmaakt. Christus was volmaakt; door werkelijk in Christus te zijn kan God ons als

volmaakt beschouwen, hoewel we dat niet zijn. **"Hem (Christus), die geen zonde gekend heeft, heeft Hij (God) voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem"** (2 Korintiërs 5:21). Met andere woorden, we moeten in Christus zijn door onze doop en het leiden van een Christelijke leven.

Dit alles is mogelijk gemaakt door Christus' opstanding uit de dood. Hij was de "eersteling" van een oogst van vele mensen die onsterfelijk zullen worden gemaakt, als gevolg van wat hij heeft bereikt (1 Korintiërs 15:20). Hij is de "eerstgeborene" van een nieuwe geestelijke familie, die Gods natuur ontvangen zal. (Kolossenzen 1:18, vergelijk Efesiërs 3:15). Jezus' opstanding heeft het God mogelijk gemaakt om de gelovigen in Christus als rechtvaardig aan te zien en hen met zijn gerechtigheid te bekleden (**bedekken?**). Christus **"... is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging"** (Romeinen 4:25).

Het vergt een diepgaand en sterk geloof om werkelijk overtuigd te zijn dat God ons als volwaardig zal aanzien. Christus kan ons **"onberispelijk doen staan voor zijn heerlijkheid"**, en is in staat om ons **"heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen"** (Judas 24; Kolossenzen 1:22).

Gegeven onze zondige natuur en onze tekortkomingen, vergt het een standvastig geloof om dit werkelijk te geloven. Het juiste begrip van Christus' opstanding sterkt ons geloof: **"... God, die Hem opgewekt heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God"** (1 Petrus 1:21).

Slechts door die ene, juiste doop in Christus kunnen we **"in Christus"** zijn en derhalve door zijn gerechtigheid bedekt worden. Met de doop vereenzelvigen we ons met zijn dood en opstanding (Romeinen 6:3-5). Het geeft ons verlossing van onze zonden, doordat we gerechtvaardigd of als rechtvaardig worden aangezien (Romeinen 4:5).

Deze wonderbaarlijke aspecten die we in deze paragraaf beschouwd hebben, zijn volledig buiten ons bereik als we ons nog niet hebben laten dopen. Met de doop vereenzelvigen we ons met het bloed dat Christus aan het kruis vergoten heeft. Gelovigen **"hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams"** (Openbaring 7:14). Symbolisch worden de gelovigen in een wit gewaad gekleed, wat de gerechtigheid van Christus vertegenwoordigt (Openbaring 19:8). Natuurlijk is het mogelijk om na de doop deze witte gewaden door onze zonden weer vuil te maken (Judas vers 23); we moeten ons dan door het bloed van Jezus weer schoon wassen door in Jezus naam God om vergeving voor onze zonden te vragen.

We zullen er steeds naar moeten streven om de gezegende positie te behouden, die we door de doop verkregen hebben. Het is belangrijk om ons eigen gedrag regelmatig te onderzoeken en dagelijks enkele minuten tijd te vinden voor gebed, waarin men ook om vergeving kan vragen. Door dit te doen kunnen we in onze bescheidenheid steeds het volle vertrouwen hebben, als gevolg van onze bekleding (**bedekking?**) met Jezus' gerechtigheid, in het Koninkrijk Gods te komen.

Op onze sterfdag, of op de dag van Christus' wederkomst hopen we "in Christus" bevonden te worden, **"en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de**

gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof" is dit vers in de Statenvertaling misschien beter (heb ik niet)? In de Willibrordvertaling: "en één te zijn met Hem, niet met mijn eigen gerechtigheid op grond van de wet, maar met de gerechtigheid die verkregen wordt door het geloof in Christus" (Filippenzen 3:9).

Doordat steeds benadrukt wordt dat het *geloof* tot gerechtigheid wordt gerekend, wordt het duidelijk dat we op geen enkele manier onze behoudenis (Is "behoudenis" een te ouderwets woord? Mijn moeder wilde het corrigeren met "ons (of) het behoud". Ik heb het verder zo laten staan) verdienen kunnen; ons heil is op grond van Gods genade, „**Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme**" (Efeziërs 2:8,9). Zoals rechtvaardiging en gerechtigheid gave Gods zijn, zo is ook de behoudenis Gods gave (Romeinen 5:17).

Onze beweegreden, om überhaupt werken in dienst van God te verrichten, zou dankbaarheid moeten zijn voor wat God voor ons gedaan heeft - ons om Christus' wil als rechtvaardig aan te zien en ons zodoende de weg naar het eeuwige leven te bereiden. Het is fataal om te denken dat we door onze werken gered worden. Wie denkt de behoudenis te kunnen verdienen, zal het nooit ontvangen. Goede werken zijn echter het onvermijdelijk gevolg van een waar geloof (Jakobus 2:17).

9.2 HET BLOED VAN JEZUS

In het Nieuwe Testament wordt zeer vaak vermeld dat we door het bloed van Jezus Christus gerechtvaardigd en behouden worden (bv. 1 Johannes 1:7; Openbaring 5:9; 12:11; Romeinen 5:9). Om de betekenis van Jezus' bloed te beseffen moeten we het volgende Bijbelse beginsel begrijpen: **"de ziel van alle vlees is het bloed"** (Zuidafrikaans: "**leven van alle vlees in het bloed is**", en de Statenvertaling?) (Leviticus 17:14). Zonder bloed kan een lichaam niet leven; het bloed is daarom het symbool voor het leven. Dit verduidelijkt hoe gepast de woorden van Christus zijn in Johannes 6:53: **"tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf."**

Zonde heeft de dood tot gevolg (Romeinen 6:23), dat wil zeggen een uitgieten van bloed, dat leven in zich draagt. Om deze reden was het een gebod voor de Israelieten om (steeds dan?) bloed te vergieten, als ze hadden gezondigd, om hen er aan te herinneren dat zonde de dood tot gevolg heeft. **"En nagenoeg alles wordt volgens de wet (van Mozes) met bloed gereinigd, en zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving"** (Hebreeënen 9:22). Dit is de reden waarom Adam en Eva's bedekking van hun naaktheid met vijgebladeren in de tuin van Eden onaanvaardbaar was in Gods ogen. In plaats daarvan heeft God een lam ("**een lam**" staat niet in Genesis!!!) geslacht om hen van vellen te voorzien en hun zonde (of: zonden?) te bedekken (Genesis 3:7, 21). Evenzo werd Abel's dierlijke offer aanvaard, terwijl Kain's offer van de "vruchten der aarde" niet werd aanvaard. Abel besepte dat er zonder bloedvergieten geen vergeving en aanvaarbare toenadering tot God mogelijk is (Genesis 4:3-5).

Deze gebeurtenissen wijzen vooruit naar het grote belang (de betekenis??) van het bloed van Christus. Ook het Pascha-voorschrift dat aangaf dat Gods volk het bloed van een geslacht lam aan hun deurkozijnen moesten strijken om van de dood gered te worden, verwees hier naar. Het bloed verwees naar het bloed van Christus waarmee wij onszelf moeten bedekken. In de tijd voor Christus moesten de Israelieten, volgens de wet van Mozes, dieren offeren voor de door hun begane zonden.

Dit bloedvergieten diende echter alleen ter onderwijzing. Zonde moet onvermijdelijk met de dood van de zondaar bestraft worden (Romeinen 6:23). Het was niet mogelijk dat een mens een dier kon doden ter vervanging van zijn eigen verdiende dood of als plaatsvervanger van hemzelf. Het dier dat geofferd werd had geen waardering voor goed of kwaad en kon daarom de zondaar niet ten volle vertegenwoordigen: "want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren of bokken zonden zou wegnemen" (Hebreeën 10:4).

Nu ontstaat de vraag, waarom de Israelieten dieren moesten offeren als ze gezondigd hadden. Paulus vat de verschillende antwoorden op deze vraag samen in Galaten 3:24: „**De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden.**” De dieren die zij als offers voor de zonde doodden, moesten gaaf zijn, zonder gebrek (Leviticus 1:3,10; Exodus 12:5). Ze wezen vooruit naar Christus, “een onberispelijk en vlekkeloos lam” (1 Petrus 1:19). Het bloed van deze dieren *vertegenwoordigden* dus het bloed van Christus. De dieren waren als offers voor de zonde geaccepteerd, in zoverre ze vooruitwezen naar Christus’ volmaakte offer. Op grond hiervan kon God de zonden van zijn volk, die voor Christus’ tijd begaan werden, vergeven. Zij dood geschiedde „... **om te bevrijden van de overtredingen onder het eerste verbond, ...**” (Hebreeën 9:15), met andere woorden, onder de wet van Mozes (Hebreeën 8:5-9). Alle offers die onder de wet werden geofferd wezen vooruit naar Christus, het perfecte zondoffer, die door zijn offer de zonde heeft weggedaan (Hebreeën 9:26; 13:11,12; Romeinen 8:3 vergelijk met 2 Korintiërs 5:21).

We hebben in paragraaf 7.3 uitgelegd hoe het hele Oude Testament en vooral de wet van Mozes vooruit wees naar Christus. Onder deze wet kon God benaderd worden door de hogepriester. De hogepriester was onder het oude verbond de middelaar tussen God en de mensen, zoals Christus dat is onder het nieuwe verbond (Hebreeën 9:15). **"Want de wet stelt als hogepriester mensen, die met zwakheid behept zijn, maar het plechtige woord van de eed, die ná de wet kwam, stelt de Zoon, die in eeuwigheid volmaakt is"** (Hebreeën 7:28). Omdat de hogepriesters zelf zondaars waren, waren zij niet in staat om mensen een ware vergeving te schenken. De dieren die zij offerden waren geen echte vertegenwoordigers van de zondaars. Hiervoor was een volmaakt mens nodig, die in alle opzichten de zondaars vertegenwoordigde en een aanvaardbaar zondoffer kon zijn waarmee de mensen zich konden vereenzelvigen. Zo was er ook een volmaakte hogepriester nodig, die met de zondaars kon meevoelen, omdat hij net als hen verzocht geweest was (Hebreeën 2:14-18).

Jezus voldoet volkomen aan deze voorwaarden. „**Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven**” (Hebreeën 7:26). Hij behoeft niet steeds voor zijn eigen zonden te offeren, terwijl hij ook niet meer onderworpen is aan de dood (Hebreeën 7:23,27). In de Schrift wordt over Christus als onze hogepriester opgemerkt: **"Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar hij altijd leeft om voor God te pleiten"** (Hebreeën 7:25).

Omdat hij onze menselijke natuur had kan hij als ideale priester voor ons optreden: **"Hij kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvangen is"** (Hebreeën 5:2). Dit herinnert ons aan de stelling in Hebreeën 2:14: **"Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttrenen"**

Zoals de joodse hogepriesters alleen maar in dienst stonden van Gods volk (komma?) Israel, zo is Christus slechts de hogepriester voor het geestelijke Israel – diegene, die in Christus gedoopt zijn, nadat ze het ware evangelie hebben begrepen. Hij is “een grote priester over *het huis Gods*” (Hebreeën 10:21), dat bestaat uit alle mensen die zijn wedergeboren door de doop (1 Petrus 2:2-5) en de ware hoop van het evangelie aangenomen hebben (Hebreeën 3:6). Als we deze wonderbare zegeningen van Christus’ priesterschap hebben leren waarderen, zou dat ons moeten aanmoedigen om ons te laten dopen in zijn naam; alleen dan kan hij als bemiddelaar voor ons optreden.

Nadat wij in Christus gedoopt zijn zouden we gretig gebruik moeten maken van Christus’ priesterschap; het geeft ons bepaalde verantwoordelijkheden, die ons leven zouden moeten bepalen. **"Laten wij dan door Hem Gode voortdurend een loffer brengen, namelijk de vrucht onze lippen, die zijn naam belijden"** (Hebreeën 13:15). God laat Christus voor ons als hogepriester optreden, opdat wij God kunnen verheerlijken. We zouden daarom bestendig een beroep moeten doen op de toegang tot God door Christus om God te prijzen. Hebreeën 10:21-25 somt een aantal verantwoordelijkheden op die wij op ons hebben genomen ter willen van Christus, onze hogepriester. Nadat we nu **"... een grote priester over het huis Gods hebben ..."** (het volgende is uit het engels vertaald en anders in Z-A vertaling)

1. **"... laten wij toetreden (tot God) met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water"**. Als we de waarde van Christus’ priesterschap begrijpen, zouden we ons in Christus moeten laten dopen (“een lichaam, dat gewassen is”) en kwade gedachten, die tot een slecht geweten leiden, niet meer moeten toe laten.
2. **"Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want hij, die beloofd heeft, is getrouw"** (Hebreeën 10,23). We zouden niet moeten afwijken van de ware leer, waardoor wij de betekenis van Christus’ priesterschap hebben leren begrijpen.
3. **"En laten wij op elkander acht geven om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Wij moeten onze eigen bijeenkomsten niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderenen"** (Hebreeën 10,24-25). We zouden in liefde verbonden moeten zijn met diegenen die Christus’ priesterschap begrijpen en daar een beroep op doen. Deze verbondenheid wordt vooral ervaren tijdens de bijeenkomsten waar we het offer van Christus gezamenlijk gedenken. (zie paragraaf 11.3.5)

Als we deze dingen leren begrijpen en waarderen kan dit ons het bescheiden vertrouwen geven dat we werkelijk behouden zullen worden, als we gedoopt zijn in Christus en in hem blijven: **"Laten we daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen ter gelegener tijd"** (Hebreeën 4:16).

9.3 EEN OFFER VOOR ONS EN HEMZELF

De joodse hogepriester moest eerst een offer brengen voor zijn eigen zonden en daarna voor de zonden van het volk (Hebreeën 5:1-3). Christus’ offer had tevens een tweeledig doel. Alhoewel Jezus

zelf geen zonden begaan had, had hij toch een menselijke, sterfelijke natuur en had daarom verlossing van de dood nodig. God voorzag hem van deze verlossing door Christus' eigen offerdood. Jezus is dus gestorven om zijn eigen redding te bewerkstelligen én om onze redding mogelijk te maken. In de Schrift wordt dit meermaals beschreven.

Deze paragraaf behandelt een aantal bijbelpassages waarin aangetoond wordt dat Christus' offerdood zowel voor hemzelf, als ook voor ons noodzakelijk was. Het aantal passages is veel groter dan nodig is om dit duidelijk te maken; ik denk echter dat het van groot belang is om het **"menszijn" (?)** van onze Heer goed te kunnen begrijpen.

De hogepriester **"kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvangen is, die hem verplicht evenzeer als voor het volk, voor zichzelf offers voor de zonde te brengen ... Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden, maar Hij die tot Hem sprak: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt"** (-paars is niet in oorspr. engelse versie- ik vind dit hele argument niet sterk, omdat hier niet duidelijk wordt gemaakt dat Christus, net als alle andere hogepriesters ook voor zich zelf moest offeren). Christus vervulde in dit opzicht de rol van de Mozaïsche priester (Hebreeën 5:3,5). Het woord "verplicht" in dit vers heeft in het Grieks betrekking op een financiële schuld. Dit wijst erop dat onze Here zijn eigen en ook onze verlossing "gekocht" heeft. Hij moest het "wegens" zijn eigen menszijn(?) doen (Hebreeën 5:3). Dit betekent niet dat hij zelf ooit gezondigd had, waarvoor hij om vergeving moest vragen. Dit kan niet te veel benadrukt worden. We zijn verlost door zijn vergoten offerbloed – hij evenzo. (de laatste twee zinnen staan niet in de ZA-vertaling)

Paulus schrijft over Christus: **"die niet, gelijk de hogepriesters, van dag tot dag eerst offers voor zijn eigen zonden behoeft te brengen en daarna voor die van het volk, want dit laatste heeft Hij eens voor altijd gedaan, toen Hij Zichzelf ten offer bracht"** (Hebreeën 7:27). **LET OP: het volgende stuk staat niet in ZA-, maar wel in de oorspr. engelse versie, hoewel het ook hier iets van de engelse versie afwijkt!** Hij benadrukt daarmee de overeenkomsten tussen de hogepriesters en Christus wat betreft de tweeledige functie van hun offeren. Dit benadrukt Paulus ook in Hebreeën 9:7 (vergelijk de verzen 12 en 25). Het verschil was dat een eenmalig offer van Christus voldoende was, terwijl de hogepriesters jaarlijks moesten offeren. Indien het enige verschil was dat Christus' offer alleen voor de andere mensen was, dan zou dat duidelijker in de Schrift benadrukt worden. Bedenk dat Christus' offer voor zijn eigen "zonden" was, zonden, die verschilden van de zonden van andere mensen. In de rol van een Mozaïsche priester werd ook al een apart offer voor de zonden van het volk gebracht. Eerder hebben we echter gezien dat Christus' karakter volmaakt was. Het woord "zonden" heeft hier een andere betekenis; namelijk de "zondige natuur" van de mens, de "neiging" om te zondigen. Door gebruik van een zinverwant begrip wordt hier de oorzaak (de zondige natuur) bedoeld, in plaats van het effect (de zondige daad). **Zijn eigen "zondige natuur" is gestorven aan het kruis en niet onze "zondige daden".** Zijn "zonden" waren niet onze zonden, die hij op zich nam. **Door Christus' offer kan God onze zonden vergeven, maar wij zondigen daarom niet minder (rood is van vertaler, anders is het m.i. te onduidelijk). TOT HIER ANDERS ALS ZA-vertaling**

"De God nu des vredes, die onze Here Jezus, de grote herder der schapen door het bloed van een eeuwig verbond heeft teruggebracht uit de doden" (Hebreeën 13:20). **[wel in Engelse, niet in ZA-vertaling:** Hier is sprake van Jezus' eigen bloed. Aldus is onze Here zowel herder als slachtschaap. Hij gaf zichzelf, als het ware, als offer en door het vergieten van zijn eigen bloed is hij door God opgewekt. Hij was dus zowel priester als offer.

"Zie, uw koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel, op een ezelshengst, een ezelinnejong" (Zacharia 9:9). Het Hebreeuwse woord voor "zegevierend" is tweeledig uit te leggen, namelijk als "een geredde" én "een redder". De oorspronkelijke tekst laat blijkbaar beide vertalingsmogelijkheden toe en suggereert dat Christus ons verlossing bracht terwijl hij zichzelf redde. Door zijn kruisiging deed Jezus verzoening voor zijn eigen natuur, zodat hij onze verlossing kon bewerkstelligen (of: "tot stand brengen"?). Het is onverstandig om Jesus' dood buiten de context van zijn doel te zien, namelijk onze verlossing. tot hier]

Het is belangrijk om te beseffen dat alles, wat verband houdt met het vergieten van bloed door het slachten van dierenoffers onder de wet van Mozes, op één of andere manier met Christus' offerdood te maken heeft.

Het altaar, een symbool van Christus, werd één keer per jaar verzoend door bloed (Exodus 30:10, - van vertaler: Leviticus 16:18 - vind ik duidelijker); het verwijst hoe Christus zichzelf door zijn eigen offer heiligde. Eigenlijk vertegenwoordigde het gehele tabernakel de Christus; het gehele tabernakel moest door bloed gereinigd worden (Hebreeën 9:21,22). De voorwerpen in het tabernakel hadden geen zonde begaan, maar moesten toch gereinigd worden, omdat ze met de zonde geassocieerd werden. Dit gold ook voor onze Here Jezus. De hogepriester moest zijn heilige dienst beginnen door eerst zichzelf met bloed te besprenkelen. Aldus heeft Christus eerst zijn eigen offer nodig gehad ten einde voor ons in de hemel te kunnen dienen. (Leviticus 8:23). Dat Jezus voor zichzelf verzoening moest doen betekent niet dat hij zelf gezondigd had. Het brengen van een persoonlijk zondeoffer impliceert niet altijd dat de persoon, die het offer brengt gezondigd heeft (zie bijvoorbeeld Leviticus 12 waar een vrouw dit moest doen na de geboorte van haar kind).

9.4 JEZUS ALS ONZE VERTEGENWOORDIGER

We hebben gezien dat offerdieren de zondige mensen niet volledig konden vertegenwoordigen. Daarentegen kon Jezus ons wel vertegenwoordigen. In Hebreeën 2:17 staat: **"Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen"**. Dit gaat vooraf door: **"opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken"** (Hebreeën 2:9). Wanneer wij een zonde begaan (bv. agressief zijn) -of "is woedend een beter voorbeeld"?-, kan God ons om Christus' wil vergeven (Efeziërs 4:32). God kan ons nu met Christus vergelijken, een mens die net als wij tot zonde - bv. agressief zijn – verzocht is, maar echter elke verzoeking weerstond. Derhalve kan God ons onze zonden vergeven – onze agressiviteit -, omdat we "in Christus" zijn, bedekt met zijn gerechtigheid. Christus, onze vertegenwoordiger, is onze middelaar waardoor God ons genadig kan zijn, terwijl hij zijn eigen grondbeginselen van gerechtigheid kan handhaven. (ZA is wat anders, ik heb vertaald uit het engels)

Indien Jezus God zou zijn geweest, in plaats van iemand met een menselijke natuur, dan had hij onze vertegenwoordiger niet kunnen zijn. Dit is weer een voorbeeld van een verkeerd idee dat onvermijdelijk tot misvattingen leidt. Als gevolg van deze misvatting hebben vele theologen vele ingewikkelde verklaringstheorieën ontwikkeld om Christus' dood uit te leggen.

De veel verbreide opvatting van het afvallige christendom is dat de mens door zijn zonde God schuldig is geworden, terwijl hij zijn schuld nooit kan vereffenen. Christus zou dan door zijn dood aan het kruis de schuld van elke gelovige betaald hebben. Menig evangelist heeft dit als volgt uitgedrukt:

“Het was alsof we allemaal met onze rug tegen de muur stonden, gereed om door de duivel dood geschoten te worden. Maar dan opeens komt Jezus tevoorschijn en stelt zich voor ons. Aldus wordt Jezus in plaats van ons door de duivel gedood en daardoor zijn wij nu vrij.”

Voor zulke sprookjesachtige theorieën bestaat geen bijbelse grondslag. Men ziet hier een duidelijke tegenstrijdigheid: als Christus *in plaats van* ons gestorven zou zijn, zouden wij niet meer hoeven te sterven. Aangezien wij nog steeds onze menselijke natuur bezitten moeten wij ook nog sterven. De verlossing van zonde en dood zal zich pas op de dag des oordeels openbaren, als ons de onsterfelijkheid wordt gegeven. Dit kregen we nog niet ten tijde van Christus' dood. De dood van Christus **zal uiteindelijk** de duivel vernietigen en niet andersom (Hebreeën 2:14). (let op: “**zal uiteindelijk**” dus in de toekomst, is van de vertaler, in engelse tekst staat het in tegenwoordige tijd. Zie Hebr 2:4. Mee eens?)

De bijbel leert dat verlossing mogelijk is door Christus' dood EN opstanding, niet alleen door zijn dood. Christus is “voor ons gestorven”, eenmalig. De plaatsvervangingstheorie zou betekenen dat hij voor elke van ons persoonlijk zou moeten sterven.

Als we denken dat Christus met zijn bloed een schuld zou hebben betaald, zouden we onze verlossing als een recht kunnen beschouwen. Zo kunnen we uit het oog verliezen dat onze redding een geschenk Gods is, dat alleen door Gods genade en vergeving kan worden verwerkelijkt. Bovendien lijkt het dan alsof een woedende God is tevreden gesteld, doordat Hij Jezus' bloed heeft zien vloeien. God ziet zijn Zoon echter als onze vertegenwoordiger als wij berouw tonen en hem proberen na te volgen, in plaats van dat we ons verbonden voelen met zijn bloed als talisman. (Niet in ZA, wel in engelse tekst:) Vele Christelijke liederen zijn gebaseerd op opvattingen die niet overeenkomen met de bijbelse leer. Daarom moet men er voor waken, dat we door deze liederen te zingen of te horen, niet ongemerkt beïnvloed worden door zulke verkeerde opvattingen.

Helaas worden de eenvoudige woorden **“Christus is voor ons gestorven”** (Romeinen 5:8 –niet lettelijk!-) bijna altijd verkeerd geïnterpreteerd als “Christus stierf in plaats van ons”. Met betrekking tot dit onderwerp kan men de samenhang tussen de hoofdstukken Romeinen 5 en het hoofdstuk 1 Korintiërs 15 zien (bv. Rom 5:12 ~ 1 Kor 15:21; Rom 5:17 ~ 1 Kor 15:22). **“Christus is voor ons gestorven”** (Romeinen 5:8–niet lettelijk!-) is gelijk aan **“Christus is gestorven voor onze zonden”** (1 Korintiërs 15:3). Zijn dood was nodig om een weg (manier?) te bewerkstelligen waarop wij vergeving van onze zonden kunnen verkrijgen. Op deze manier is stierf Christus “voor” ons. Het woord “voor” hoeft niet altijd “in plaats van” te betekenen. (van hieraf niet in ZA:) Christus stierf voor onze zonden en niet in plaats van onze zonden. Men kan ook “**daar hij altijd leeft om voor hen te pleiten**” (Hebreeën 7:25) niet vervangen met “om *in plaats van* hen te pleiten”. Zo kan men ook het woord “voor” in Hebreeën 10:12 en in Galaten 1:4 niet vervangen door de woorden “in plaats van”.

9.5 JEZUS EN DE WET VAN MOZES

Na Jezus' kruisiging en opstanding (of: Nadat Jezus gestorven was?) had het oude systeem van dierenoffers en hogepriesters geen geldigheid meer (Hebreeën 10:5-14). **“Want uit een verandering van priesterschap (van de Levieten naar Christus) volgt noodzakelijk ook een verandering van**

wet" (Hebreeën 7:12). Christus was het volmaakte offer voor de zonde en de ideale hogepriester, waardoor we ware vergeving kunnen ontvangen. Christus' priesterambt berust op een nieuw fundament. Volgens de wet kon men alleen door afkomst priester worden, maar Christus was **"dit niet geworden krachtens een wet met een voorschrift betreffende vleselijke afkomst, maar krachtens een onvernietigbaar leven"**, dat hij uit hoofde van zijn volmaakte offer verkregen had (Hebreeën 7:16). Dus **"Want een vroeger voorschrift wordt wel afgeschaft, als het zonder nut is, - immers de wet heeft in geen enkel opzicht het volmaakte gebracht – maar thans wordt een betere hoop gewekt, waardoor wij nader tot God komen"** (Hebreeën 7:18,19).

Door het bovenstaande wordt duidelijk dat, door de offerdood van Christus, de wet van Mozes geen geldigheid meer had. Te vertrouwen op een menselijk priesterschap en het blijven offeren van dieren betekent dat men de betekenis van Christus' overwinning niet ten volle inziet. Wie zo gelooft geeft te kennen dat hij het offer van Christus niet als volmaakt aanvaardt en meent dat een aanvulling van eigen werken nodig is voor zijn eigen rechtvaardiging – het geloof in Christus is dan niet voldoende. **"En dat door de wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk; immers, de rechtvaardige zal uit geloof leven"** (Galaten 3:11, vergelijk Habakuk 2:4). Ook onze poging om met uiterste vastberadenheid aan de letter van God's wet te gehoorzamen zal ons geen rechtvaardigheid geven; zeker is dat elke lezer van deze woorden God's wet reeds heeft overtreden.

Als we de wet van Mozes in acht willen nemen (of: willen gehoorzamen?), moeten we proberen om *al* zijn geboden te onderhouden. Ongehoorzaamheid ten aanzien van ook maar een deel daarvan betekent reeds veroordeling voor die, die onder de wet zijn: **"Want allen, die het van werken der wet verwachten, liggen onder de vloek; want er staat geschreven: Vervloekt is ieder, die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen"** (Galaten 3:10).

De zwakheid van onze menselijke natuur maakt het voor ons onmogelijk om volledig aan de wet van Mozes te kunnen voldoen; door Christus' volkomen gehoorzaamheid aan de wet zijn wij echter bevrijd van de verplichting om ons aan deze wet houden. Onze verlossing is het gevolg van God's gave door Christus en niet van onze gehoorzaamheid. **"Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees - God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, ..."** (Romeinen 8:3). Aldus: **"Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden ..."** (Galaten 3:13).

Als gevolg hiervan wordt van ons niet meer verlangd dat we enig deel van de wet van Mozes naleven. In de studie 3.4 hebben we kunnen zien dat het nieuwe verbond in Christus het oude verbond van Mozes' wet vervangen heeft (Hebreërs 8:13). (Anders als ZA en engels:) **"Ook u heeft Hij ... levend gemaakt met Hem, toen hij ons al onze overtredingen kwijtschold, door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzet tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen: Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd. Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat, dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is"** (Kolossenzen 2:13-17). Dit is nu duidelijk - als gevolg van Christus' dood aan het kruis werd de wet uit de weg geruimd, zodat we ons niet moeten laten verplichten om ons aan bepaalde delen van de wet te houden, zoals het houden van de sabbat of vieren van bepaalde feestdagen. Zoals de rest van de

wet, was het doel van al deze voorschriften (om?) vooruit te wijzen naar Christus. Na zijn dood was het doel van deze voorschriften vervuld en was het niet meer nodig om ze nog te na te leven.

De Christelijke kerk van de eerste eeuw was onder voortdurende druk van de orthodoxe joden om zich te houden aan bepaalde delen van de wet. Door het gehele Nieuwe Testament vinden we waarschuwingen om zulke aansporingen te weerstaan. Met deze feiten voor ogen, is het merkwaardig dat er tegenwoordig nog steeds geloofsgemeenschappen zijn, die er toch voor pleiten om bepaalde delen van de wet te gehoorzamen. We hebben er voorheen op gewezen dat elk verzoek om verlossing te verkrijgen door gehoorzaamheid aan de wet van Mozes een verzoek zou moeten zijn de *hele* wet na te leven, want de overtreding van ook maar een enkel gebod betekent reeds onze veroordeling (Galaten 3:10).

Door onze menselijke natuur zijn we geneigd te denken dat we ons door eigen werken rechtvaardigen kunnen; we hebben graag het gevoel dat we iets *doen* ter bevordering van onze verlossing. Om deze reden zijn bij vele Christelijke stromingen, maar ook bij andere religies, gewoonten ontstaan zoals de verplichte betaling van de tienden, het dragen van een crucifix, herhaling van standaardgebeden, bidden in bepaalde houdingen etc. Verlossing *alleen door geloof* in Christus is een leerstelling die zo goed als uniek is voor het op de bijbel gebaseerde christendom.

In het Nieuwe Testament wordt herhaaldelijk gewaarschuwd tegen het verzoek om zich aan bepaalde gedeeltes van de wet van Mozes te houden ten einde verlossing te verkrijgen. Sommige vroege "christenen" waren van mening dat men als christen besneden moest worden volgens de wet van Mozes en "de wet moest te houden" (Handelingen 15:5 –van vertaler-).

Jakobus wijst zulke ideeën voor de ware gelovigen ronduit af. **"Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen ..."** (Handelingen 15:19, zie ook 15:24). (in de NBG-bijbel is het door Heaster gebruikte vers –15:24- anders dan in de King James. Daarom is vers 15:19 een voorstel van vertaler – evt. zoeken naar ander vers?)

Petrus spreekt degenen, die het houden van de wet als noodzakelijk beschouwden, aan met: **"Nu dan, wat stelt gij God op de proef door een juk op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen? Maar door de genade van de Here Jezus geloven wij behouden te worden op dezelfde wijze als zij"** (Handelingen 15:10,11).

Geïnspireerd door de Geest Gods is de apostel Paulus net zo uitgesproken en hij benadrukt herhaaldelijk hetzelfde onderwerp: **"Wij ... wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof in Jezus Christus, zijn ook zelf tot het geloof in Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof in Christus en niet uit de werken der wet. Want uit werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden"** (Galaten 2:16). **"En dat door de wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt is duidelijk; immers, >>de rechtvaardige zal uit geloof leven<<"** (Galaten 3:11). **"... ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden door de wet van Mozes, wordt ieder, die gelooft, gerechtvaardigd door Hem"** (Handelingen 13:39).

Het is een duidelijk teken van geloofsdwaling wanneer de religieuze gebruiken van christenen op de wet van Mozes gebaseerd zijn – ondanks de heldere en uitvoerige uitleg in de Schrift, dat christenen zich niet aan de wet hoeven te houden, nadat het door Christus vervuld en overbodig is geworden. We zullen nu een aantal Christelijke gebruiken beschouwen, waaraan de wet van Mozes ten grondslag ligt.

PRIESTERS:

De roomskatholieke, anglicaanse en andere kerken gebruiken een stelsel van menselijke priesters. De roomskatholieken beschouwen de paus als hun equivalent van de joodse hogepriester. De bijbel verklaart echter: “... **er is één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus,**” (I Timoteüs 2:5). Het is dus onmogelijk dat de paus of een andere priester op dezelfde basis onze middelaar kan zijn als de priesters onder het oude verbond. Nu is Christus onze hogepriester in de hemel die onze gebeden voor God brengt.

Er is absoluut geen bijbels bewijs dat het gezag van de geïnspireerde apostels in de eerste eeuw, zoals bijvoorbeeld Petrus, overgedragen zou zijn op de daaropvolgende generaties of in het bijzonder op de paus. (niet in ZA:) Zelfs al zou men zo'n bewijs kunnen vinden, dan is het toch nog niet te bewijzen dat juist de paus of priesters met de geestelijke mantel (wat wordt hiermee bedoeld?) van de eerste eeuw bedekt zijn.

Nadat de bijzondere gaven van de Heilige Geest zijn opgehouden te bestaan, hebben alle gelovigen gelijke toegang tot het door de Heilige (met hoodletter?) geest geïnspireerde Woord (met hoodletter?) (zie Studie 2.2 en 2.4). Zij zijn dus allen broeders en zusters en niemands geestelijke positie is hoger dan die van anderen. Inderdaad, *alle* ware gelovigen zijn door hun doop in Christus een deel van een nieuw priesterschap, in die zin dat zij als het licht Gods in een duistere wereld schijnen (I Petrus 2:9). Ze zullen daarom als koninklijke priesters heersen in het Koninkrijk Gods, dat bij Christus' terugkomst op aarde wordt opgericht (Openbaring 5:10).

Het katholieke gebruik om hun priesters “vader” te noemen (“paus” betekent ook “vader”), is lijnrecht in tegenstelling met Christus' woorden: **"En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij, die in de hemelen is"** (Matteüs 23:9). Jezus waarschuwde er juist voor (om?) wie dan ook een dergelijk eerbetoon te bewijzen, (komma?) dat vaak door moderne priesters wordt verlangd: **"Gij zult u niet rabbi laten noemen; want één is uw Meester en gij zijt allen broeders"** (Matteüs 23:7,8).

De door priesters, bisschoppen en andere kerkoversten gedragen sierlijke gewaden hebben hun oorsprong in de kleding van de Mozaische priesters en hogepriester onder de wet van Mozes. Deze kleding wees vooruit naar het volmaakte karakter van Christus en daarvan, zoals met de rest van de wet, is het doel nu vervuld. Het is tragisch te zien dat de gewaden, die bedoeld waren om de glorie van Christus te verheerlijken (klopt dat?) nu gedragen worden tot de glorie van de mensen die ze dragen, van wie een aantal toegeven dat ze de opstanding van Christus of zelfs het bestaan van God loochenen.

Het katholieke idee dat Maria een priesteres is, is totaal verkeerd. Onze gebeden zouden in Christus' naam moeten zijn, niet in Maria's naam (Johannes 14:13,14; 15:16; 16:23-26). Christus is onze enige hogepriester en Maria is niet onze priesteres. Jezus heeft Maria streng toegesproken toen zij hem aanspoorde om bepaalde dingen voor anderen te doen (Johannes 2:2-4). God, niet Maria, leidt de mensen naar Christus (Johannes 6:44).

TIENDEN

Het voorschrift dat joden een tiende van hun goederen aan de priestelijke stam van Levi moesten geven was ook een deel van de wet van Mozes (Numeri 18:21). Aangezien er tegenwoordig geen menselijk priesterschap bestaat kan het ook niet als plicht gesteld worden een tiende aan de kerkleiders te betalen. Ook hier heeft een verkeerd idee (aangaande priesters) tot een ander verkeerd idee (tienden) geleid. God zelf heeft onze offergaven niet *nodig*, aangezien hem immers alles al behoort (Psalm 50:8-13). We kunnen God alleen geven wat Hij ons tevoren gegeven heeft (1 Kronieken 29:14). Het is voor ons onmogelijk om verlossing te verkrijgen als resultaat van onze materiële of financiële offergaven. In dankbaarheid voor Gods grote gave aan ons, zouden we niet alleen een tiende van ons geld, maar ons hele leven moeten offeren. Hierin heeft Paulus een goed voorbeeld gegeven doordat hij trouw praktiseerde wat hij predikte: **"Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst"** (Romeinen 12:1).

VLEES

De joodse wet had bepaalde dieren en hun vlees onrein verklaard; een voorschrift dat door verschillende geloofsgemeenschappen is overgenomen – vooral met betrekking tot varkensvlees. Omdat Jezus Christus aan het kruis de wet overbodig had gemaakt, geldt nu voor ons: **"... door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen: Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd. Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat"** (Kolossenzen 2:14-16). De Mozaïsche spijsenvoorschriften gelden niet meer, nu Christus gekomen is. Hij was het waarop de "reine" spijzen vooruit wezen.

Jezus heeft duidelijk uitgelegd dat niets wat een mens eet hem geestelijk onrein kan maken; dit geschiedt door dat wat uit het hart van de mensen komt (Markus 7:15-23). **"En zo verklaarde Hij alle spijzen rein"** (Markus 7:19). Petrus wordt in een "zinsverruking" (Handelingen 10:14,15) dezelfde les geleerd en Paulus zegt hierover: **"Ik weet en ben overtuigd in de Here Jezus, dat niets uit zichzelf onrein is, alleen voor hem, die iets onrein acht, is het onrein"** (Romeinen 14:14). Eerder had Paulus beargumenteerd dat het een teken van geestelijke zwakheid is om bepaalde vleessoorten te weigeren (Romeinen 14:1,2). Bovendien schrijft hij in één van zijn brieven: **"Nu zal wat wij eten, ons niet nader bij God brengen; eten wij niet, wij zijn er niet meer om"** (1 Korintiërs 8:8). Verder waarschuwt Paulus tegen de afgedwaalde christenen die het gebod opleggen zich te onthouden van: **"... het genot van spijzen, welke God toch geschapen heeft om met dankzegging te worden gebruikt door de gelovigen, die tot erkenning der waarheid gekomen zijn"** (1 Timoteüs 4:3).

9.6 DE SABBAT

Een van de meest verbreide hedendaagse "christenlijke" gebruiken, die gebaseerd zijn op de wet van Mozes, is het houden van de sabbat. Sommige groeperingen beweren dat we de joodse sabbat precies zo zouden moeten houden als in de wet van Mozes is voorgeschreven. Vele anderen geloven dat christenen hun kerk- of eredienst op een specifieke dag van de week zouden moeten houden; meestal geeft men dan de voorkeur aan een zondag.

Allereerst moeten we bedenken dat de sabbat de laatste dag van de week was, de dag waarop God, na zes dagen scheppingswerk, uitrustte (Exodus 20:10,11). Daar zondag de eerste dag van de week is, kan het niet juist zijn om de zondag als de sabbat te vieren (**te houden?**). De sabbat was specifiek voor de Israëlieten: **"Ook gaf ik hun mijn sabbatten als een teken tussen Mij en hen (Israëlieten), opdat zij zouden weten, dat Ik, de HERE, hen heilig"** (Ezechiël 20:12). Een sabbat in die zin, was niet bedoeld voor de heidenen (niet-joden).

*(niet in ZA:) We hebben gezien dat de wet van Mozes door Christus' kruisdood overbodig is geworden en dat het daarom niet nodig is om zich aan de sabbat of welke andere dag dan ook te houden, zoals bijvoorbeeld de sterfdag van Christus (Kolossenzen 2, 14-17). De vroege christenen, die zich alsnog aan bepaalde voorschriften van de wet van Mozes wilden houden, werden door Paulus als volgt vermaand: „... hoe kunt gij thans terugkeren tot die zwakke en armelijke wereldgeesten (Grieks = “*principes*” -van vertaler-), waaraan gij u weder van meet aan dienstbaar wilt maken? Dagen (bv. de sabbat), maanden, vaste tijden en jaren neemt gij waar. Ik vrees, dat ik mij wellicht tevergeefs voor u ingespannen heb" (Galaten 4:9-11). Paulus is duidelijk bedroefd over hun poging om zich aan de sabbat te houden. Het is duidelijk dat het houden van de sabbat niets met onze verlossing te maken heeft: "Deze (de ene) -van vertaler- stelt de ene dag boven de andere, gene stelt ze alle gelijk. Ieder zij voor zijn eigen besef ten volle overtuigd. Wie aan een bepaalde dag hecht, doet het om de Here, en wie eet, doet het om de Here, want hij dankt God; en wie niet eet, laat het na om de Here en ook hij dankt God" (Romeinen 14:5,6).*

Door het bovenstaande wordt het duidelijk waarom de eerste gelovigen niet vermelden dat ze de sabbat houden. Daarentegen kan men lezen: **"En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken ..."** (Handelingen 20:7). Dat dit een wijd verspreid gebruik was geeft Paulus te kennen als hij de gelovigen in Korinte aanspoort met **"elke eerste dag der week legge ieder uwer naar vermogen thuis** (**dit woord "thuis" verzwakt eigenlijk het argument, vind ik –het komt niet voor in engelse of duitse vertaling- wat zullen we doen met dit vers?) iets weg, en hij spare dit op, opdat er niet eerst na mijn komst inzamelingen moeten gehouden worden"** (1 Korintiërs 16:2); met andere woorden, de eerste dag van de week hielden ze hun regelmatig bijeenkomsten. Overigens worden alle gelovigen als priesters beschouwd (1 Petrus 2:9) – ook priesters in het Oude Testament hoefden (konden) de sabbat niet houden **omdat ze hun diensten moesten verrichten – van vertaler –** (Matteüs 12:5).

Als we inderdaad het gebod van de sabbat zouden moeten naleven geldt ook hier dat men dan de hele wet van Mozes zou moeten naleven; we hebben eerder al gezien dat het nutteloos is om zich enkel aan bepaalde gedeelten van de wet van Mozes te houden (Galaten 3:10; Jakobus 2:10).

Verlossing geschiedt door het naleven van de wet van Jezus en niet door het onderhouden van de wet van Mozes. Onder de wet was het Israël niet toegestaan om enig werk op de sabbat te verrichten:-

"Zes dagen zal werk verricht worden, maar op de zevende dag zal het voor u een heilige tijd zijn, een volledige sabbat voor de HERE; ieder, die daarop werk verricht, zal ter dood gebracht worden. Gij zult in geen van uw woningen vuur ontsteken op de sabbatdag" (Exodus 35:2,3).

"Toen zeide Hij tot hen: Dit is wat de HERE gezegd heeft: een rustdag, een heilige sabbat is het morgen voor de HERE; bakt wat gij bakken wilt en kookt wat gij koken wilt; laat al wat overblijft liggen om het tot de volgende morgen te bewaren" (Exodus 16:23). Het was de Israëlieten dus niet toegestaan om op de sabbat een vuur te maken en een maaltijd te bereiden. Dit verbod werd zeer ernstig genomen. Een man die op de sabbat hout sprokkelde, vermoedelijk ter bereiding van een vuur, werd met de dood bestraft (Numeri 15:32 – 36).

De geloofsgemeenschappen die van mening zijn dat men zich aan de sabbat moet houden, zouden de overtreders van dit gebod eigenlijk met de dood moeten straffen. Koken of het gebruik van vuur (of enig andere vorm van energie – weglaten?-) zou dan een overtreding van het sabbatgebod zijn. Huidige orthodoxe joden geven nog wel het voorbeeld van het verwachte gedrag op een sabbat: ze blijven de hele dag binnenshuis en reizen dus niet, behalve voor godsdienstige redenen. Ze zijn ook niet persoonlijk betrokken bij de voorbereiding van een maaltijd. De meeste "christenen" die beweren de sabbat te houden steken ongunstig af tegenover deze voorbeelden.

Het wordt vaak beargumenteerd dat de sabbat een van de tien geboden is, die aan Mozes gegeven waren en dat, alhoewel de rest van de wet overbodig geworden is, men zich nog wel aan de tien geboden zou moeten houden. De zevendedagadventisten maken een onderscheid tussen de "morele wet" van (?) de tien geboden en de zogenaamde "ceremoniële wet" die door Christus overbodig is geworden. Dit onderscheid kunnen we in de bijbel niet terugvinden. Hieronder willen we aantonen dat de tien geboden, inclusief het sabbatgebod, deel waren van het oude verbond dat door Christus vervuld werd.

- **"En Hij (God) maakte u (Israel) het verbond bekend, dat Hij u gebod te houden, de Tien Woorden, en Hij schreef ze op twee stenen tafelen"** (Deuteronomium 4:13). Ook hier moet nogmaals benadrukt worden dat God dit verbond met Israël sloot en niet met de huidige heidenen (niet-joden).
- Mozes heeft de berg Horeb bestegen om de twee tafelen, waarop de tien geboden geschreven waren, te ontvangen. Later verklaarde Mozes het volgende hierover: **"De HERE, onze God heeft met ons een verbond gesloten op Horeb"** (Deuteronomium 5:2), namelijk doormiddel van (goed Nedelands?) deze tien geboden.
- Het was in deze tijd dat God **"schreef op de tafelen de woorden van het verbond, de Tien Woorden"** (Exodus 34:28). Dit verbond bevatte tevens gedetailleerde voorschriften, de zogenaamde "ceremoniële wet" (Exodus 34:12-27). Als we beweren dat we ons aan de tien

geboden moeten houden, dan moeten we ons aan elk detail van de wet houden, aangezien ze alle deel zijn van hetzelfde verbond. Dit blijkt echter onmogelijk te zijn.

- Hebrreeën 9:4 spreekt van "**de tafelen des verbonds**". De tien geboden waren op stenen tafelen geschreven die het "oude verbond" vormden.
- Paulus verwijst naar dit verbond als "**met letters op stenen gegrift**", met andere woorden op de stenen tafelen. Hij noemt dit "**... de bediening des doods, ... de bediening, die veroordeling brengt, ... het verdwijnende ...**" (2 Korintiërs 3:7-11). Het verbond dat in verband staat met de tien geboden geeft zeker geen hoop op verlossing.
- (één argument staat niet in ZA-vertaling, omdat God onze overtredingen heeft uitgewist en niet Christus? Willen we het in het Nederlands, maar dan met "God")
- In Romeinen 7:7 wordt ook al een afzonderlijk gebod van de tien geboden "de wet" genoemd: "**immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren**". In de voorafgaande verzen in Romeinen 7:1-6 wordt benadrukt hoe wij ontslagen zijn van "de wet" door Christus' dood – "die wet" omvat dus ook de tien geboden.

Door het bovenstaande wordt het duidelijk dat het oude verbond en "de wet" ook de tien geboden omvatte. Daar het oude verbond door het nieuwe verbond is vervangen, geldt dit ook voor de tien geboden. Daarentegen zijn, in ieder geval in geestelijke zin, negen van de tien geboden opnieuw bevestigd in het nieuwe verbond. De geboden 3,5,6,(7-weglaten: echtscheiding is niet genoemd),(8-weglaten: in Eng:"menstellers" in Ned: "zielverkoper") en 9 kunnen bijvoorbeeld in 1 Timoteüs 1 gevonden worden (hoezo?) en de geboden 1,2, 7, 8, (van vertaler) 10(?) in 1 Korintiërs 5 (vooral vers 11) en 6 (vooral vers 10). Het vierde gebod, het sabbatsgebod, wordt echter nergens in het Nieuwe Testament als bindend voor ons genoemd.

In onderstaande verzen worden de negen geboden opnieuw bevestigd in het nieuwe testament (heb ik niet gecontroleerd:)

Eerste	gebod	-	Efeziërs 4:6	1 Johannes 5:21	Matteüs 4:10
Tweede	gebod	-	1 Korintiërs 10:14	Romeinen 1:25	
Derde	gebod	-	Jakobus 5:12	Matteüs 5:34, 35	
Vijfde	gebod	-	Efeziërs 6:1,2	Kolossenzen 3:20	
Zesde	gebod	-	1 Johannes 3:15	Matteüs 5:21	
Zevende	gebod	-	Hebrreeën 13:4	Matteüs 5:27,28	
Achste	gebod	-	Romeinen 2:21	Efeziërs 4:28	
Negende	gebod	-	Kolossenzen 3:9	Efeziërs 4:25	2 Timoteüs 3:3
Tiende	gebod	-	Efeziërs 5:3	Kolossenzen 3:5	

(hele paragraaf niet in ZA:)[In het christendom heerst het wijdverbreide idee, dat Christus aan een kruis gedood werd. Het Griekse woord “stauros”, dat in onze bijbels meest met “kruis” vertaald is, betekent echter “staak” of “paal”. Het kruissymbool of crucifix heeft waarschijnlijk een heidense oorsprong. Het ligt meer voor de hand dat Christus met boven het hoofd geheven armen aan een paal genageld werd en in deze houding stierf, dan dat hij met zijn armen uitgestrekt aan een kruis stierf. De hoog geheven handen zijn zowel een gebaar om aan te duiden dat Gods beloften vervuld zijn (Ezechiël 20:5,6,15; 36:7; 47,14 **dit zijn de beloften, het maakt niet duidelijk wat het gebaar was, zoals hier beweerd wordt!**), als ook een uitdrukking van het intensieve bidden (Klaagliederen 2:19; 1 Timoteüs 2:8; 2 Kronieken 6:12,13; Psalm 28:2) van Christus aan het “kruis” (Hebreeën 5:7). Christus zei dat hij, net als de koperen slang die op een *staak* verhoogd werd (Numeri 21:9 **–van vertaler–**) toen Israel door de woestijn trok, ook in het openbaar verhoogd moest worden (Johannes 3:14). Hier bracht hij het “kruis” dus in verband met de staak.]

De roomskatholieke kerk hecht veel waarde aan de mystieke waarde van het kruis. Hiervoor bestaan echter geen bijbelse gronden. Toch is het kruis voor velen een Talisman, een fysiek teken van Gods aanwezigheid, geworden. Men deed de mensen geloven dat men Gods aanwezigheid bewerkstelligen kan door een crucifix (bv. als hangertje) te dragen, of door regelmatig met één hand een kruis te slaan. (Hoe dit te vertalen:) “**This is mere tokenism**” (Dit is niets anders dan een gewoonte?). De ware kracht van het kruis ligt echter niet in de concrete vorm, maar in de associatie met Christus’ dood, bevestigd door het geloof en de doop in Christus. (Laatste Engelse zin is in ZA weggelaten.)

UITWEIDING (?) 29: WAS JEZUS OP DE 25 (de 24/25 ste?) DECEMBER GEBOREN?

Een andere ernstige dwaling van het populaire christendom heeft betrekking op de geboortedag van Jezus. Tijdens zijn geboorte hielden de herders ‘s nachts de wacht over hun kudde in het veld (Lucas 2:8). Dit zouden ze zeker niet gedurende de winter gedaan hebben. Daarvoor is het ook in Israel te koud. Christus heeft 33 ½ jaar geleefd (**hoe weet men dat, verwijzing???**) en is tijdens het Paschafeest, onze huidige paastijd, gestorven. Hij moet dus ongeveer zes maanden voor de Paschaweek geboren zijn, rond van september/oktober.

De 25ste december is oorspronkelijk de datum van een heidens feest in het voor-christelijke Europa. Het boek Handelingen beschrijft hoe de ware christenen wegens hun geloof door de heidenen werden vervolgd. Steeds weer waarschuwden de apostelen ervoor, dat sommige christenen heidense gebruiken zouden aannemen ten einde hun geloof meer aanvaardbaar te maken voor de heidenen en op die manier ook vervolgingen te voorkomen (bv. Handelingen 20:30; 1 Johannes 2:18 (?); 2 Thessalonicenzen 2:3; 2 Petrus 2:1-3). Het vieren van een christelijk feest op de 24/25ste december is een uitstekend voorbeeld hiervan. Het gebruik van kerstbomen, misteltakken, geschenken etc. kunnen allen teruggevoerd worden tot heidense rituelen, die op 24/25 december uitgevoerd werden.

Hieruit volgt dat ware christenen 24/25 december niet als geboortedag van Christus zouden moeten vieren. In de praktijk kunnen (oorspr: "zullen"?) ware gelovigen de "christelijke" feestdagen, zoals de kerstdagen, echter goed gebruiken om onder Gods woord (goed Ned.?) bij elkaar gekomen.

STUDIE 9

VRAGEN

1. Waarom was juist de dood van Jezus en niet de dood van een willekeurig(e?) ander persoon vereist voor onze verlossing?
2. Waarom waren de offerdieren van de wet van Mozes niet voldoende om de zonde weg te nemen?
3. Was Jezus onze vertegenwoordiger of onze plaatsvervanger toen hij stierf?
4. Welke van de volgende stellingen is/zijn waar?
 - (a) Christus is in de plaats van ons gestorven, zodat wij niet hoeven te sterven –van vertaler-
 - (b) Christus heeft ons vertegenwoordigd, zodat God ons door hem kan vergeven
 - (c) Christus was zoals wij, maar hij had ons niet vertegenwoordigd
 - (d) Christus zijn dood betekent dat geen enkel mens meer zondig of schuldig is in Gods ogen
5. Had Jezus baat bij zijn eigen dood?
6. Toen Jezus aan het kruis stierf heeft hij ...
 - (a) de geldigheid van de minder belangrijke geboden van de wet van Mozes doen beeïndigen, maar niet de tien geboden
 - (b) de geldigheid van de wet van Mozes, inclusief de tien geboden, doen beeïndigen
 - (c) de geldigheid van de wet van Mozes doen beeïndigen, maar niet de joodse feesten
 - (d) geen effect gehad op de positie van de wet van Mozes
7. Zouden wij als christenen de sabbat moeten houden?
8. Beargumenteer uw antwoord op vraag 7.

www.carelinks.net email: info@carelinks.net